

ФИЛИП ДЖИАН НЕЧИСТОТА

Превод от френски: Росица Ташева, 2007

chitanka.info

Осем месеца след смъртта на сестра си Еви се събуждаше все така внезапно и все преди зазоряване. Вече нямаше нужда да му чукат на вратата, да говорят високо или да дърпат пердетата, за да го накарат да стане.

Домът на Тренделови не се оживяваше до късно сутринта. Докато Еви се обличаше във все още тъмната си спалня, в къщата цареше пълна тишина.

Това поне му харесваше. Спокойствието, утринната, почти съвършена самота, пустата кухня, в която изпиваше голяма чаша черно кафе, без да закусва — е да, вече никой не ходеше подире му.

Доста неща се бяха променили след смъртта на Лиза.

Майка му вече не си даваше труда да слиза за закуска. Почти нямаше опасност да я срещне преди обяд. Понякога се озоваваше в кухнята с баща си, но обстановката бързо ставаше потискаща.

Общо взето, гледаше да напусне къщата възможно най-бързо.

В областта имаше много езера. Бяха открили Лиза на дъното на едно от тях през един слънчев и мразовит февруарски ден, който сияеше върху костюмите на водолазите и хвърляше върху пневматичната им лодка отблясъци, подобни на огнени езици от бяло течено злато, непредвещаващи нищо добро.

Полицията се бе опитала да спести гледката на семейството, но Ришар Трендел и синът му стояха като вкопани на брега с крака, почти потопени във водата, с разрошени от вятъра коси. Лор не намери сили да слезе от колата.

От този ден нататък Еви закусваше съвсем сам. Тъй като кухнята беше с източно изложение, нерядко можеше да види как първите слънчеви лъчи танцуват през игличките на елите покрай пътя или блещукат в басейна на съседите. Еви си мислеше, че така е най-добре, че това е най-доброто решение.

Момичетата от класа му го харесваха и понякога втренчено го гледаха в очите с лакоми устни, но поради съмненията около смъртта на Лиза бяха станали не толкова предприемчиви, не толкова дръзки, колкото обикновено. Наблюдавах всичко това с голям интерес.

Никой не твърдеше, че Еви е убил сестра си. По тялото на Лиза нямаше следи от насилие и не я бяха намерили гола, както подхвърляха някои деликатни души, но нямаше свидетели, никой не бе присъствал,

за да потвърди разказа му — аз също не бях там тогава. Всички някак му се сърдеха, че са принудени да вярват само на неговите думи, но какво друго да направят?

Било *нещастен случай*. *Случайно* падане в ледената вода. Никога не каза нещо повече и никога не каза нещо друго. Питаше *какви точно подробности* искат, споменавахе за спъване, за загуба на равновесие, за падане през борда, само това разказваше и не виждаше какво още може да добави. С риск да го вземат за умствено недоразвит.

Заради мълчанието му една вечер майка му избухна като буре с барут, полято с чисто уиски. Сграбчи го, разтърси го, оглуши го с виковете си, от устата ѝ хвърчаха слюнки, от очите ѝ се стичаха сълзи, обсипваше го с удари с надеждата да му изтръгне няколко думи в повече, но не получи никаква допълнителна информация. Еви не се противеше, но и не говореше.

Намеси се Ришар, който дръпна настрани жена си и изпитателно погледна сина си. Впоследствие се опита да приложи друг метод и през един тих следобед го закара на брега на езерото. „Знаеш, че това ще ни се отрази добре, на майка ти и на мен“ — каза му.

Ришар бе задържал ръцете си на волана, а Еви бе тикнал своите под мишниците си и десет дълги минути двамата наблюдаваха мишелова, който описваше бавни кръгове над гората. После Ришар рязко обърна колата.

Та за момичетата. Не всички смятаха смъртта на Лиза за непрежалима загуба.

В средата на осемдесетте години, когато се настаниха в областта, Ришар и Лор още нямаха деца и светът бе в краката им. Лор блесна с две страхотни роли, които веднага я наредиха сред най-добрите актриси на поколението ѝ — след забележителното ѝ превъплъщение в тираничната сестра от последния филм на Раул Руиз ѝ се обади самият Мартин Скорсезе. От своя страна Ришар пишеше и редовно публикуваше. За книгата, която издаде по онова време, получи равностойността на сто и петдесет хиляди евро.

Но това беше отдавна. Междувременно Ришар си бе имал проблеми с хероина, а Лор, убедена, че кариерата ѝ ще се развива по възходяща линия, не прояви достатъчно бдителност и проникателност.

В дневната на дома им имаше богат избор от сувенири, свързани с онзи розов период. Като гледаше снимките на майка си — която покриваше с главозамайващата си усмивка цяла една стена — или различните отличия, получени от Ришар, като свръхпрестижната награда от Япония, Еви се питаше защо родителите му толкова се измъчваха.

Къщата се намираше на едно възвишение вън от града и природата шумолеше наоколо в учудващо упоритата и посърнала горещина на ухаещия на мускус октомври. Небето бе искрящо синьо от сутрин до вечер. През нощта, от край до край озвучена от цвъртенето на щурците, Лор излизаше на балкона — да диша, а не да се любува на пейзажа, който бе намразила след смъртта на дъщеря си. Еви я чуваше как стене или разказва по телефона живота си на Джудит Беверини, с която само преди малко се беше разделила.

Джудит Беверини бе, кажи-речи, всичко, което ѝ оставаше, една от малкото, които не я бяха зарязали по време на дългото ѝ и неустойимо падение — през последната година се бе снимала в един телевизионен сериал, за останалото не си струваше да се говори. Джудит беше от хората, които смятаха Еви за виновен. Без да знаят в какво можеше да бъде обвинен, обаче виновен, така или иначе — Джудит не би могла да обясни защо.

Впрочем това беше и общото отношение към Еви — смесица от съжаление и упрек, срещу които не можеше да направи нищо. Сутрин, като минаваше покрай дома на Джудит, Еви се изплюваше на прага на вратата ѝ. Андреас също се изплюваше.

Мнозина висши служители и бизнесмени биха дали мило и драго, за да живеят на хълма — в това ложе от зеленина с хиляди оттенъци, с хиляди ухания, с елегантни частни пътища, с високо ценени нощни приеми, с импровизирани празници, на които можеш да си пообщуваш с актриси, продуценти, писатели, режисьори, танцьори, музиканти, театralи, модни дизайнери и тути кванти, — но, разбира се, за тях мястото беше недостъпно.

В основата бе дядото на Андреас — той събра всички тези творци в началото на петдесетте години, след като натрупа състояние в Германия. Купи целия хълм по времето, когато предградията започваха да се разрастват и предприемачите поглеждаха към слънчевите височини, по които за съжаление не можеше да се строи. Обаче дядото

притежаваше много пари, депозирани през войната в швейцарски банки, и успя да преодолее всички трудности. След което съпругата му обяви, че ѝ е самотно, че не понася ужасната провинциална бездуховност, тя, живялата с години в Париж, и през дома им се извървяха какви ли не знаменитости. Накрая той парцелира хълма и разпродаде терените, но не на кого да е, и дори днес собствениците разглеждаха под лупа кандидатите за заселване — скандална практика, която обаче позволяваше да се запазят добросъседските отношения.

Ришар и Лор проявиха достатъчно здрав разум, за да вложат парите си в закупуването на къща преди бавното си, но неумолимо сгромолясване, последвало раждането на децата им. Бяха доволни, че не им се налага да плащат наем, в противен случай Ришар трябваше да пише статии, а той нямаше никакво желание за това — имаше периоди, през които се боцкаше по няколко пъти на ден и парите направо се топяха, — още по-малко му се пишеше сценарий или роман, не се чувстваше способен да ги завърши. Дори днес мразеха да пилеят таланта си, като работят за пари, но вече не го превръщаха в проблем, не го обсъждаха и приемаха унижението като необходимо зло — като се снимаше в рекламен клип за чантите „Вюитон“ например, Лор изкарваше пари за няколко месеца напред.

Двете им деца прекрасно разбираха, че човек трябва да взима парите, които му предлагат, но на Лор ѝ се струваше, че долавя постоянното им мълчаливо неодобрение. „Хайде, кажи си го направо, покажи колко си велик“ — бе подхвърлила тя на Еви, който се изсмя, когато я чу да имитира оргазъм в рекламата за един парфюм.

Лиза и брат ѝ не намираха, че родителите им са по-различни от другите, и Ришар и Лор така и не успяха да преглътнат този факт, който бе в основата на многобройни недоразумения и от двете страни.

След училище Еви и Андреас се отбиха у Мишел Арамантис, чиято по-малка сестра празнуваше десетия си рожден ден, колкото да хапнат парче торта и да постоят малко в спалнята на Мишел.

Бащата беше продуцент, когото не виждаха често, защото, по думите на жена му, участваше в снимането на многобройни и далечни филми.

Марлен Арамантис правеше страхотни торти. Приготвянето на прочутото ѝ малиново руло ѝ отнемаше часове и напълно обсебваше

съзнанието ѝ. Марлен развиваше дейност в училището, оглавяваше сдружението на родителите и събираше средства за екскурзии в чужбина или за построяването на още една напълно автоматизирана конферентна зала.

Имаше балони, серпентини, сода, сладкиши и една малко тъпа музика, която се разнасяше от високоговорители, скрити в дърветата в градината. Купонът течеше около басейна в леко истерична обстановка. Майката на Мишел се разхождаше със загрижен вид и стиснати устни.

Бе наела две студентки да ѝ помагат, но обяви, че не е доволна от тях. „Те нямат никакъв авторитет пред децата. За нищо не ги бива горките.“ Двете търчаха нагоре-надолу и сякаш всеки миг щяха да получат удар.

Някои от майките бяха развълнувани от изпитанието, преживяно от Тренделови и по-специално от Еви, въпреки че не му личеше. Хвърляха му нежни и състрадателни погледи, казваха му по някоя мила дума, когато минеше покрай тях, следяха го с очи и клатеха глави, намеквайки, че Лор не прави максималното за момчето си.

По този въпрос продължаваше да се говори осем месеца след драмата. Всички без изключение бяха присъствали на погребението на Лиза — през една ледена февруарска сутрин с перленосиво небе и пепелив хоризонт — и бяха усетили разбираемия обрат, настъпил в чувствата на Лор към сина ѝ. За добра душа като Марлен Арамантис Еви бе подложен на прекомерен натиск, на несправедливо наказание.

„Как можеш да си помислиш, че това момче е убило сестра си?“ Всеки път, когато погледнеше Еви с неговите четиринайсет години, с ангелското му лице, тъмните очи и решителното изражение, тя не разбираше как някои хора можеха до такава степен са се заблуждават, да проявяват такава липса на проникателност.

Андреас, който бързаше да се затвори в стаята с Мишел, попита има ли още торта.

Мишел бе започнала да прави свирки още на великденските празници, но засега не отбелязваше практически никакво развитие. Действаше като робот.

Понякога Андреас се ядосваше и я разкарваше насред упражнението с презрително сумтене, след което или лягаше, ако

имаше легло, или се отпускате на пода, обзет от ужасните си коремни болки, и единственото, което можеха да направят, бе да му донесат чаша кола възможно най-бързо.

Двете момчета все повече губеха надежда, че Мишел ще постигне някакъв напредък. Почти не вярваха, че това ще се случи. Имаха чувството, че Мишел не се интересува от нищо — тя твърдеше обратното, но фактите бяха красноречиви. „Имам предвид освен от теб“ — уточняваше Андреас.

Лиза ги бе предупредила. Бе наблюдавала Мишел една минута и им бе пожелала приятно прекарване. Беше по време на купона, организиран от Марлен и съпруга ѝ за сметка на студиото, в чест на Брус Уилис и екипа му, които на другия ден си заминаваха за Щатите.

Тогави Мишел покани всички, за които се сети, и се появи силно гримирана. Не бе по-голяма от двете момчета, но под прожекторите в градината приличаше на жена. Жена, която според Лиза щеше да ги разочарова. Жена, която явно щеше да си мисли за друго.

Дори да ѝ досаждаха дни наред, Лиза отказваше да сподели на какво основава мнението си, но създаваше впечатление, че има категорични доказателства, и сякаш наистина притежаваше дарбата да разгадава невидимото. Еви би могъл да даде много примери за случаи, когато се бе оказвала права. Бе престанал да се хваща на бас с нея. Така че, като знаеха, че тя практически никога не греши, не им стана особено приятно да научат, че Мишел няма да отговори на очакванията им.

После, към три часа сутринта, по време на един доста мъчителен сеанс, Мишел бе поискала обяснения. С треперещи от гняв устни и насълзени очи, застанала в сянката на един масив от юки, украсен с панделки, тя държеше да научи защо Лиза говори такива ужасии за нея — Андреас ѝ бе казал, че от нея няма нищо да излезе и че това ставало ясно от пръв поглед.

Лошата слава на Лиза, недоверието и омразата, която изпитваха към нея някои момичета от колежа, всъщност не бяха заслужени. Тя не желаше да оскърбява когото и да било, не изпитваше удоволствие да злослови за другите. В оценките ѝ нямаше злоба, тя просто се чувстваше длъжна да бъде честна, да говори истината.

Еви си спомни за тази случка, докато наблюдаваше от високо Марлен Арамантис, която бродеше по бански около басейна, върху

чиято повърхност сякаш вилнееше буря — лавина от писъци, от ръце и крака, абсолютна гадория. Прав, със смъкнати до глезените панталони, той на свой ред стана обект на вниманието на Мишел и виждаше Лиза, съзнавайки празнотата, която не можеше да запълни, виждаше лицето ѝ да се рее над рамото на несръчната духачка, която го обработваше с отсъстващ вид. Щеше ли да се усмихне Лиза, ако го видеше? Щеше ли да го попита дали се кефи?

Когато Ришар и Лор се замеряха с чинии, когато крещяха и се преследваха от стая в стая, когато му се щеше взаимно да се очистят, беше голям късмет, че си имаше Лиза.

Влизаше в стаята ѝ без предупреждение и се настаняваше на леглото със списание в ръка. Лиза продължаваше да чука на компютъра си. Понякога пиеше бира или пушеше нещо. Ако настанеше по-необичайна гюрултия, двамата наостряха уши за миг, после се връщаха към заниманията си. И все пак беше мъчително. Ришар и Лор. В подобни двойки се отгатваше такава болка, толкова неудовлетворение, такъв невероятен гняв и толкова страх, че за Еви и сестра му невинаги бе лесно да останат незасегнати. Понякога намираха за по-добре да избягат през прозореца и да тръгнат из гората или да повървят покрай пътя, или да правят каквото и да е, само и само да не търпят разправиите им и минута повече.

Марлен Арамантис си поглеждаше часовника, после вдигаше очи към поаленялото небе, докато стадото от развихрени хлапетии яростно препускаше из градината ѝ или се опитваше да проникне в къщата въпреки изричната ѝ забрана.

— Повдига ни се от теб — обяви Андреас. — Моето момиче, жал ми е за нещастника, за когото ще се омъжиш.

Миг по-късно напуснаха стаята на Мишел. Докато слизаха, Андреас я посъветва да започне да се чука, че иначе ставало съвсем комично, но Мишел отказа да обсъжда въпроса, *категорично* отказа да подхваща отново тази тема.

В салона се сблъскаха с Анаис Делакоста и Еви се нахвърли върху нея.

На осемнайсет години Анаис беше огромна девойка — тежеше стотина килограма, но бе учудващо гъвкава и напълно лишена от

емоции. Тя удари Еви в лицето с едрия си розов и тлъст юмрук. Момчето се завъртя и се подпря на библиотеката.

— Излишно се впрягаш — каза тя. — Само подредих малко.

Ни най-малко не се смути при вида на кръвта за разлика от Марлен, която изпищя и извади от ръкава си кърпичка. Анаис Делакоста бе, общо взето, нечувствителна към физическите страдания на другите, тъй като самата тя беше източник и средоточие на постоянни терзания.

Беше готова за нов сблъсък, ако той искаше това. „Лайнарче“, казваше си, докато разгъваше твърдия си като бучка лед юмрук. По времето на Лиза винаги ѝ се бе струвало, че Еви прекалено се върти наоколо, че все е някъде наблизно, и ето, сега най-после си го получи. Марлен Арамантис съветваше Еви да си държи главата назад. Анаис не съжаляваше за нищо.

Преди няколко часа, в ранната утрин, се бе качила на онова дърво с риск да си счупи врата. Най-обикновени летви, заковани в стъблото, ви водеха в сърцето на клонака, сред проблясващите листа. Преди дотам се стигаше с въжена стълба, която Ришар бе поставил, за да посещава децата си, когато е в състояние да го направи, и нищо не бе по-прекрасно от спомена за нощите, прекарани горе, на открито, в тяхната компания, само с едно одеяло и спрей против комари, абсолютно недостигаем, абсолютно недосегаем, напълно защитен от хаоса и от многобройните пълзящи по земята същества.

Анаис бе вдигнала поглед към платформата и по гърба ѝ се бе стекла струйка пот. Ако някое от полуизгнилите стъпала поддадеше, ако паднеше и се наранеше, нямаше много шансове да я открият и да ѝ помогнат.

Ришар бе платил на едно старо хипи — Дани Кларанс, който ненавиждаше човешкия род и живееше на другия склон на хълма в нещо като джунгла, сред трънаци и скитащи кучета, — за да му помогне да осъществи проекта си. Избра един сравнително изолиран червен дъб, заобиколен от габъри, та децата му да имат чувството, че са ги оставили на мира — самият той настървено си търсеше убежище, в което нищо сериозно да не стига до ушите му. След две седмици работа — Ришар беше напълно изцеден — двамата вече съзерцаваха резултата от усилията си. Вътре се влизаше през нещо като люк. Лор му каза, че е ненормален.

Анаис се бе качвала горе веднъж, когато се запозна с Лиза, но само за да ѝ достави удоволствие и да пуши трева, иначе смяташе, че не ѝ е работа да се катери по дърветата, особено когато всичко скърцаше и пукаше под тежестта ѝ. А и намираше, че Лиза е минала възрастта на колибките по дърветата, които по отиваха на брат ѝ. Не я впечатляваше гледката, не я впечатляваше небето — които разплакваха Ришар, — впечатляваше я интересът, който една сестра може да проявява към по-малкия си брат, според нея не по-различен от всеки друг.

За цели поколения по-големи сестри малкото братче съвсем естествено приемаше ролята на изкупителна жертва — около Анаис имаше много подобни примери. Това братче обаче като че ли имаше по-голям късмет.

Все пак не дотолкова, че да не получава от време на време по някой урок. Еви имаше нужда да бъде поставян на мястото му. Светът още не се бе свършил.

Марлен Арамантис го поведе към банята, като повтаряше, че не разбира какво става. И как би могла?

След смъртта на Лиза Лор много бързо реши да се отърве от дрехите на дъщеря си, като ги даде на Червения кръст. Тъкмо щеше да ги извика, когато Ришар внезапно рухна и се почувства зле. По-късно успяха да стигнат до компромис, преди всеки да се прибере в стаята си. Рано на другата сутрин Ришар слезе в града и се върна с пет ламаринени куфара в морскосин цвят, които пренесе на гръб от колата до стаята. После, вече пълни, заключени и тежаци поне по петдесет килограма всеки, ги свали в мазето, където, струпани един връз друг, се намират и до днес — истински саркофаг, лъскав монолит, който Тренделови се опитват да забравят.

Упражнението му докара ишиас. Нервът, който слизаше от кръста към дясното бедро, му причиняваше остра болка, щом се опиташе да стъпи или просто да оправи възглавниците в креслото си — изглежда, че обезболяващите и противовъзпалителните вече не му действаха, както впрочем и на много други бивши наркомани. Но не съжеляваше, че е платил тази цена за това, че не е позволил дрехите на дъщеря му да бъдат захвърлени и разпилени. Надаваше ужасни вопли, когато го заболяше, говореше за удар с нож, за пробождане с копие, за

електрошок, който се задействаше дори като примигнеше с клепачи, но през сълзите на страданието, изпълнили очите му, душата му се усмихваше, душата му за миг възкръсваше.

На Еви тази битка се струваше жалка. Еви по принцип дълбоко ненавиждаше реакциите на баща си след смъртта на Лиза, състоянията, в които изпадаше, включително и пред хора, като ги оплискваше със сълзите си, оглушаваше ги с несдържаните си стонове. Всичко това отвращаваше Еви.

Все още държеше носа си вирнат, докато вървеше заедно с Андреас, но кръвотечението бе спряло. Двамата поеха през гората и светлината ги покри със златни венчелистчета, нашари почвата, от която се разнасяше силна миризма на пръст. Колкото повече се доближаваха, толкова по-бързо вървеше Еви и изброяваше на висок глас зловещите наказания, които очакваха Анаис, ако бе излъгала. Андреас го следваше по петите и добавяше, че никога няма да разбере какво толкова е намирала Лиза у нея.

— Мамка му, тя е пълна откачалка — заключи той, когато се озоваха, леко задъхани, в подножието на прословутия червен дъб, в чиито клони Ришар Трендел бе престоял две седмици с чук и пирони по времето, когато децата му още бяха деца.

Без да му отговори, Еви остави сака си на земята и се заизкачва към платформата по стъпалата, направени от Ришар с дъските от тек, изтръгнати от верандата, подарена от родителите му. „Тази тъпа веранда — казваше той, — тези изкуфели старци!“ Но бе неспособен пръста си да помръдне, за да им попречи да изливат безумието си, сенилното си упорство, противния си и кошмарен оптимизъм върху него, върху живота му — беше на метадон и се чувстваше напълно беззащитен.

Тъй като бе видял как баща му се облива в пот, докато заковава най-обикновен пирон, как бледнее от изтощение, докато реже дъските с трион, как потръпва, надвесен над празното — като отказва да признае, че е надценил силите си и продължава работата си с енергията на отчаянието, — Еви поддържаше особени, интимни, тайни отношения с въпросния обект. Знаеше къде стои всяко стъпало, а стъпалата бяха неравни и несръчно заковани, и ги предпочиташе пред въжената стълба, която употребяваха някога — след като едно-две деца паднаха всъщност, без да се наранят, някои свръхпритеснителни

родители, вече уредили да се увеличи броят на легналите полицаи и на нощните патрули по улиците, настоятелно помолиха Ришар да подобри системата; изкачваше се по тях напълно уверено и със скрито удоволствие. Когато Ришар се зае да кове тези прословути летви, той вече отдавна не бе способен да сътвори нещо със собствените си ръце. Еви си спомняше, че баща му понякога дни наред не излизаше от кабинета си, където не правеше абсолютно нищо, само седеше на канапето свит, инертен, с едва отворени очи, така че измайсторяването на платформата и на акробатичната ѝ стълба приличаше на истинско чудо в съществуването на Тренделови и сякаш доказваше, че не всичко е безвъзвратно изгубено.

Образът на Анаис, която се катери нагоре, като цялата ѝ тежест се поема от два дърводелски пирона, цели пет години изложени на капризите на времето, граничеше с немислимото.

Еви се изкачи на платформата и си каза, че трябва да сложи катинар на люка.

Ставаше дума за голяма пластмасова кутия „Тъпъруеър“ с пожълтял капак. Тя съдържаше снимки на Лиза и някои нейни лични вещи, които Еви бе извадил от мрака на куфарите, пуснали корени в мазето: четка за коса, червило, бяло памучно бюстие, млечните ѝ зъби, кожена ръкавица — другата беше нарязана от острието на една кърпа, — паспортът ѝ, гащета и фланелка, които ѝ служеха за пижама.

Нищо не липсваше, но той все пак прегледа снимките, докато Андреас, който го бе последвал, се бе облегал на лакти на хладния под и примигваше на отслабващата оранжева светлина.

— За да те дразни. Само за да те дразни. Напълно е изкукала, винаги съм го казвал.

Еви беше озадачен, но нямаше друго обяснение. Като много други и той винаги бе смятал, че Анаис не е съвсем нормална, че едно толкова дебело момиче не е от същия свят като останалите и че не трябва да му се има доверие.

Отдавна не бе стъпвал тук, може би от месец. Във всеки случай идваше все по-рядко. Докато Анаис не го измъкна грубо от унеса му. „Нямам нужда от разрешението ти — му заяви тя злобно. — Не си никакъв пазач, да знаеш.“ На осемнайсет години Анаис Делакоста вече

имаше белези по лицето. Невероятно, но факт. А рано сутринта Еви не беше готов да изяде пердаха на публично място.

Не тежеше и наполовина на Анаис и не си правеше никакви илюзии. Бесът, който го обзе, можеше да изчака по-благоприятен случай, ако искаше поне да си спести това унижение. „Пак ще си говорим“ — беше ѝ отвърнал, преди да се прибере в класната стая и да се заеме с дисекцията на поредната жаба.

Докосна леко подутия си нос. Както можеше да се предвиди, сблъсъкът не завърши в негова полза, но той смяташе, че посланието е прието.

— Значи така си мислиш — въздъхна Андреас. — Наистина така си мислиш. — Опънаха се за малко на слънце под еднообразно синьото небе с ръце, кръстосани зад главата. Не беше толкова удобно, колкото някога, тъй като дъските на пода се бяха разместили, но усещането, че са легнали в гнездо, обточено по краищата с червенеещи листа, оставаше абсолютно същото и макар вече да не прекарваха тук живота си и да си бяха намерили други източници на интерес, откакто пред тях се бе разкрил един друг свят, все още им се случваше да оценят — особено с помощта на малко трева и бира — великото дело на Ришар Трендел, по-известен като Летящия дърводелец.

Не че имаше някаква магия, но дори Мишел духаше с една идея повече въображение, когато бяха там. Може би я вдъхновяваха звездите или наситеният с хлорофил въздух, иди разбери, или пък естествената тъмнина и чистият, едва доловимо ухаещ на смола въздух.

— И все пак се питам — подхвана Андреас — дали не го прави нарочно. Не ми изглежда толкова тъпа. Едва ли е пък чак такава философия.

Подчинявайки се на внезапен импулс, той грабна телефона си и я попита дали не иска да дойде при тях, но тя му отговори, че е невъзможно, тъй като майка ѝ вече не била в състояние да изтърпи сама кръсците и лудеенето на петнайсетина развилнели се деца — двете студентки били блъснати в басейна, след което се укрили в банята.

— Губиш възможността да се проявиш по-добре — заяви ѝ той.

Прекъсна връзката с гримаса и разкопча ризата си заради горещината, която се излъчваше от пода. Бяха високо над гората.

Макар и със значителни размери, вилите оставаха невидими, удавени в океан от листа с все още ярки цветове — цинобър, наситено зелено, златистожълто. Само шосето образуваше неестествено права хлътна ивица. През зимата отгук се виждаха водите на неподвижното езеро, които проблясваха в студения въздух през дъбравата.

Еви хвърли последен поглед върху нещата на сестра си, после затвори кутията. Андреас го гледаше неодобрително — не му допадаше болезнената страна на тези реликви. Приятелката на майка му държеше праха на родителите си в урни и *кълна ти се, че ми се драйфа — твърдеше той, — като си представя опечените им глави и прегорелите им черва, преди да станат на пепел. Пфу!*

Еви остави кутията на мястото ѝ — на милионите си потребители, спечелени от началото на петдесетте години насам, когато Брауни Уайз бе направил първата демонстрация и получил първата поръчка, производителят гарантираше, че капакът ѝ се затваря херметично, — натика я в почернялата и шуплеста кухня на един голям клон, която търпеливо бе разширил за тази цел, и я покри с шепа сухи листа. Когато допреди няколко години идваха тук редовно, използваша това скривалище за бутилките бира и тревата, която Анаис снизходяваше да им продаде със съгласието на Лиза — в един момент се оказваха здравата надрусани на седем-осем метра над земята върху платформа с не по-високи от петдесет сантиметра перила, така че, обективно погледнато, безпокойството на ония тъпи родители не беше съвсем необосновано.

Като оскверняваше с ужасните си лапи нишата с нещата на Лиза, Анаис доказваше, че е пълен боклук. Че тези, които виждаха в нея дълбочина и способност за истински чувства, или поне я смятаха за достойна за доверие, жестоко се лъжеха.

— Дали да не сложим вътре ножчета за бръснене? — предложи Андреас.

Стъмваше се и някъде отдалеч долиташе мирис на изгоряло дърво — най-вероятно от дома на Дани Кларанс, който се бореше с влагата от другата страна на хълма още от първите есенни дни, топли или не.

Брижит, жената, която живееше с майката на Андреас, откакто бе навършил четири години, поливаше моравата с цигара в уста. Отсреща

Форвилови бяха излезли в градината си да пият по чаша с приятели, децата им търчаха от храст на храст като пощурели.

— Как сте, момчета? — подхвърли Брижит.

На четирийсет и пет години Лор Трендел все още бе способна да завърти главата на някой младеж — който си фантазира за актрисите и си въобразява, че ще му помогнат в кариерата, — но истината бе, че линееше и пиеше прекалено много. С Джудит Беверини си забъркваха коктейли още в ранния следобед.

Все още бе стройна. Вярно. Все още имаше хубава фигура, но чертите на лицето ѝ се бяха ужасно втвърдили. Когато си вдигнеш косата, това още повече се натрапваше на погледа. Красотата ѝ бе болезнена, трагична. Лор бе изпълнена с озлобление и мъка, което особено ѝ личеше, когато останеше по-дълго без алкохол.

Смъртта на дъщеря ѝ жестоко я бе разтърсила. Понякога по цял ден не се обличаше, почти не се гримираше, носеше черни очила. Налагаше се Джудит да използва цялата си енергичност, за да я завлече в града. Когато Ришар, и той в потиснато настроение след драмата, благоволяше да излезе от кабинета си и се срещнеха някъде из къщата, или се чудеха какво да си кажат, или разменяха банални фрази. Все още му купуваше слиповете и чорапите, но вече не можеше да разчита на него.

Синът ѝ беше друго нещо — сърдеше му се. Стоеше на верандата, опряна на парапета, и говореше по телефона с агента си.

Размениха погледи и Еви прекоси просторната дневна, построена на две нива около камината в средата и пестеливо обзаведена, с изключение на количеството снимки по стените; дневна с японски привкус, украсена с цветя, доставяни веднъж седмично — единственият истински лукс, от който Тренделови никога не се бяха отказали, дори в най-мрачните периоди на финансовите им затруднения.

Сега беше седмицата на лалетата *Pink beauty*.

— Каква е тази история с Анаис? — попита тя.

Еви сви рамене и се обърна към хладилника. Басейнът на съседите бе осветен, но никой не влизаше в него от лятото насам — Патрисия и Жорж Кроз, съответно първа цигулка и диригент на филхармонията, се бяха прибрали от Сейшелите с кожно заболяване,

някаква доста отблъскваща краста, която ги потискаше и заради която гледаха да не се показват пред хора. Луната изгряваше над амбровите дървета, посребряваше живите плетове между широките блещукащи алеи, набраздили хълма, и хвърляше отблясъци върху смърчовете, които се спускаха надолу към прашно розовите светлини на града. В един ъгъл на градината имаше бунгало, което бившият собственик — забогатял като рок — музикант и закупил нещо по-голямо — бе използвал, за да си поддържа формата и да развива мускули. Впоследствие Ришар раздаде всички уреди и обзаведе бунгалото като кабинет. Сега прозорците не светеха.

Еви нямаше желание да се озове сам с майка си, но не почувства нищо, като я срещна, никакво електричество във въздуха, нищо тревожно в тона, с който му бе задала въпроса, за разлика от друг път, когато напрежението между двамата бе така силно, така ужасно, дори преди да са разменили и дума, че му се налагаше да се качи в стаята си, да затръшне вратата и да я заключи, за да избегне сблъсъка.

Седна на една от високите табуретки пред бара с чиния студено пиле пред себе си. Светлината, идваща от малки халогенни лампи, добре се вписваше в меката вечерна обстановка и падаше върху плота — съвършена ничия земя, — без да осветява пряко лицата. Лор твърдеше, че пиленето носи най-малък риск, особено, ако идва от ферма, при това не от другия край на света, където болестите вилнееха и щяха да продължават да вилнеят, като се има предвид какви бяха хората.

— Да ти направя ли майонеза? — попита тя.

Значи наистина беше в добро настроение. Еви отклони предложението ѝ. Впрочем тя винаги се чувстваше по-добре, когато Ришар го нямаше. И истински добре, когато към отсъствието на Ришар са добавеше някоя и друга добра новина от агента ѝ. Тогава на устните ѝ се появяваше леко вулгарна гънка, сладострастна гънка, както когато отдаваха дължимото на таланта ѝ, когато гъделичкаха гордостта ѝ — дори ако цялата работа завършеше с незначителен филм за някоя кабелна телевизия или с промоция на нов свръхплосък ръчен часовник в модно заведение.

Седна през една табуретка от него и запали цигара. Хвърли поглед към профила на сина си, с когото нещата вървяха толкова трудно и така не отговаряха на желанията ѝ. Всъщност бяха безнадеждни. От осем месеца насам нито веднъж не бе закувала с

него, но и да бе поискала, дали би имала сили? Не виждаше друго решение освен сънотворните. Животът не продължаваше, животът винаги се връщаше в началната си точка, поне що се отнасяше до нея. Всеки ден бе денят на смъртта на Лиза.

Еви попита къде е баща му.

Тя нямаше представа. Сигурно се занимаваше с разпространението на последната си книга и четеше откъси в някое село или в почивна станция през октомври.

— Бих искала все пак да ти кажа нещо. Ще съм доволна, ако не се биеш с *момиче*. Особено в присъствието на Марлен Арамантис, която пак ще седне да разправя, че ако нещо не е наред с теб, вината нося аз.

Еви поклати глава. Не му се говореше с нея, особено по този въпрос. Питаше се как да попречи на Анаис и на всеки друг да рови из нещата му. Дали да ги премести другаде, или някак да им отнеме достъпа до платформата? Един катинар би ли стигнал? Или нещо друго? Трябваше да размисли.

— Лиза сигурно не би одобрила начина, по който се държите един към друг. Съмнявам се, че би го оценила.

Лор издиша дима към тавана, почти невидим горе в сумрака. Загледа се в Еви, който ядеше кисело мляко.

— Какво я е прихванало тази нещастна Анаис? Можеш ли да ми кажеш какво става?

Той направи уклончива гримаса.

— Откъде да знам? Как да разбере какво ѝ се върти в главата?

Ришар и Лор винаги я бяха смятали за откачалка, както горе-долу всички останали. Кого го бе грижа за Анаис? В крайна сметка за тях бе важно да покажат, че са широко скроени и че едно дебело, нескопосно облечено момиче по никакъв начин не ги отблъсква. Еви се смъкна от табуретката и сложи чинията си в съдомиялната машина.

— Няма ли да излизаш? — смени темата той.

Тя не можа да се въздържи да не му съобщи, че е имала доста забележителен разговор с агента си, *а ти познаваш Ерик, той не се въодушевява лесно* — додаде тя с неприкрито задоволство.

Така че щяла да слезе в града за един *първи контакт*. Но била уверена, че ще продължи кариерата си, оттам където я е оставила, защото *нали знаеш, тези неща се усещат* — заяви тя, опитвайки се да

отгатне какво мисли синът ѝ, — *тези неща се усещат, нали знаеш. Не можеш ги сбърка.*

Щяла да получи ролята. С тъжна усмивка добави, че ѝ е по-ясно от всякога колко нелепо и безсъдържателно е всичко, свързано с кариерата ѝ, но че да продължава така не било възможно.

— Можеш да не вярваш, но имам истински талант — заключи тя с по-лековат тон.

Преди време закуската беше единственият момент, когато се събираше цялото семейство — Ришар и Лор държаха на тази традиция, бяха се вкопчили в нея, за да заглушат притеснителното си чувство за вина. Сега всичко се бе променило и макар да живееха под един покрив, понякога минаваха дни, без да се срещнат, без нещо да им покаже, че не живеят сами, че всеки от тях не е единствен обитател на тази къща.

Еви намираше опитите за сближаване по-скоро мъчителни. Ставаше му неудобно, когато баща му или майка му правеха усилия да установят с него отношения на съучастничество — които обикновено приключваха, преди да е изтекъл и час. Смяташе, че това са просто няколко неприятни минути, от които никой нищо не печели, но и съзнаваше, че след смъртта на Лиза позицията му е станала уязвима.

— Това е добре, нали? Доволна ли си?

Тя кимна. Еви се настани на канапето и сведен над малката масичка, взе да прелиства един брой на „Вог“, в който се различаваше въпросът с инжектирането на ботулиновия токсин.

Докато майка му се приготвяше, Еви слезе в мазето. Но не намери нито катинар, нито каквото и да е, с което да залости вратичката на платформата.

Отново се сети за възможността да премести кутията на друго място или да я зарови в земята, но не можеше да се реши. Все повече го беше яд на Анаис.

Един трион му подсказа идеята да среже стъпалата. През главата му премина беглият образ на Анаис — видя я как пада в празното и ръцете ѝ се въртят във въздуха. После чу, че майка му го вика.

Последва напълно сюрреалистична сцена.

Лор го чакаше в дневната. Тази вечер изглеждаше ослепителна и това го впечатли за миг. Направи му знак да се приближи.

— Искам да ме целунеш — заяви тя и го загледа втренчено.

Еви се запита дали добре е чул. И дали не е взела нещо. Не се бяха докосвали от месеци.

— Всичко ще мине добре — каза той. — Без паника.

Тя го хвана за ръкава.

— Искам да ме целунеш, и толкова.

Той я целуна, но тя вече го бе прегърнала и силно го притискаше към себе си.

— Ще се оправим — прошепна тя. — Ще започнем живота си отново, обещавам ти.

Еви беше изумен. Бе забил поглед в лампичките на алармата, които мигаха на стената, и не знаеше как да реагира.

Лор го пусна. После нежно му намигна и излезе от стаята.

Трийсет секунди пълно безумие. Застанал напред дневната, Еви още усещаше ръцете на майка си, увити около него, гърдите ѝ, притиснати до неговите. Чу ръмженето на мотора на черокито. Все пак имаше и нещо положително в цялата история — много по-лошо бе, когато тя се въртеше из къщата, чудеше се какво да прави и прекарваше времето си в компанията на Джудит Беверини, с която бърбеше от сутрин до вечер. Еви стисна палци да получи ролята, заради която като че ли се беше побъркала.

Отново седна. Обичаше да е сам в къщата. Тогава нямаше нужда да се крие в стаята си. Обичаше тъмнината на нощта зад френския прозорец, дълбоката тишина, която го поглъщаше няколко минути след като родителите му се изнизваха един след друг, или заедно, за да отидат на някой официален прием. Тогава мислеше за Лиза, представяше си я как се движи из стаята, как изпиват заедно една бира, когато е добре разположена. В такива моменти най-силно усещаше, че я няма и че същевременно е толкова близо до него в тази къща, в която бяха израснали, без да подозират за дебнещата ги опасност.

Помисли си, че трионът не е най-лошото решение, още повече, че катинарът лесно можеше да се изтръгне с подходящ инструмент. Включи телевизора и премина по каналите, без да намери нищо, което да задържи вниманието му — навсякъде тъпотии.

Прозорците на дневната бяха непрозрачни отвън и бронирани — за да го пазят от феновете, бе споделил рок — музикантът. Затова пък се виждаха хората, които идваха по алеята, щом излезеха от сянката на

амбровите дървета — което ви позволяваше да се изметете, ако не бяхте в настроение или в състояние да ги приемете. Хората звъняха, после се лепваха за стъклото с ръка над челото и се опитваха да надникнат вътре.

Така или иначе, сетил се бе за триона, преди да забележи Анаис.

Този път не беше с онези гадни шорти от прокъсан по краищата дънков плат, които бяха толкова модерни преди трийсет години и които упорстваше да носи, за да провокира, за да засилва неудобството, което физиката ѝ пораждаше у другите. Носеше черен панталон и черна фланелка, които правеха тена ѝ по-млечен и талията ѝ почти видима.

Анаис натисна звънеца. После извика:

— Отвори ми, гъзарче!

Той отвори, после се обърна и се отдалечи, оставяйки я тя да затвори вратата.

Седнаха на канапетата от двете страни на ниската маса. Без дума да каже, но и без да изпуска Еви от поглед, Анаис извади отнякъде цигара с марихуана, от онези, който свиваше предварително и продаваше на парче в двора на училището — на което баща ѝ беше директор. Запали я и дръпна. Въздухът изсвири между зъбите ѝ.

— Защо не си ми казал за тези снимки? — попита тя, присвивайки очи. — С какво право си си ги присвоил?

Подаде му цигарата, като издиша пушека встрани.

— Като нищо можех да ги взема — каза тя и поклати глава. — Щеше да си го заслужил. Трябваше да го направя. Да знаеш, че ти бях бясна. И още съм.

Еви си бе дръпнал и задържаше дима в дробовете си. Усещаше как тревата му се качва направо в мозъка. Дръпна още веднъж и подаде цигарата на Анаис.

— И откъде-накъде? — попита той.

— Какво откъде-накъде?

— Откъде-накъде ще ги взимаш?

Проблемът с Анаис беше убеждението ѝ, че ненарушимата ѝ привързаност към Лиза ѝ дава всякакви права. Право да рови в нещата ѝ, право да си тика носа навсякъде, право да се държи като великата жрица на храма, право на, кажи-речи, всичко, което ѝ минеше през главата. Еви смяташе, че това се дължи на болния ѝ мозък.

Вярно е, че смъртта на Лиза я бе поразила право в сърцето, вероятно я беше покрусилa, но как можеше да има такива претенции, така да пренебрегва кръвните връзки и да смята, че Еви няма никакво предимство пред нея?

Тревата ѝ си я биваше. Не твърдеше, че Анаис е без качества, че не е дори по-добра от другите под дебелината и мека обвивка от сланина, само че много често — като днес, — наистина много често прекаляваше.

Колко пъти бяха стигали почти до бой? Колко пъти го беше сграбчвала, а той се бе изтръгвал от ръцете ѝ? Колко пъти се бяха гледали с привкус на убийство в устата?

— Мога ли да знам защо никога не си ми казвал? Мога ли да знам защо не съм била в течение, че пазиш всичко това?

Еви сви рамене. Виждаше как бюстът на Анаис се издува, когато дърпа от цигарата, как бузите ѝ хлътват, а очите ѝ се смалаяват, долавяше мъката, която тя изпитваше, докато седеше там и дишаше въздуха на тази къща.

Анаис въздъхна.

— Момче, много ме разочарова. Ама наистина съм разочарована от поведението ти.

Еви протегна ръка, за да ѝ покаже, че не е сама, иначе тя щеше да изпафка цялата цигара.

— За пореден път — каза тя, предавайки му щафетата.

Жълтеникавият дим призрачно се виеше в тихата тъмнина.

— Казах за *пореден път*. Ясно? Без коментар.

Всичко бе опитала с него. Защото не вярваше в общоприетата теза за тъпия нещастен случай, за нищо на света не желаше да повярва от страх да не рухне, да не свърши свита в ембрионална поза в някой ъгъл на стаята си и завинаги изгубена за себе си. Затова упорстваше да преследва истината, която ѝ се изплъзваше, с намерението да я гони до дупка, като засипваше Еви повече от всеки друг с град от въпроси, изтезаваше го с недоверието си, с неизчерпаемо ожесточение го подлагаше на напрежението, което тя самата изпитваше.

Дотолкова, че бе изгубила и малкото му симпатия, а ако все пак бе останала някаква частица, днес и тя изчезна окончателно.

— Какво би казала, ако аз ровех в твоите вещи? Нямах ли да побеснееш?

Когато не прибягваше до насилие, когато не кипеше от гняв, когато бе пушила достатъчно, когато безмълвно признаваше, че и тя не е безгрешна, Анаис поклащаше глава и отместваше поглед.

Поемаше своята отговорност. Беше си скубала косите с шепи, буквално, докато мислено развиваше лентата на онази прокълната вечер. Не бе изпълнила ролята си, бе пренебрегнала ролята си, като остави Лиза да си тръгне в състоянието, в което беше. Еви твърдеше, че сестра му е потънала като камък. С вой на ранено животно Анаис си бе скубала косите, за да се накаже, да се накаже за това, че не е изпълнила единствената мисия, която имаше значение в тъжното ѝ и жалко съществуване. Косата ѝ впрочем сравнително скоро бе пораснала отново. В лице Анаис не изглеждаше зле.

— Ако мислиш, че съм си възвърнала съня, лъжеш се — въздъхна тя.

Изглежда, че смъртта на Лиза бе нарушила съня на много хора. Като ги слушаш, никога нямаше да се съвземат — макар че като ги гледаш, се справяха по-добре, отколкото си мислеха, — но избягваха да споменават гласно съмнението, което ги глождеше, колкото и смътно да беше, защото най-сетне бяха разбрали и повече или по-малко приели, че Еви никога няма да разкаже какво се е случило онази ранна сутрин на езерото.

Анаис смяташе, че трябва да сложат кръст на случилото се през деня и да поддържат контакт. Съжالياваше, че се е нервирала. Посочи с брадичка едно скапано субару, паркирано под дърветата, намеквайки за евентуално кръгче при случай. Защото мисълта за Лиза толкова я обсебваше, че бе готова на всичко, само и само да не взриви мостовете между нея и този, които знаеше.

След като я изпрати, Еви проветри дневната. Облачето, което се стелеше наред стаята, се раздвижи за миг, преди да изчезне, докато фаровете на субаруто пронизваха листака надолу по хълма.

Еви се върна в мазето приятно замаян, този път, за да вземе фенер. Усмиваше се. Да не би Анаис да си мислеше, че е получила правото да продължава с идиотщините си? Дали не си мислеше, че укорите, които му бе отправила, ще хванат дикиш, че той би приел мъката ѝ — почувствала се е пренебрегната, задето не е била уведомена за съществуването на кутията — би приел мъката ѝ за достатъчно оправдание за извършената подлост? Не, не, всичко, което искаше, единствената цел на тази откачалка бе да поддържа искрата по един или друг начин, да попречи на мрака да я погълне. Еви бе почти сигурен, че вече я ненавижда, но какво значение имаше това? Какво значение можеше да има?

Миризмата на нощта навлизаше през прозорчето на мазето. Трионът изглеждаше наточен, батериите на фенера като по чудо не бяха сдали багажа. Колкото до куфарите, те все още имаха неприятно гробищно излъчване.

Трябваше да се прави, че не ги забелязва, и да не се застоява в мазето. Всички бяха наясно с това, никой не искаше да се удави в спомени при вида им, никой нямаше желание да задвижи приливната вълна, нито да се окъпе в сълзи — един майстор, дошъл да смени неона, направо бе *скочил отгоре им*, слизайки от стълбата, и докато

ключалките на куфарите скърцаха под тежестта му, Лор бе отправила към сина си пълен с болка поглед.

Единственото, което го притесняваше, бе, че в случай на необходимост Анаис можеше да завиши някоя и друга бележка на свой съученик. А кой би се лишил от подобен жокер? Да намериш трева не бе чак толкова трудно, докато да получиш отлична оценка си беше истинско предизвикателство.

Излезе от къщата, като избягна семейство Кроз, които се бяха промъкнали навън и незабелязано се бяха настанили в сянката с всичките си помади, пудри и въздишки от безсилна ярост. Навлезе в гората, без да използва фенера си, тъй като лунната светлина меко се процеждаше през шумака. Някъде далеч се чуваха смехове и музиката от осемдесетте години, по която си падаха родителите.

Преряза почти изцяло едно стъпало на шест-седем метра от земята. После се качи на платформата и подиша свежия въздух над върховете на дърветата. Купонът като че ли се вихреше у Александра Сторер, която след смъртта на Лиза бе изпратила сина си в пансион.

На три километра оттам, в подножието на хълма, от дълбините на последната ивица черна гора се издигаха няколко кули, неотдавна построени в новите квартали и очертаващи се в тъмнината като прозрачни свещи върху облак от розовеещ тюл.

Като се върна, завари баща си седнал на бара. Цялата дневна беше тъмна и само Ришар сякаш бе увит в пашкул от ярка светлина. Носеше костюм от светъл лен, който бе толкова смачкан, че очевидно говореше за писателско кокетство, и замислено въртеше чашата си в ръце.

Крайностите, на които се бе отдавал през последните години, двата му престоя в клиниката и свръхдозата, поета в берлинския „Бристол“ по време на една обиколка с литературно четене, го бяха състарили преждевременно. Така и не успя да си възвърне атлетичния вид, който поне отчасти бе привлякъл Лор и бе удължил сватбеното им пътешествие с цял месец, за който се говореше, че бил много зноен. За човек на четирийсет и седем години имаше доста бръчки. Приличаше малко на Питър О’Тул, но на уморен Питър О’Тул, а последните месеци му се бяха отразили особено зле.

Усети присъствието на Еви и обърна глава. Но му бе необходимо известно време, за да намери какво да каже.

— Навън ли беше?

Стана, за да се измъкне от светлия конус, който го поставяше в неудобно положение. Отвори един от френските прозорци, който тихо изшътка по релсата си, вслуша се в цвъртенето на щурците, в пляскането на крилата на нощните птици. Една от тях излетя от кедъра и изчезна зад покрива.

Пушеше като обречен английски цигари без филтър, чиято миризма бе увонила кабинета му. Запали една и каза:

— Бях у Александра. Мисля, че Патрик е в сериозен конфликт с майка си. Доколкото разбрах, май се е опитал да подпали пансиона.

За няколко секунди създаде впечатлението, че се взира в мрака на градината, после се обърна към сина си и вдигна рамене.

— Решението беше много несправедливо — въздъхна той. — Харесвам Александра, но беше наистина глупаво от нейна страна.

Еви попита какво смята да прави Александра, но Ришар нямаше представа и главно — не искаше да се намесва.

— Изключили ли са го?

— Не виждам защо ще го държат. Освен, ако Александра не им е подписала някой тлъст чек. А и тогава.

Почеса се по главата и рече, отправяйки се към хладилника:

— Майка ти май ще получи голяма роля.

Постави чашата си под машината за лед, която издаде шум, смътно напомнящ тракането на касов апарат. После се върна на бара и си наля джин, след като завря носа си в едно лале *Pink Beauty*, чиито листа, ярко розови на бели линии, бяха широко разтворени.

— Това би трябвало да ни даде глътка кислород — каза той, обръщайки се към себе си.

Кабинетът на бащата на Анаис не приличаше на кабинет на училищен директор. Беше светъл и просторен, мебелиран със симпатично тумбест диван, с дълбоки кожени кресла, внушителна библиотека, скрито барче и венециански щори. Намираше се в неголям павилион встрани от училището, спокоен пристан, от който Венсан

Делакоста си бе сътворил солидно убежище, крепост, защитена от повереното му стадо свирепи юноши.

Тук той си живееше живота — бе делегирал на заместниците си голяма част от правомощията си, за да намали до минимум контактите си с учениците. За няколко години загуби всяка надежда, че може да е полезен с нещо в тази област, пък и ако трябваше да бъде честен, това вече не го интересуваше. Дори собствените му деца вече не го интересуваха — нито Анаис, която повече го докарваше на непробиваем вулканичен блок, нито по-малкият ѝ десетгодишен брат, хиперактивно дете, което вече взимаше 80 мг риталин дневно и въпреки това имаше тикове.

Когато, като днес например, хвърляше развълнуван поглед на огнената симфония, която покриваше хълма, или на великолепните бедра на Александра Сторер, той се питаше как този свят, как подобен свят е могъл да създаде толкова грация и толкова безкрайна красота.

Венсан Делакоста беше невзрачен човек без никакъв чар, без нищо, което би могло да заинтересува коя да е жива жена, но като компенсация притежаваше известна власт и я използваше всеки път, когато му се удадеше случай като директор на частното учебно заведение „Брийанмон“.

Всички тези нещастни родители имаха толкова проблеми с децата си, толкова се притесняваха. Но мигар някой можеше да разбере днешните юноши, всички тези малки извратени негодници, които не уважаваха нищо и никого, дори собствената си личност?

Драги господин Делакоста. Скъпи приятелю. Венсан. Драги Венсан. Така се обръщаха към него недостъпните жени, които живееха на хълма, използваха скъпи парфюми и обикновено се държаха студено. Рано или късно те му падаха в ръцете — идваха да го молят да пощади отрочето им, да отсрочи изключването му, да нареди преминаването му в по-горен клас, да въздейства на вбесен учител, да потули някоя история с наркотици или секс, в която се е забъркал Пиер или Пол — имаше ги всякакви. *На каквато и да е цена* беше неизказаното послание, което идваше от повечето майки — една от тях направо му бе направила свирка под бюрото, за да уволни един преподавател по естествени науки, от когото русото ѝ ангелче изпитваше ужас.

Можеше, естествено, да върне в училището Патрик Сторер, но той се изправи и застана пред прозореца, за да разбере скъпата госпожа Сторер, че не е толкова просто. Денят беше ослепително слънчев. За съжаление Венсан Делакоста не живееше на хълма, но като много други без усилие си представяше как е там, какъв е животът сред олеандри и мимози, как тези паши се размотаваха до обяд по пантофи, брояха гаргите, взимаха всекидневната си слънчева баня със сутрешния вестник в ръка, представяше си чуруликането на птичките и лекия аромат на гората.

— Хм, хм — каза той, като се поглади по брадичката. — Добре, добре.

В замяна на кратка сексуална връзка или на една-две свирки тя би могла да поиска от него каквото и да е, той веднага би приел. Александра Сторер беше истинска красавица, властна жена, точно каквито ги обичаше. Но нямаше смисъл да си прави илюзии. С времето бе придобил известен опит и виждаше в нея жена, която урежда проблемите си с чекова книжка, а не с нещо друго.

— Да не преувеличаваме — каза тя. — Патрик не е запалил спалното помещение, разбира се. Искал е да изгори само дюшека си.

Той ѝ отправи най-приятелската си и нежна усмивка.

— Боя се, че не сте права, Александра. Боя се, че Патрик се е опитал да подпали цялата сграда, както сам е признал. Да не си затваряме очите.

Между другото, известно му беше, че тази жена може да му вгорчи живота, ако прекрачи границата. Можеше да се закълне, че тя дори няма да му покаже гърдите си — нещо, на което много жени се съгласяваха, радостни, че се отърват така лесно, готови да участват в подобна шега, за да спасят главата на детето си, при нужда дори да си свалят гащичките, за да си осигурят спокойствието.

Александра не възнамеряваше да си запретне полата. Позволяваше на Венсан да си оплакне очите и предлагаше да направи дарение за ремонт на спортната зала или за каквото там решат. Не беше кой знае каква оферта, но той реши да се задоволи с нея, понеже не искаше да си има разправии с Анаис.

А Анаис често посещаваше хълма. Странно, но бе добре приета там. Да се лиши от тази привилегия, да стане нежелана в домовете на тези хора заради несръчен и похотлив простак като баща си, не би

било никак добра идея, той напълно осъзнаваше това. Дъщеря му беше истински бивол.

Смъртта на Лиза Трендел все още бе в главите на всички.

След няколко дни Патрик Сторер се прибра у дома си. В дървен сандък.

Прекуси града в дълга, грижливо излъскана катафалка, после изчезна нагоре по възвишението с един последен отблясък.

Новината избухна като бомба. Ударната вълна се разпространи от горе до долу по хълма и всяка къща видя обитателите си вкаменени за няколко мига или повече. Ужасна тишина се възцари в гората и замрази дърветата.

Патрик Сторер бе скочил от един мост. Не беше първият, мостът бе известен с това. Гробарите го обожаваха, макар да не си го признаваха.

Ришар и Лор прекараха часове, без да говорят. Джудит Беверини дълго разтрива раменете на Лор, докато Ришар простенваше *какъв ужас, ама какъв ужас, какъв ужас!* — и крачеше нагоре-надолу. От време на време отправяше към Еви невярващ поглед.

Отидоха у Александра. Пред дома ѝ вече имаше много паркирани коли. В края на следобед въздухът почти пареше и Александра Сторер беше напълно съсипана.

Еви отиде при Андреас и Мишел. *Защо този тъпанар е направил това?* Въпросът на Андреас беше във всички уста, във всички глави: защо Патрик Сторер се бе самоубил?

Думата докарваше до истерия някои жени, защото когато ставаше дума за децата им, самоубийството заедно с наркотиците бе в списъка на кошмарите им.

Триха сълзите на Александра, докато се стъмни. С настъпването на нощта представлението продължи да се играе от изкривени в гримаси лица с почернени от стеклия се грим скули. Всичко ставаше още по-зловещо от мистериозното бухане на кукумявките, което вибрираше в мрака.

Еви и приятелите му се бяха съвсем одремали. Андреас предложи да избягат от тази летаргия, от бликащите отвсякъде кърпички, от скръбния шепот, който потайно изпълваше шестстотинте

кубически метра на салона, леко ухаещ на „Шин империал“ с дъх на прословутия чай *тари сушонг*.

От сутрин до вечер Андреас мислеше само за това, мислеше само за секс. Беше се вманиачил на тази тема. Понякога Мишел се оплакваше на Еви — освен, че намираше спермата му за прекалено обилна, цялата работа в крайна сметка ѝ изглеждаше толкова досадна, толкова болезнена за коленете, че се питаше как ще издържи цял живот на подобни практики. Както и да е, имаше и по-лоши неща, много по-страшни, и самоубийството на Патрик бе едно от тези много по-ужасни неща.

Мишел се огледа, после избра по-малкото зло и стана.

Тихи като сенки, тримата се качиха на етаж, като минаха пред пустата кухня, откъдето си взеха бира и няколко парчета сьомга.

Познаваха горе-долу къщата, тъй като родителите им си ходеха на гости. Налагало им се бе да се изтърпяват поне когато старците се запознаваха в салона, осведомяваха се за кариерите си, със смях разкриваха какви данъци плащат и се възторгваха по повод на това, че са съседни, че децата им *няма как да не се сприятелят* покрай родителите си.

На практика не ставаше точно така. Нямахше много примери за такива приятелства. За Патрик Сторер те бяха най-обикновени тъпанарчета, нищо повече — той завършваше гимназия и не проявяваше никакъв интерес към по-малките, погледът му минаваше над главите им като над ливада с люцерна — освен когато имаше нужда от роб, от някой, който да му свърши черната работа или да шпионира по-голямата му сестра. И в това нямаше нищо чудно. Ето защо нито Еви, нито Андреас, нито Мишел, които се промъкваха към горния етаж, не бяха особено развълнувани от смъртта на приятеля си — той *не им беше* приятел. Ни най-малко.

Александра Сторер ги беше притиснала в обятията си един след друг и бе заявила, че е трогната от присъствието им, но всичко това били празни приказки, твърдеше Андреас, всичко било комедия и за *наказание тази мръсница заслужава да бъде изнасилена незабавно*. Еви си представи майката на Патрик завързана за пилон.

Изненадана от думите на Андреас, Мишел вдигна очи към небето, когато стигнаха на площадката, но в общи линии и тя мислеше същото. Каза, че би искала, ако това ѝ се случи някога, да стои в някой

ъгъл, да наблюдава как се държат родителите ѝ и да слуша как отговарят на съболезнованията, от чисто любопитство, да ги види как се навеждат и се молят и плямпат над ковчега ѝ.

Стаята на Патрик Сторер гледаше от едната си страна към гората, а от другата към вътрешния двор, където говореха тихо, стояха със сведени глави, отпиваха по малко силен алкохол, за да смелят мрачната новина, която, като поразяваше Александра, поразяваше и цялата общност. Еви затвори щорите, а Андреас се просна на свръхширокото легло и задърпа Мишел, която бе хванал за китката.

След това забързано пхна ръка в прашките на момичето, което разсеяно се запита дали сега му е времето и дали не е светотатство, като си помислиш, че Патрик още дори не е погребан.

— Ама какви ги измисляш! — въздъхна Андреас. — Какви ги измисляш! Да ме подлудиш ли искаш?

През това време Еви бе замръзнал на място.

Току-що бе открил един куфар от другата страна на леглото. Имаше известен опит с куфарите. Не се чудеше какво има вътре.

Сдържайки дъха си, той коленичи и вдигна капака — куфарът не беше заключен.

Мишел се изправи на лакът и го загледа, докато Андреас си смъкваше гащетата.

— Е, това вече наистина е светотатство — каза тя на Еви, който започваше да рови в нещата на Патрик Сторер. — Да знаеш.

— За какво говориш? — намеси се Андреас. — А? За какво всъщност говориш? Този тип е чукал сестра му месеци наред, а той да няма право да му рови из нещата? Може би трябва да се засрами? Понякога се питам дали си добре. Наистина се питам в ред ли си.

Погребаха Патрик през следващата седмица. Още беше толкова горещо, че след като се изкъпеха в хладните води на някоя река или езеро в околностите, хората изсъхваха за три секунди. Бившият съпруг на Александра Сторер бе дошъл да я подкрепи — навремето за тях много се говореше, тъй като се карали като цигани и дори се биели, така съм чувал — и насаме, и пред хора, и май дори когато била бременна със сина си и имала огромен корем.

Еlegantен погребален силует, смело изправен пред ковчега на Патрик — така изглеждаше Александра Сторер. Лицето ѝ бе скрито

зад черните очила, зад сенките от тюл и воал, които потръпваха в топлия въздух. Ръцете ѝ бяха голи, носеше и черни чорапи, които привличаха погледите на много от учениците от „Брийанмон“, дошли да изпратят Патрик в последния му път.

Най-трудният момент бе, когато се хвърли в обятията на Лор и двете заридеаха, вкопчени една в друга като сиамски близначки. Осем месеца преди това, на погребението на Лиза се бе разиграла почти същата сцена. Фактът, че децата им лежат заедно в земята, сякаш бе изтъкал между двете жени особени връзки.

Ришар избягваше да се намесва, макар неговите отношения с Александра също да носеха специален отпечатък по същата причина. Ако не беше толкова боязлив, несъмнено би преспал с нея, тъй като Александра изглеждаше неспособна да го отблъсне. Той също я притисна до себе си, докато множеството пееше някакъв химн.

По време на опелото, в което се говореше за вечно светъл и сладък живот до Всевишния, по небосвода плуваха дълги, ослепително бели облаци, чиито отражения проблясваха по ковчега от неръждаема стомана, а гробарите се потяха в строгите си костюми и стискаха зъби, защото бяха на слънце, а не под кремавите платнища, които бяха опънали за удобство на присъстващите. На входа, на алеята, покрай която растеше птиче грозде, шофьорите бърбеха, опрени на лимузините, а сред учениците от „Брийанмон“ имаше и няколко момичета с шотландски полички, които пускаха по някоя сълза, подсмърчаха, без съвсем да знаят защо, и попиваха по малко от заобикалящото ги безумие.

Беше невероятно дълго погребение.

Но откакто прерови вещите на покойника, Еви изпитваше към него повече симпатия, отколкото би му се искало. Не можеше да не усети приятелско чувство към този кучи син, който го гледаше от високо, никога не говореше с него като с равен, понасяше го само заради Лиза и го имаше за досаден дребосък. Андреас, който вече не издържаше, многократно бе прошепнал в ухото му *да се махаме оттук!*, но Еви стоеше като вкопан в пода и сега, когато бе зърнал скритото лице на Патрик Сторер, почти съжаляваше, че не го е познавал по-добре, *requiescat in pace*.

Не че бе забравил, че Патрик беше в основата на вечерта, която, както писаха във вестниците, щеше да завърши така фатално. В

продължение на седмица местната преса упорито се занимаваше с *трагичната вечер* — формулата дрога + секс + смърт биеше всички останали, — но истината е, че журналистите имаха много слаба представа за действителността, пишеха неща като: *под влияние на канабиса... изпаренията на марихуаната... бездната на изкуствения рай... разюзданата сексуалност...* Живееха в един толкова далечен свят, гледаха нещата, но не ги виждаха, говореха за онова, което изобщо не познаваха.

В момента, когато се задейства хидравличната система и бавно спусна ковчег в гроба, внезапно изви горещ вятър, който просвири, изду платнището и издуха няколко шапки.

Еви нямаше да пророни нито една сълза, но и никой нямаше да каже, че на погребението на Патрик, чиято душа може би все още бродеше наоколо, не е проявил милосърдието да изчака края на церемонията. Хвърли поглед през рамо към Анаис, която стоеше с подходящ за случая мрачен вид. Семейство Делакоста бе в пълен състав, заобиколено от преподавателите от „Брийанмон“, които си бяха въобразявали, че са платили луди пари за училищния венец, чиято смешна незначителност в сравнети с гигантите, положени от обитателите на хълма, сега, в горещата утрин, грубо биеше на очи.

Ришар, който вече не беше венцеславеният писател от младостта си, човекът със страхотните хонорари и разходните бележки за значителни суми, не схващаше какво става със същата острота като някога. Разликата вече осезателно се усещаше. Той протегна ръка и с дискретна, но откровено нелепа тържественост я постави на рамото на сина си. Еви се запита наговорили ли са се с Лор, или са си намерили нов гуру.

Тъй или инак очите на Ришар бяха навлажнени. Еви си помисли, че на баща му ще му трябват три дни, за да се съвземе, но не повече. Колкото до Лор, тя не можеше да си позволи да провали шанса си за тази роля — в противен случай би умряла и се надяваше това да е ясно на всички, — като се съсредоточи върху нещо друго, извън пробните снимки, които се бяха разбрали да направи преди подписването на договора, така че в случая тъгата, страданието и стресът бяха абсолютно противоположни.

Но в края на церемонията и двамата бяха истински разстроени. Повечето от възрастните бяха развълнувани и сравнително разтърсени.

Независимо от официалната версия всеки знаеше за какво става дума и родителите си блъскаха главите, за да си спомнят за юношеството си и да си изяснят нещата, да се сетят дали на тази възраст са имали самоубийствени пориви, като, общо взето, отговорът бе отрицателен, а пък тогава според тях животът е бил много по-труден от днешния, много по-жесток и по-тежък, което ги хвърляше в недоумение.

Сърдеха се малко на Александра, както се бяха сърдили на Тренделови, за това, че са откrexнали вратата към трагедията, че са дали път на хаоса, на зловредните му газове и на бледите му пълчища — чувствата за вина и за провал дори ако траеха само една сутрин. След смъртта на дъщеря си Лор бе окачила скелети по дърветата около къщата — мексикански кукли, които бе донесла от едни снимки и които трябваше да представляват нейният отговор, да покажат, че е приела мъката си. Само че една прекрасна вечер Ришар, който вонеше на алкохол от двайсет метра и едва се държеше на краката си, изхвърча навън и ги свали до една.

На едно момиче от последния клас му прилоша, когато първата буца пръст падна върху ковчега, и две други го подхванаха, а половината „Брийанмон“ си помисли, че момичето блъфира, че разиграва комедии. А пък едно момче от подготвителния клас, което се бе приближило прекалено до трапа, залитна и се залови за ръкава на рижия си съученик, който изкриви лице в гримаса. Във всеки случай много от тях си бяха сложили банските и започваха да стават все по-нетърпеливи. После момичето, на което му бе прилошало, несръчно се отправи към една пейка, върху която хвърляха сянка гъсти тамариски.

Еви забеляза, че тя го гледа. Познаваше я. Казваше се Габи Гарлич. Страхотно парче беше тази Габи Гарлич.

— Онова момиче непрекъснато те гледа. Как ѝ е името? — поусмихна се Ришар.

Ето, точно това имаше предвид Еви, когато казваше, че баща му ще се съвземе за има-няма три дни. Ето какви ги приказваше, докато земята приемаше момче, ненавършило двайсет години. Без да броим това, че Еви най-много от всичко мразеше да разговаря с баща си на подобни теми. Ришар смяташе, че има неща, които мъжете си казват помежду си и които жените не трябва да знаят, а Еви не търпеше това,

както не бе търпял преди няколко години, когато Ришар се бе опитал да разбере какво знае за секса, подхващайки доста нелеп разговор.

Примигна с очи и се загледа в Александра и бившия ѝ, които заемаха местата си, за да приемат съболезнованията, придружени с ръкостискане или с влажна целувка. Един служител от погребалното бюро ги пазеше от слънцето със слънчобран, чиито ресни се повдигаха и се люшкаха в горещия въздух. В далечината се виждаше игрище за голф.

— Погледни натам, ако не ми вярваш — подзе Ришар.

Еви за нищо на света не би се окъпал отново в езерото, където сестра му бе намерила смъртта. И несъмнено никой не би искал от него да го прави.

Но нямаше проблем да се къпе другаде и езерото, в което най-охотно се хвърляше, около което още не бяха организирали „маршрут за здраве“ или „кът за барбекю“, чиято вода бе синьо-зелена, бе езерото, където имаше навик да ходи Габи Гарлич.

Баба ѝ бе филмова звезда от времето на нямото кино, трагедийна актриса, и човек някак си казваше, че Габи е нейна достойна ученичка. Прилошаването ѝ на гробището беше безупречно, бледнината ѝ — съвършена.

Беше от онзи тип момичета, които ученик от девети клас нямаше никакъв шанс да заинтересува. Можеше да упорства, можеше да пали свещ всяка сутрин преди училище, можеше да запали десет или двайсет и да измине пътя с пълзене, това нямаше да промени нищо. Габи Гарлич бе на милиони светлинни години разстояние и мастурбацията беше единственият изход.

Патрик беше от онзи тип момчета, които чукаха двете най-хубави момичета в училище — Лиза и Габи Гарлич, и то не една след друга, а едновременно. И не едната днес, другата утре, а двете заедно, така че едно ужасно чувство за несправедливост свиваше сърцата на момчетата, които бяха твърде млади, за да претендират за каквото и да било. Еви съвсем ясно усети облекчението им, когато научиха, че Патрик Сторер вече няма да ги предизвиква, да ги побърква от ревност, да отрича съществуването им, както бе правил, преди смъртта на Лиза да сложи край на наглия му успех с жените.

Човек би предпочел този вид момичета да са недостъпни за всички, да са плодове, които никой да не може да обере. Тогава болката би била по-поносима. На никой не му пукаше — всички твърдяха, че не им пука, — когато избухнеше скандал с някоя майка. Споменаваха с гримаса увисналите гърди, уморената вагина и омекналия задник на майката на Пиер или Пол, изчукала се с някого по силата на внезапно вдъхновение или поради страх от старостта. Но когато ставаше дума за момиче от последния клас, за момиче от техния свят, за девойка, за същество, способно да нахлуе в мислите и мечтите им и да им разбие сърцето, тогава вече никой не се шегуваше. Това се взимаше на сериозно.

С Андреас се настаниха по-далеч от езерото, сред дърветата, за да наблюдават Габи спокойно, за да се наслаждават на гледката — и двамата я мислеха за сирена, но не смееха да кажат това гласно, ами мълчаливо примигваха на ярката светлина, която се отразяваше във водата.

— Интересно ли ще ти е да научиш, че Патрик е бил *отровен* от майка си? — попита тя Еви.

Той неопределено поклати глава. Не можеше да откъсне поглед от капката вода, която се стичаше по ръката на Габи. Мислеше си, че ако се съсредоточи в една точка, има вероятност да издържи на изпитанието.

— Да ти кажа ли — продължи тя — колко неща взимаше Патрик, за да може да заспи, на неговата възраст!

От време на време се чуваше вик или смях, или някое „плюк“ откъм естествения трамплин, какъвто беше покритата с лишей скала на брега на езерото.

Тя го гледаше право в очите, без да крие, че се надява да открие нещо в тях. Не беше лесно да запазиш самообладание, когато усещаш, че момиче като Габи се опитва да проникне в мозъка ти с такава настойчивост. Андреас се бе хвърлил във водата вследствие на ерекцията, получена при вида на блондинката, която си мажеше с плажно масло зърната на гърдите. Колкото до останалите, един пикаеше в далечината до едно дърво, друг слагаше опаковка бира под водата и я затискаше с няколко камъка, едно момиче вървеше към водата, поклащайки ханша си, друго едно, забелязвайки, че ѝ е дошъл мензисът, каза *мамка му* и се отправи към колите, така че останаха

само двамата. Беше насаме с това момиче, с тази недостъпна богиня. Ситуацията бе наистина интересна, едновременно опасна и страхотно завладяваща.

— А теб интересува ли те какво открих в нещата на Патрик?

Много я интересуваше. Нямаше нужда да го казва. Очите ѝ лъщяха като ахати. Еви никога не беше сигурен какъв цвят са, колебаеше се между бледо синьо и перлено сиво, но този следобед, деня на погребението на Патрик, деня на невероятния разговор с Габи и на свършената светлина, той откри, че са синьо-сиви и си каза *Бог е велик*. После се опита да мисли за нея като за *момичето, което е спало със същото момче и в същото легло като сестра ми в продължение на месеци*, но му беше все едно, винаги му бе било все едно.

— За какво точно става дума?

Беше запалила цигара и полека издишваше дима в лицето му. Трудно бе да си представи, че точно това момиче едва не бе припаднало, докато хвърляше цветете върху ковчега. Всъщност това бе най-завладяващото у момичетата — безбройните роли, които можеха да играят, и лекотата, с която преминаваха от една в друга почти мигновено.

Уговориха се да се срещнат в единайсет часа.

Междувременно тя реши да си почине. Обяви, че била изтощена, и се просна по корем. Еви толкова дълго бе стоял неподвижен, подпрян на ръце, че известно време не можеше да раздвижи китките си. В дланите му се бяха забили борови иглички и чакъл.

Когато вдигна глава, забеляза Анаис там горе, на слънчевата поляна, където паркираха колите си. Седеше с цялата си тежест върху един мини купър, същи Буда, издялан от гранит. Въпреки разстоянието, въпреки ниските клони и листа тя се взираше в Еви с остър и мрачен поглед. Иначе рядко се приближаваше до вода, както и до кое да е място, където се ходеше по бански. *Ама за какво се е довлякла?* Душеше, чисто и просто. Нищо друго. Еви я знаеше колко обича да си вре носа навсякъде, познаваше хитрините ѝ, шпионската ѝ дарба. Беше ѝ нещо като втора природа. Нямаше събитие, случило се в „Брийанмон“ или на хълма, което тя да не узнае по един или друг начин.

— Не ѝ обръщай внимание — каза Габи, без дори да отвори очи.

— Не ѝ дължиш обяснения.

Той отново погледна към поляната, но Анаис бе изчезнала.

— Така и не разбрах какво толкова намираше Лиза у нея. Нито аз, нито Патрик, нито никой. Истинска загадка.

Лор беше ужасена от вида си. Не можеше да си прости, че не е сдържала сълзите си. Сърдеше се и на Ришар, който бе изостанал на входа на гробището и я бе оставил сама с Александра — в този момент на пълно отчаяние тя ридаше за провала си, за очакващата я безкрайна самота, за пустия и безжизнен път, отреден ѝ от съдбата.

Имаше ли време да поправи щетите? Стъмваше се, небето аленееше, което означаваше, че няма пред себе си цял един живот, а едва един кратък час. Битката беше предварително изгубена.

— Кажы им, че едно осемнайсетгодишно дете се е хвърлило от моста — обади се Ришар с леко раздражение в гласа. — Това би трябвало да им отвлече вниманието от подутите ти очи.

Няколко години по-рано подобна забележка би предизвикала един от ония сблъсъци, които им бяха запазена марка и чието болезнено ехо достигаше до стайте на Еви и Лиза. В такива случаи, както и други родители, те чупеха чинии, яростно тряскаха врати, крещяха колкото им глас държи, толкова оскърбени, онеправдани, унищожени от живота се чувстваха. Взаимно се обвиняваха за професионалния си неуспех, за краха на кариерите си, накрая си лягаха, останали без сили, уплашени от самите себе си, ужасени от чернилката, натрупана в съществуването им и смразила кръвта им.

С възрастта се бяха поуспокоили. Дори ако още мечтаеха да заемат всички първи места, вече не афишираха амбициите си — помладите бяха поели щафетата — и отношенията им се бяха поуталожили, посмекчили, вече не представляваха онзи идеален терен за непрекъснати битки, които бяха техен патент.

Лор се задоволи да изгледа Ришар недоверчиво. А нали той беше човекът, за когото се бе омъжила, единственият, за когото сърцето ѝ бе било ускорено. Да си умреш от смях.

Устреми се към стълбите с учудваща енергия. Ришар я проследи с поглед.

— Какво ще кажеш за това? — подхвърли тя към Еви, който си имаше други грижи и не прояви никакъв интерес към въпроса: *да каже какво за какво всъщност?*

Ришар се засмя със смях, в който прозираше цялото му разочарование от битието, отиде на бара, забърка си един джин с мартини и го украси с маслинка. Можеше ли човек до такава степен да си обърка живота? Изглеждаше трудно да допуснеш толкова грешки от всякакъв вид, да си лош баща, лош съпруг, лош писател — всичко това е твърде много само за един човек.

Върху какво работи в момента, в какво упражнява таланта си, след като знае, че това е последното нещо, което може да го спаси? Каква голяма творба подготвя, творба, която ще му позволи да издържи? Сценарий. Не книга, *а сценарий*. Някакъв позорен боклук за телевизията, жестоко, ама жестоко добре платен. Ришар си мислеше, че на негово място всеки нормален човек вече би бил мъртъв. Малко хора според него бяха способни да понесат подобно падение.

Лор се появи на стълбите по бельо, залепила ръце върху лицето си, и поиска да ѝ донесе лед.

Той ѝ предложи краставица, но тя заяви, че няма време.

Ришар каза:

— Не разбирам защо тази среща те прави толкова истерична. Ставаш смешна.

Горе на площадката тя рязко спря, сякаш думите на Ришар я бяха вкаменили.

— Истерична? Срещата ме прави *истерична*? Това ли каза?

Еви хвърли поглед към тях, за да види накъде вървят нещата и да се подготви да се измете, ако разправията надхвърли деветдесет децибела. Струваше му се смешно, че баща му все още получава пристъпи на ревност, че проявява подобни рефлексии след всичко, през които бяха преминали — когато ходеше надрусан от сутрин до вечер, Ришар бе загубил правото да изразява каквото и да било мнение за поведението на Лор, освен ако не му се приискаше да му издерат очите.

Ришар бе спрял хероина преди десетина години, но още не си бе възвърнал всички съпружески права. Трудно можеше да обясни това на децата, без да ги наведе на мисълта, че майка им е мръсница, а баща им — страхливец, защото между реалността и това, на което приличаше, имаше малко разстояние, делеше ги тесен път. Дни наред Ришар се бе опитвал да разтълкува онова, което виждаше в погледа на

Еви, да разбере дали е добро или лошо за един баща, но истината е, че Ришар не знаеше какво е мнението на сина му за него.

Понякога се питаше дали изобщо трябва да го е грижа. Дали изобщо му е по силите да промени нещо. Прекалено млад за едно, прекалено стар за друго — така си казваше в подобни случаи с примирена усмивка.

Забеляза, че Еви очаква реакцията му. Този симпатичен сополанко явно искаше да узнае дали баща му е грубиянин или бързливец. Негово право беше. Нищо не можеше да го принуди да прояви снизхождение и нищо в презрителното му изражение — Ришар добре виждаше това — не подсказваше, че ще го направи. Нищо не би могло да принуди едно момче да прости каквото и да било на баща си. Ришар си бе обещал никога да не забравя това. Тъжно, но факт.

— Погребенията не ми понасят — каза той и сведе глава. — Не обръщай внимание на приказките ми. Взимам си ги обратно.

Включи апарата и ледчетата се изсипаха в подложената чаша — бяха толкова студени, че се лепяха за пръстите и пукаха като сухи съчки. От своя страна Лор не смяташе за уместно да повежда битка, която би влошила нервното ѝ състояние — и състоянието на подпухналото ѝ лице, което така щедро бе предоставила на сълзите. Затова реши, че е доволна от извинението на съпруга си, и прибра оръжието си в кобура.

Жалка история. Жалка история, мислеше си Еви. На каква игра играят?

Родителите му се срещнаха на средата на стълбището и осъществиха предаването на леда, без да проявят никаква отмъстителност. Вместо очакваните крясъци се чуваше шумният концерт на щурците.

При вида на Лор по бельо Ришар продължаваше да се надървя, ако трябва да се изразим направо, но бившият наркоман трябваше да признае, че сеансите им вече не са това, което бяха, нито по качество, нито по количество. Той признаваше своите грешки, готов бе да приеме половината отговорност, половината от грешките, които съсипваха двойката им, но Лор споменавахе астрономически цифри, смяташе, че провалът им се дължи преди всичко на Ришар, че той беше деветдесет и девет процента негов автор.

Това беше много повече от малкото, което му оставаше от авторството на сценариите след обработката им от бандата режисьори. Бе много повече от онова, което би могъл да приеме, бе цифра, която не държеше сметка за страданията на пишещия, самотно потънал в мрака на разказваната история, затрупан от работа, докато другите си пийваха на борда на някой презокеански кораб.

Деветдесет и девет процента. Беше толкова гротескно. На колко изчисляваше тя вечерта, през която флиртуваше с някого — че правеше и нещо повече, ако го харесаше, — възползвайки се от това, че той се друсаше в някой ъгъл или, да си го кажем, седнал на тоалетната чиния, където би го оставила да пукне без угризения? На жалката *една стотна?*

Както и да е, вече не говореха за всичко това. Темата изглеждаше изчерпана. Понякога изпитваха влечение един към друг, но желанията им рядко съвпадаха.

Лор доближи лице до огледалото в банята и реши, че ѝ трябва поне четвърт час пълно отпускане.

Ришар не можеше да разбере. Ришар нищо не разбираше. То бе все едно, че е излязла от кома. И перспективата отново да изпадне в това състояние я ужасяваше. Беше открила, че Ришар вече не очаква нищо и че бавно се плъзга надолу, че може би възнамерява да потъне за втори път, и това откритие я бе изумило, преди да я деморализира напълно.

Трябваше да получи тази роля на всяка цена, ако иска да избегне тоталния крах. Трябваше да се възползва от тази възможност. *Няма сила на света, която да ми я отнеме*, закле се тя.

Напарфюмира си пубиса и мишниците и тъкмо се питаше дали да си облече роклята от Азедин Алая, или да се яви по дънки и снежнобяла фланелка, когато агентът ѝ Ерик Дюнкала позвъни на вратата.

Беше по-млад от Ришар, но Ришар имаше предимството да прилича на Питър О'Тул, докато Ерик Дюнкала не приличаше на нищо друго освен на агент, колкото и да се обличаше като гробар и да ходеше с руси като жито коси.

Ришар слезе от табуретката и отиде да отвори, докато синът му пържеше яйца.

— Притеснена е до смърт — предупреди Ришар, отново преминавайки през дневната с лалетата *Pink Beauty*, които се затваряха за през нощта и заспиваха във вазите, редовно подарявани им от ония стари кукувици, родителите на Ришар.

— Налей си нещо — каза Ришар.

Еви бе счупил в тигана половин дузина яйца и чакаше жълтъкът да хване коричка.

— Смъртта на онова дете ми е още в главата — заяви Ерик, докато се навеждаше над бара.

Добави обаче, че не е в мрачно настроение — и наистина, изглеждаше по-скоро весел, — не, призна, че няма кураж да се отдава на черни мисли в момента, когато Лор се завръща в киното, не, радвал се, било по-силно от него, и нито за миг не се срамувал. Защото знаел през какво е преминала Лор през всичките тези години и още повече напоследък и бил *щастлив* за нея. Държал да го каже. Бил чисто и просто щастлив за нея. Смятал, че тази жена, която се приготвя горе на етажа, която била *чудесна, изключителна* актриса, че тази жена скоро ще учуди всички.

— Толкова по-добре — отвърна Ришар.

Другият се изсмя и си наля чаша порто.

Срещнаха се в часа, който си бяха определили. Ерик и Лор отдавна бяха тръгнали, Ришар бе отишъл в колибата и гримасничеше пред компютъра си в тихата нощ.

Еви бе изгледал един документален филм за болестите, които се предаваха от животно на човек, после се запита как да овладее влечението, което днес повече от всякога изпитва към Габи Гарлич.

Срещата щеше да е пълен провал. Еви отлично знаеше това. Но инстинктите винаги излизаха на преден план и човек се одързостяваше, и бъдещето ставаше опасно, и нищо не можеше да се направи.

От прозореца на стаята си Еви се любоваше на лунната светлина, която посребряваше елите. Вече се бе снабдил с парчетата стъкло, които му бяха нужни, като счупи бутилка „Корона“, увита в сутрешния вестник, същия, дето бе публикувал съобщение за смъртта на Патрик Сторер. Тази вечер луната блестеше особено ярко, така че не сметна за необходимо да пали лампата в стаята си. И така щеше да вижда достатъчно.

Да устои на секса може би щеше да се окаже трудно начинание.

Много неща се разправяха и за майка му, и за някои други.

Когато забеляза Габи, ѝ направи знак да се качи, после се отдръпна от прозореца и внимателно разположи парчетата стъкло в слиповете си, от което членът му напълно се сви.

За Еви Габи бе самото съвършенство. Но дори когато Патрик бе затворен на стотици километри дори когато месеците минаваха и той не се връщаше, тя твърдеше, че наследството не е свободно, и си оставаше като диамант в обвивката си.

А сега, когато Патрик бе мъртъв? Дори Ришар беше впечатлен от вида ѝ. Разбира се, мнението на баща му по въпроса не представляваше интерес, само че Ришар едва я позна, толкова бе променена, и подсвирна от възхищение.

Когато влезе в стаята му, Еви усети парчетата стъкло да се забиват в члена му. Габи Гарлич беше по-висока от него и няколкото години разлика ѝ бяха създали самочувствие, каквото той далеч не притежаваше, особено при такива обстоятелства.

Тя го изгледа по-скоро със симпатия, после седна на ръба на леглото с ръце в джобовете на бледожълтия си суичър. Иначе краката ѝ бяха голи. Разгледа стаята, в която цареше приемливо безредие — в

задълженията на чистачката влизаха само прахосмукачката и мръсните чорапи. Поклати глава и заяви, че не може да повярва. Не може да повярва, че Лиза и Патрик ги няма.

Еви ѝ предложи една бира. Тя кимна, но каза, че предпочита да попуши малко трева, ако му се намира и ако няма нищо против.

Еви съзнаваше, че не трябва да прави глупости с капана, който си бе заложил между краката, но толкова искаше да прогони секса от отношенията си с Габи, да не я желае физически, че реши да рискува.

Във всеки случай заплахата като че ли действаше — не се взираше в краката и гърдите ѝ като хипнотизиран. Безпокоеше го единствено миризмата. Нищо не можеше да направи срещу миризмата. Ако не усещаше парчето стъкло, забило се в главичката на пениса му, щеше да се надърви само от миризмата ѝ, нямаше никакво съмнение.

Флегматично извади от джоба на ризата си един джойнт, готов за употреба — Анаис, която ги свиваше сама, заслужаваше само комплименти.

Поднесе ѝ огънче. Всъщност, ако не получеше ерекция и ако не се навеждаше много, всичко щеше да е наред.

Тя дръпна от цигарата, вдиша дима и го задържа в дробовите си, като затвори очи. После каза, че е видяла Ришар на компютъра му и че писателите я очароват от съвсем малка, от деня, в който за пръв път е държала книга в ръцете си.

Добави, че тревата била точно каквото ѝ трябвало след такъв зловещ ден.

Накрая се отпусна на леглото и се загледа в тавана.

— Патрик мислеше, че той е виновен — заяви тя. — Беше се поболял от това. Плашеше ме, когато ми се обаждаше по телефона.

У семейство Кроз някой свиреше на цигулка — Еви си представи ръцете на Патрисия, покрити с червени петна, каквито имаха от главата до петите двамата с мъжа ѝ. Чуваше се шумоленето на гората, движението на хладния въздух между клоните, крясъците на нощните птици и всичко това започваше да се усилва в главите им, защото, макар да имаше всевъзможни недостатъци, Анаис не се шегуваше със стоката, всичко, минало през ръцете ѝ, беше качествено — продаваше скъпо, но само най-доброто, само безупречен продукт.

— Там си беше истински затвор. И половината от момчетата бяха побъркани. Имаше право на едно телефонно обаждане седмично,

като до него стоеше един тип и го слушаше. При това таксата беше пет хиляди евро на месец. А пък майка му е същински демон.

Той поклати глава — в тази област нищо не можеше да го учуди. Наблюдаваше я с крайчето на окото си и усещаше, че сърцето му се разтуптява по-силно. Доста невероятно усещане, изострено от факта, че беше по-надрусан. Стоеше срещу нея, опрян на бюрото си, вкопчил ръце в ръбовете му, с превърнат във влажна сламка пенис, и виждаше пред себе си ангел, ни повече, ни по-малко, блондинка с къси коси, със загадъчна усмивка, очевидно изпаднала от небето и приземила се в стаята му, и от тази гледка губеше и ума, и дума.

— Неприятно ли ти е да узнаеш, че съм спала със сестра ти?

Разглеждаше снимките, които Еви бе намерил в нещата на Патрик — както и един портрет на Лиза, трогателно пъхнат в портфейла му.

Отвърна:

— Не. Ни най-малко. Не, не.

На снимките имаше две голи момичета, заспали в едно легло — дори Андреас, който лесно се възбуждаше, беше изстенал от досада.

— Нямам мнение по въпроса — добави Еви, за да доизясни нещата.

Искаше да каже, че няма *ретроградно* мнение по въпроса. Тя като че ли остана доволна. Разказа му за бурното начало на отношенията си с Лиза, за неочакваното равновесие, което тримата бяха постигнали, и въздъхна.

Протегна се в сянката. По тази тема не би говорила с никой друг и се радвала от създаващите се между двамата отношения. Изправи се на лакът, взря се в Еви и обяви, че вижда Лиза, че на лунната светлина приликата е изумителна, че да, наистина вижда Лиза.

Той ѝ предложи да вземе снимките, но тя каза, че не държи, че предпочита той да ги прибере или да ги унищожи, във всеки случай оценявала жеста му.

— И нека да ти кажа нещо — продължи тя, като се опитваше да срещне погледа му. — Нямам намерение да ти досаждам с въпроси.

Еви забеляза баща си, който излизаше от кабинета си и прекосяваше градината със стикове за голф на рамо — знак, че вдъхновението никакво го нямаше. Лицето му беше бледо и напрегнато.

— Всъщност съм напълно скапана — изсмя се тя.

Чуха да се отваря френският прозорец в дневната с нещо като котешко мяукане. Еви сложи пръст на устните си. Тя все пак беше страхотно сексапилна и макар да нямаше никаква неприлична мисъл, слиповете му като че ли отесняха — парчетата стъкло бяха на път да му разрежат члена.

Иначе нещата вървяха добре. Тревата беше особено силна и изостряше сетивата им — двамата се вслушваха в долитащите от кухнята шумове, в отварянето на хладилника и на чекмеджетата, в звънтенето на приборите. Обикновено Ришар не се мотаеше много. Взимаше си нещо за ядене или за пиене и се връщаше в колибата си като пожарникар в горящата къща.

Но този ден беше особен, богат на необичайни събития. Еви не повярва на ушите си, когато чу как баща му се качва на етаж — скръц, скръц, каучуковите му подметки скърцаха по мрамора. Момчето прехапа устни и се втрени в Габи. Ришар вече вървеше по коридора. Еви би искал да отиде до вратата и да я откряне, да види какво иска баща му и да защити правото си на усамотение, но това бе технически невъзможно, вече не можеше да си позволи и най-малкия жест.

Три секунди по-късно Ришар застана на прага с намерението да попита къде са отишли бирите, които са си били на мястото, преди да си обърне гърба, после забеляза присъствието на Габи.

— О! Добър вечер. Приятно ми е да ви видя. Обърна се към сина си, който гледаше в друга посока, и добави:

— Преча ли?

При което се поусмихна. Габи не оцени реакцията му, особено след това, което бе изпушила — *Jock Horror? White Widow?*

Погледна часовника си. В най-добрия случай можеше да приеме нахълтването на Ришар за зазоряване. Стана.

— Изобщо не пречите — каза, без дори да го удостои с поглед.

Еви се обърна към нея в момента, когато тя затваряше ципа на суичъра си, и двамата размениха кратък поглед.

— Не си тръгвате заради мен, надявам се? — изрече Ришар.

Габи отвърна, че вече ѝ е време. С лекота избягна колебливата ръка на Ришар, която възнамеряваше да я задържи, измърмори някакво неясно „довиждане“ и се измъкна без повече приказки.

— Приятно и възпитано момиче... — заяви Ришар, когато външната врата се затвори зад гърба ѝ.

Обърна се към сина си — който не мърдаше, мълчеше, стоеше замислено втренчен в краката си, сякаш заварен за бюрото — и му каза с извинителен тон:

— Виж какво, не можех да знам, че е тук. Обаче това момиче винаги е имало лош характер, признай.

Еви усещаше необичайна топлина в панталона си, но мозъкът му не съумяваше да реши какво да прави с тази информация. В това време баща му стоеше там, говореше глупости, обявяваше не особено блестящото си мнение за Габи, при положение че никой не му го искаше.

— Но как можеш да говориш за някой, когото не познаваш? — каза Еви с невярващо изражение. — Колко пъти си разговарял с нея?

— Няколко. Достатъчно. Няма да се караме за такава дреболия, нали?

Ришар не искаше да се кара нито със сина си, нито с жена си, нито с папата, стига да можеше да го избегне. На четирийсет и седем години той разбираше, че трябва да пази енергията си за дългото слизане, което го очакваше — при това прогнозите не бяха блестящи, — и приемаше да заплати цената. Предпочиташе да преглътне някоя и друга обида, предпочиташе да минава за мухльо, отколкото да пипне изва на стомаха или да получи възпаление на мозъка.

За втори път от десетина часа насам Ришар постави ръка на рамото на сина си, който мълчаливо потръпна.

— Ако съм дошъл в неподходящ момент — подзе той, — държа да се извиня. Ако случаят е такъв, искрено съжалявам.

Потърси малко разбиране в изражението на Еви, но беше доста тъмно.

— Тя ще дойде пак. Щом е дошла веднъж, ще дойде пак. Нямах причина да се притесняваш.

— *Не се притеснявам* — отвърна Еви през зъби. — Не е това, което си мислиш.

За миг Ришар се изненада от реакцията на сина си — във всеки случай повече, отколкото от миризмата, която се носеше из стаята, или от двата тесни процепа, в които се бяха превърнали очите на сина му. Намери за необичаен хъса, с който Еви правеше разлика между Габи и

останалите момичета, и то толкова наивно, толкова очарователно, толкова по детски. Между това, което човек прави с едни и не прави с други. Горкото момче май беше влюбено до уши. Без майтап.

Ришар изпита нежно чувство към сина си. С възрастта влюбването ставаше рядкост и едва когато чуеше за нещо подобно, човек измъкваше от забравата онова състояние на вътрешна екзалтация, на космически танц, на истерична чистота, което напомняше на възрастните, че такъв живот съществува и че те не го заслужават.

— По мое време да свалиш осемнайсетгодишно момиче на твоята възраст се смяташе за невъзможен подвиг. Дори не си го и помисляхме. Невероятно е колко бързо се развиват нравите.

Когато забеляза, че синът му забелва очи, Ришар се сети за припадъка на Габи Гарлич на гробището и се запита дали това не е някаква нова мода, или може би има химически произход, или пък е чисто съвпадение. Както и да е, едва успя да го подхване, докато му разказваше спомени от младостта си въпреки пълната липса на интерес от негова страна.

От доста месеци вече Ришар изпращаше сигнали, но долавяше само далечно ехо, само признаци на далечен живот и никаква положителна реакция. Може би с Лор го бяха заченали твърде късно. Може би прекалено се бе отдавал на пороците си и сега, приклещен между смъртта на Лиза и безразличието на Еви, плащаше истинската цена.

Във всеки случай, с пресъхнала уста и омекнали крака, блед като мъртвец, Еви се отпусна в ръцете на баща си.

— Хей! Ало! — възкликна Ришар, опитвайки се да го изправи на крака.

— Ииии! — изкрещя Еви.

Вик, от който му настръхна косата.

„Какво може да подтикне едно четиринайсетгодишно момче, очевидно с всичкия си, да напълни слиповете си с парчета стъкло?“ — питаше се Ришар вече в болницата. Но като помислиш, някои се чукаха на публично място, други правеха невъзможното, за да пипнат спин, така де, значи нямаше никакъв задоволителен отговор, нямаше нищо, което да освети този мрак.

Беше един часът сутринта и дежурният санитар, който през деня работеше като актьор, го разпозна и му предложи едно уиски в пластмасова чашка срещу автограф върху визитка на клиниката. Още имаше кръв по ръцете, по ризата и кой знае по каква причина по белите мокасини, които носеше без чорапи. Но най-смешното беше, че държеше в ръка панталона на Еви, и нямаше представа защо.

Смътно си спомняше, че му го е свалил. Така и не можа да изкопчи една сваятна дума от устата на този безумец, на този бездънен кретен. Наложил се сам да види какво става, да разбере откъде идва всичката тази кръв, като по чудо появила се отпред на панталона на сина му.

Чувстваше се уморен от всичко това. Имаше само едно желание, докато чакаше да превържат сина му, имаше само едно неудържимо желание — да се затвори в кабинета си и да стои там цялата нощ, че и повече. Да забрави този свят, в който децата тъпчат в панталоните си парчета от счупени бутилки, този свят с разходките по пълнолуние с настъпен педал за газта, с кофите кръв и ослепително яркото осветление, с надбягването по коридорите в посока към спешното отделение.

Щеше му се поиска един валиум или да намери младежа с уискито — дори ако трябва да му даде още много автографи, да го целуне по устата, ако се наложи, — но се задоволи да стои и наблюдава двете млади сестри, които бърбеха на рецепцията или водеха лични разговори по телефона, за да убият времето.

После един лекар, наречен Стринг — Ришар прочете картончето на гърдите му: *Д-р Стринг*, — шишкав човек с живи тъмни очи, дойде да изпуши една цигара и обясни, че са се забавили, защото на това място от тялото превръзките трудно се задържали. Но беше доволен от резултата и увери Ришар, че до няколко дни всичко ще е забравено.

Ришар кимна, за да му благодари. Доктор Стринг на свой ред кимна и изрази съжаление за всички тези хлапета, които му водели, до едно надрусани по един или друг начин.

— Но не казвам, че знам как да се променят нещата — добави той. — Може би си имат причини.

Ставаше все по-късно. И все по-мъчително.

— Вижте сега, драги, за какво точно говорите? — информира се Ришар. — Какво точно искате да кажете? Имате ли деца? Имате ли

изобщо деца?

Нямаше. Ришар така си и знаеше. Беше някакъв неопределен ерген и говореше със свръхбанални думи, от които го заболяваше стомах, толкова изтъркани бяха, толкова преповтаряни. Доктор Стринг не бе изгубил дъщеря на осемнайсет години на дъното на езеро и нямаше син, който се упражняваше в самоосакатяване, опитвайки се да нареже на парчета интимните си части, та можеше да си позволи да говори. Можеше да намеква, че родителите са виновни. Доктор Стринг можеше да намеква, че родителите не са направили каквото трябва, доктор Стринг направо ставаше смешен, направо достигаше върха на комичното.

Но Ришар не настоя, защото в дъното на коридора внезапно се отвори една двукрила врата, през която премина количката с Еви, бутана от един сикх с чалма.

Еви вече не беше блед, беше сив. Лицето му сивееше, сякаш го бяха посипали с пепел. Ришар не искаше да го вижда такъв. Затова само поклати глава и се отправи към рецепцията. Двете млади сестри го чакаха в ореол от усмивки, простота и жизнерадост, готови да се помайтапят с мъжа, който пише книги или нещо подобно и който е женен за брюнетката, позната им от телевизията. Едната се казваше Магали, другата Рита. По-възрастната нямаше повече от двайсет и пет години. Докато им подписваше чек, Ришар шеговито ги попита дали са затворили родителите си в старчески дом, или просто са ги подлудили и те се заляха от смях.

Сикхът вдигна Еви на ръце, настани го на мястото до шофьора и закопча предпазния му колан. Ришар стисна ръката на доктор Стринг, който замислено наблюдаваше сцената и като че ли се сърдеше. Луната светеше над хълма, развиваше сребристо синя нишка върху билото, после насочваше лъчите си към долината, на изток, към вятърната централа, и на запад, към горите и езерата — хубава разходка по магистралата през нощта, на волана на кабриолет, разходка, каквато Тренделови си подаряваха някога, всеки път, когато сменяха колата и когато животът бе много приятен, още не си беше разбил мутрата и не се бе овалял в прахта.

Обикновено Ришар избягваше да се спира на този период, да разтърсва старите призраци, които нямаше вече да се събудят, да се

размечтава над спомена за розовото, почти неприлично прекрасно минало, но не винаги му беше лесно да проявява такава твърдост.

С крайчето на околото си наблюдаваше сина си, който имаше зеленикав тен и изглеждаше така, сякаш току-що е излязъл от ледена вода или са го напердашили на излизане от нощен бар. Караше бавно, за да даде време на голямото си момче, на славния резач на пишки, който несъмнено му дължеше обяснение.

След лудото спускане поршето на Ришар — порше 356, което той смяташе за свой *истински* приятел — спокойно се изкачваше по хълма. Плъзгаше се без никакво усилие в дефилето, прорязано от пътя сред гордите и зловещи смърчове, меко завиваше, покорно и без да бърза взимаше височините, леко мъркаше на остриите виражи сега, когато нямаше нищо спешно. Не се налагаше и да се подчинява на някой от онези внезапни и неконтролируеми пристъпи на мрачна ярост, които понякога обземаха Ришар и го оставяха на някой пуст паркинг разтреперан, облян в пот и неспособен да откъсне ръцете си от волана на километри от дома си след дивото каране.

Беше ред на Еви да говори. Той трябваше да попречи стената между баща и син да продължи да расте. В това отношение Ришар нямаше никакво съмнение. По този въпрос беше категоричен. И тази увереност му беше приятна, във всеки случай — отморяваща. Не бе стигнал дотам да се усмихва в нощта или да протегне ръка навън и да я остави на вятъра, но морното му държане, умиротворените погледи, които хвърляше на сина си, свидетелстваха за решимостта му да не си отваря устата пръв. Ако Еви си въобразява, че Ришар ще му протегне ръка, много се лъже. Да го разпитва? *Да го разпитва?* Не, никога повече. След смъртта на Лиза с Лор се бяха сблъскали с мълчанието на сина си, с нежеланието му да изясни нещата, да каже *как точно* е станало всичко. Нито сълзите, нито гневът, нито нищо на света не му изтръгна и дума. Затова — никога повече. Никога повече Ришар няма да води тази тъжна и мъчителна битка. Никога нищо няма да проси от сина си. Тази увереност го успокояваше. Докато Еви упорстваше в гадното си мълчание, Ришар бе стигнал до някакво ниво на безразличие, при което чакаше, без да очаква. Щеше му се да попита сина си дали съзнава колко жалка е ситуацията, но някаква висша сила го караше да си държи езика зад зъбите.

Според доктор Стринг Еви се бе отървал на косъм — срезът бил доста дълбок, но чист и момчето имало късмет, че не е получило кръвоизлив, за чиито последствия Стринг намекваше със злокобен тон.

Късмет ли? Какъв късмет?

Ришар излезе от магистралата и пое към светлините, които блестяха в далечината пред вратите и по прозорците на безсънните му съседи. Повечето от тях се оплакваха от грижите и разочарованията, които им причиняваха децата им, но Ришар се питаше дали с Лор не държат палмата на първенството, дали някоя друга двойка бе способна да ги засенчи, да ги изпревари в състезанието по неразбиране и страдание.

А всичко изглеждаше така мирно. Вкара колата в гаража, загаси фаровете, изключи мотора и изчака една дълга минута, загледан през прозореца.

После слезе и мина от другата страна, за да отвори вратата на пътника, който се бе превърнал в блед старец с покрусено изражение.

Ришар се опита да го погледне с обективни очи. Изкушението да остави Еви сам да се оправя беше силно, почти неустойимо.

Мерна една катеричка, която прекосяваше градината. Накрая се наведе над сина си и го вдигна на ръце.

— Следващия път можеш да си завреш парчета стъкло в устата — посъветва го той, докато го носеше към къщата. — И без това езикът не ти служи за нищо.

В три часа сутринта Ерик Дюнкала, леко пиян, остави Лор пред дома ѝ и подчинявайки се на някакъв таен порив, нежно целуна ръката ѝ. Вярно е, че беше пил много, а обикновено изпитваше отвращение от всякакъв физически контакт с жена. Но еуфоричното чувство, което изпитваше и което го накара да извърши такава лудост, не се дължеше на злоупотребата с алкохол, нито на някаква извратеност, а на удържаната през тази страхотна вечер победа. Окончателна победа.

Като ѝ целуна ръката, искаше да я увери в дълбоката си привързаност. Искеше да я увери, че изпитва неудържима радост от завръщането ѝ към големите роли, за които бе предназначена. За разлика от някои други той винаги бе вярвал в нея и сега бе ударил часът на реванша.

Лор също беше замаяна от алкохола, но като че ли не споделяше напълно въодушевлението на своя агент. Макар Ерик да ѝ беше и довереник, и приятел, тя прекъсна излиянията му.

— Още не съм казала „да“ — отрони тя. — Съжалявам, но още не съм казала „да“.

Сянка на раздразнение премина по лицето на Ерик. Но той бързо се съвзе и лъчезарно се усмихна на Лор. Според него, ако беше достатъчно да спиш с някого, за да получиш роля, нямаше да има нито една безработна актриса.

— Дължиш го само на таланта си — подзе той. — Не ставай глупава. Той иска да спи с теб — и какво от това? Да не е престъпление? А и не е толкова неприятен, да ти кажа...

— Не е там въпросът. Въпросът не е дали ми харесва, или не.

— Такива бяха жените — колкото лесно лягаха за нищо, толкова неохотно лягаха за нещо. Понякога направо го изумяваха.

Но този облак, този лек воал не успя да накърни вярата му в бъдещето. Нощта беше топла и спокойна, изпълнена с шумоленето на гората и цвърченето на щурците. Естествено бе Лор да изпитва известно смущение при мисълта за секс с човек от „Медиа Макс“, колкото и този човек да беше важен, но залога си го биваше. Залогът беше огромен, нищо по-малко от новото начало, към което тя се стремеше и което все още можеше да спре неудържимото ѝ изчезване или потъване, както реши.

— Хайде сега, вече не си девствена и се движиш в тези среди от двайсет години — меко каза той. — Не искат от теб да скачаш на ластик...

Да. Така беше. Но ѝ развали края на тази великолепна вечер — великолепна до момента, в който след една отлична вечеря Аксел Мендер, застаряващ мъж, женен за пети път, Аксел Мендер от „Медиа Макс“ ѝ прошепна на ухото една невписана в договора клауза.

Разбира се, нямаше причина да се тръшка, слава Богу, Лор ги разбираше тези неща, не бе излязла от гората. Но все пак беше неприятно, като липсваща плочка от пъзела на съвършеното щастие, затрептяло на хоризонта, сянка по сияйното небе, което ѝ предлагаше „Медиа Макс“, каквото и да мислеше Ерик.

Но нямаше избор, нали така? Отвори вратата на колата, стъпи с единия крак навън и пое дълбоко чистия въздух. После слезе.

— Ще ми се усмихнеш ли за довиждане? — попита Ерик с щастливо изражение въпреки минорната нотка, внесена от Лор. — Толкова ли е трудно?

Тя се поколеба за миг, после лицето ѝ се разведри и грейна в широка усмивка. Ето така трябваше да се приемат нещата.

— Беше страхотен — каза тя и му намигна. — И си прав. Само победата е важна.

Ерик бе агент, който заслужаваше своите двайсет процента. Той знаеше колко труден е бил пътят ѝ и можеше всичко да разбере. Бе човек, който я виждаше съвсем гола и който *знаеше*. За късмет беше хомосексуален. Махна му с ръка и си тръгна, като си мислеше, че хомосексуалните имат особени нрави, чукат когото и да е и дори каквото и да е, затова Ерик не би могъл да разбере колебанията на една жена, нежеланието ѝ да се изчука с такъв като Аксел Мендер, независимо как изглежда. Вкара ключа в ключалката и си даде дума, че ще го накара да сложи презерватив и ще откаже да се целува по устата. Отново спря и дълбоко пое дъх. Усещаше, че е дошъл моментът пак да тръгне на курсове по йога заедно с Джудит — която между другото разглеждаше въпроса за прелюбодеянието с най-голямата възможна снизходителност, с неподражаема лекота и ведрост.

Дневната тънеше в относителна тъмнина. Едно от многобройните предимства на живота на хълма бе отсъствието на отсрещна къща, така че никакъв зид, никаква кула, никакъв съсед не ви лишаваше от лунната светлина, която минаваше през градината и влизаше вътре в къщата, разстилаше се по повърхността на предметите като най-фина прах.

Затова веднага забеляза Ришар, или поне силуета му, който се открояваше на канапето, проектирано от Джон Хютън за „Касина“.

— Късно е — заяви той с неутрален тон, вдигайки чашата си към нея.

— Да. Дори много късно — отвърна тя.

Отправи се по навик към бара, но в последния момент смени посоката и извади бутилка „Перие“ от хладилника. В скоби казано, дали щеше да издържи? Замисли се за сухия режим, който смяташе да си наложи, и перспективата я ужаси — ще устои ли? Щеше ли отново да се сблъска с отчаянието, което едва не я бе унищожило при смъртта на Лиза, *без капка алкохол*? Ще намери ли сили? В момента се

наслаждаваше на мекото опиянение, което я предпазваше от океана от болка, разплискал се в периферията, от сенките, чиито криле плющяха над главата ѝ. Дали ще може да се откаже?

Закле се пред себе си да хвърли всичките си сили в битката, да вложи цялата си душа и с решителен жест затвори хладилника.

После осъзна нелепостта на сцената. Какво правеше там Ришар? На това място. По това време.

Но преди всичко трябваше да седне, защото се чувстваше замаяна от алкохола. Една почивка беше добре дошла, преди да атакува стълбите към етажа. И тя имаше намерение да се възползва от нея, за да му каже, че късметът ѝ отново ѝ се усмихва.

Но с какъв студен душ я поля той, когато ѝ разказа какво е направил синът им. С какъв студен душ само! На някои места му се наложи да повтаря и дори да се къдне, че не лъже, защото Лор мислеше, че се шегува.

— *Но защо е направил такова нещо?* — стенеше тя с изкривено в ужасена гримаса лице. — *Да не би да е полудял?*

Отвори широко френския прозорец. Загледа се в небето с ръце на кръста, неподвижна, очите ѝ се навлажниха, устните ѝ потрепериха. За пореден път Еви показваше, че не си поплюва. Някой ден сигурно щеше да я убие, щеше да досъсипе сърцето ѝ — вече преумореното ѝ, измъчено, изтерзано сърце.

Повдигаше ѝ се от тази история. Ришар замислено подръпваше от цигарата си и наблюдаваше тази жена, която се прибираше полупияна в три часа сутринта и научаваше, че докато я е нямало, синът ѝ почти се е кастрирал и е кървял като недоклан.

— Това учудва ли те? Не трябва ли да очакваме такива неща?

Попречи ѝ да се спусне към стълбището. Постави ръце на раменете ѝ и ѝ показа, че няма никаква причина да се качва горе, защото той спи. Сега Еви си почиваше, имаше повече нужда от почивка, отколкото от посещението на майка си. В същото време се питаше колко ли свобода си позволяваше Лор и отговорът му нагарчаше. Но поне се прибираше — трябваше да се чувства щастлив. Явно това беше посланието: поне се прибираше. Така все пак се спазваше известно приличие. От време на време Ришар се чудеше защо се е отказал от хероина — най-прекрасните години от живота му бяха онези, през които бе затънал в белия прах до гуша. Шегата

настрана, но наистина бе преминал от рая в ада, където го очакваха дълбоки разочарования, по един или друг начин. Да се завърне в този живот понякога наистина изглеждаше най-глупавото нещо на света.

Сутринта бяха присъствали на погребение. И двамата мислеха за него. Чувстваха се все още разтърсени.

— Виж, Ришар, получих ролята.

— Мисля, че не даваме добър пример на това дете — въздъхна той.

— Съгласна съм. Даваме му възможно най-лошия пример, ако питаш мен.

— Като например да вижда майка си в това състояние — продължи той с изкуствена усмивка. — Да вижда майка си да се прибира призори, като едва се държи на краката си. А? Какво ще кажеш? Предполагам, че това не би му се отразило добре.

Толкова често бяха повдигали този въпрос, че не успяваха да се засегнат — с подобен стар материал успяваха само да се раздразнят. На упреците на Ришар тя лесно можеше да противопостави кошмара да си живял с наркоман и обикновено спираха дотам, особено след убийствения удар, нанесен им от смъртта на Лиза.

— Виж — каза тя. — Може би това е извън силите ни. Наистина. Може би вече не сме способни да се справим. Страх ме е, че е така. Във всеки случай аз наистина не знам какво да направя. Няма да ми стигне енергията, разбираш ли? Вече не мога да понасям такива тежки удари, разбираш ли?

Ришар отпусна глава на облегалката. Над него се полюшваше някакво апаратче, сътворено от едно северноамериканско племе и предназначено да прогонва лошите сънища, но Ришар не беше съвсем доволен от него. Намираще, че апаратчето не изпълнява обещанията си. Трябва да си Лор Трендел, така си мислеше, за да повярваш, че можеш да прогониш лошите сънища, при положение че не живееш нито в Мексико, нито в индиански резерват, а в сърцето на Запада, в света на белите хора, в света на телефоните, небостъргачите и антидепресантите.

Въпреки полумрака двамата размениха смутени погледи.

— Все по-лоши ли ставаме? — запита се Ришар на висок глас. — Или е заради хормоните, които тикат в месото, искам да кажа, заради това, което ядат?

Искаше му се да скочи в поршето, но се въздържаше. Лор намираще това за толкова инфантилно, че той предпочиташе да го прави тайно — като мастурбирането, дейност, за която се бе абонира, откакто Лор бе загубила интерес към секса, поне с него. Предпочиташе да избегне сарказма ѝ. Като по-млад потегляше, натиснал газта до дупка, в облак завихрена прах, и така уталожваше гнева си въпреки подигравките ѝ, но това беше в доброто старо време. Сега би предпочел да пукне на място, отколкото да се отдаде на порока си пред нея.

За последен път бе чукал Лор преди шест месеца. Случаят беше извънреден — две хапчета екстази, попаднали в чашите им по време на купон у семейство Беверини и чийто ефект не бе отшумял два часа по-късно, когато Лор си почистваше грима по гащички, след което се бе оказала гореща като жарава. Но това беше преди сто години.

Докато наблюдаваше Лор, която вероятно му бе избягала завинаги, Ришар се запита дали тази история с филма нямаше да я главозамае, дали щеше да стане буквално невъзможно да се живее с нея, когато изпаднеш в състояние на непрекъснато напрежение и захванеш да сипе огън и жупел около себе си. Много ще е лошо за Еви, помисли си той. В момент, когато към момчето трябваше да се проявява засилено внимание, в момент, когато би било добре да знае, че има баща и майка, накратко, в момент, когато Еви щеше да има нужда от спокойствие и почивка, Лор започваше да се снима във филм. Ясно бе какво означава това.

— Поговори с баща си. Поискай му съвет — заяви тя.

Абсурд. Как можеше да мисли, че онзи стар глупак все още го бива за нещо? Нима бе имало някаква полза от него при смъртта на Лиза? Какво друго бе направил, освен да си пуши пурите на верандата в очакване нещата да се успокоят? Кой имаше нужда от психиатър? Кой би желал да сподели и най-малкия проблем с подобен тъпанар? Ако Лор имаше други подобни предложения, можеше да си ги запази за себе си.

— Добре. Прави каквото искаш — въздъхна тя.

Някъде далеч се чуваше жалостивата песен на цигулка. Двамата се вираха един в друг над букет *Pink Beauty*, изпълнени с едно и също чувство на безпомощност пред ситуацията и пред празнотата на

отношенията ми. Трудно им бе да разговарят. Трудно им бе да не разговарят.

Решиха да си легнат.

Доктор Стринг прегледа раната на Еви и се обяви за доволен.

Рано сутринта Ришар бе извадил от фризера един голям стек, палачинки и портокалов сок и бе приготвил закуска за сина си. След това слезе и Лор и се зае да вари яйца и да препича филийки. Недоспали, с подути очи и суха уста, двамата се движеха механично и мълчаливо работеха, докато слънцето проникваше през листата и обливаше дневната със светлина.

После горе на площадката се появи Еви, не във върхова форма, наистина, но не и толкова скапан, колкото можеше да се очаква, и накуцвайки, се отправи към банята. Като го видя така, на крака, все още жив, все още способен да се придвижва сам и толкова хубав, Лор дискретно прехапа устни — почувства се обзета от онова чисто чувство, което изпитваше, когато с Лиза бяха малки и на моменти ѝ се случваше да ги обожава повече от самата себе си.

Всичката тази храна, тези хиляди калории, които Еви трябваше да изгълта, ако не искаше да си навлече някоя забележка, му възвърнаха цвета на лицето. Ришар и Лор го зяпаха в устата, отмятаха всеки залък, радваха се, че дъвче, че гълта, и единственият въпрос, който се осмелиха да му зададат: *по-добре ли се чувстваш, добре ли си*, не го затрудни особено. Задоволи се да поклати глава с бузи, издути от хранителните вещества, чиято задача бе да възстановят квотата му от кръвни телца, и със сведено чело, за да предоставя възможно най-малко площ, на която да стъпят, докато го изяждат с очи, сякаш е някакво излязло от приказките същество.

Доктор Стринг се наведе към него и му каза:

— Млади момко, имаш родители, които явно се грижат за здравето ти. На какво си играеш?

Еви вдигна панталона си и удостои доктора с поглед Не-е-твоя-работа, почесвайки се по главата. Смешно беше някой да си мисли, че играе на нещо. Това доказваше, че повечето възрастни имат доста извратено съзнание.

Като не получи отговор, флегматичният доктор с въздишка стана и заведе Еви при родителите му, които бяха седнали, ужасени и онемели, на първата попаднала им скамейка.

— Да не излиза два-три дни — посъветва ги той. — Да си почива и всичко ще е наред.

Лор го изгледа втренчено.

Когато се прибраха, тъкмо сменяха лалетата *Pink Beauty* със сибирски перуники в учудващо сияен син цвят. Кухнята беше безупречно подредена и на етажа бръмчеше прахосмукачка. Всички прозорци бяха отворени. Светлината бе навсякъде, подът лъщеше като огледало.

Ришар отново се зае да налива портокалов сок, а Лор се отпусна в едно кресло, за да изслуша съобщенията по телефонния секретар.

— Дори не си помисляй да спориш — заяви той на сина си, подавайки му напълнена до ръба чаша.

Това продължи три дни. Три дни наред Ришар и Лор ставаха призори, за да приготвят закуска за Еви. Цели три дни.

На Еви му се струваше, че ще откачи. След месеци спокойствие, тихи утрини, съжителство с безмълвни сенки двамата внезапно му скачаха отгоре. Луди за връзване. Принуден бе да се крие, за да си отдъхне от тях поне за пет минути. Имаше чувството, че непрекъснато го преследват с пържола или бъркани яйца. Ришар изскачаше от кабинета си насред следобед и се втурваше към кухнята или пък Лор оставяше телефона, за да освободи ръцете си и да му забърка плодов коктейл — плодовете белеше Джина, която Лор откъсваше от чистенето на тази объркана, разстроена, обърната наопаки къща.

Андреас бе имал същия проблем, когато майка му настани в дома им Брижит и двете кокошки се опитваха да го тъпчат, къде ти, направо да го погребат под всякакви сладкиши и гнусотии.

Поиска да види раната на приятеля си и направи гримаса. Еви потвърди, че е бил надрусан и че кървял като прасе в продължение на три километра.

Андреас кимна. Не беше сигурен, че Габи Гарлич заслужава толкова внимание, но признаваше, че си е струвало да се опита. И той би направил така на мястото на Еви. Половината от питомците на „Брийанмон“ се дървеха при вида на това момиче, половината бяха луди по нея. Особено заради репутацията ѝ на недостъпна.

— Във всеки случай дебелията не е на себе си — продължи той и се загледа в гъстия тъмен сок, който Лор нареди на Джина да им занесе, след като украси чашите с по един резен ананас. — Здравата се е размърдяла.

По обед ме сгащи в тоалетната и ме заразитва. Искаше да знае какво значи това, дете се къпеш с онази гъска. Това са нейни думи, мой

човек. Каза, че си щял да съжаляваш.

Еви прекрасно си спомняше убийствения поглед, който му бе хвърлила на брега на езерото. Знаеше, че Анаис Делакоста е луда, нямаше и капка съмнение по въпроса. Достатъчно бе ходила по петите на Лиза, та Еви да има възможност да я наблюдава на воля. Такава беше — не съвсем антипатична в добрите си дни, но луда откъдето и да я погледнеш.

За Лиза Анаис би се оставила да я нарежат на ситни парчета. Тя бе от типа момичета, които един ден се събуждат с инстинкти на телохранители и са винаги готови да предизвикат истински бой. Онези, които я мислеха за лесбийка, се озъбваха с разцепена устна, насинено око или спукан нос, тъй като говореха глупости. Обожанието, което изпитваше към Лиза, не извираше от размътените води на инверсията, а от най-древните пластове на мозъка ѝ.

Малко по-късно тя лично дойде да го види. Еви ѝ разказа, че са го оперирали от апандисит. Обаче нямаш късмет, обяви тя, доктор Стринг е член на управителния съвет на „Брийанмон“ и е разговарял с баща ѝ.

— Грешещ, ако смяташ, че можеш да ме надхитриш — увери го тя. — Можеш само да загубиш. Даваш ли си сметка? Имаш ли достатъчно акъл?

Загледа го втренчено с присвити очи — един слънчев лъч се провираше между клоните на кедъра и гъделичкаше лицето ѝ — и пъкна в джоба на ризата му половин дузина цигари, сякаш, за да придаде по-голяма тежест на думите си.

— Габи Гарлич е серопозитивна, мой човек. В течение ли си?

Анаис Делакоста не се боеше да разказва най-гадните неща за тези, които не бяха имали щастието да ѝ харесат или бяха застанали на пътя ѝ. Еви прекрасно знаеше, че тя има змийски език и отровна слюнка, но за момент като че ли се обърка и изгуби равновесие.

Бе нахлула в стаята му, след като бе пообликала подметките на Лор, след като се бе глезила и правила на невинна — роля, която винаги изпълняваше в присъствието на родители — и сега му хвърляше този ужас в лицето. Идваше от училище. Бе слязла от училищния автобус и се бе качила нагоре пеш — упражнение, което се състоеше в това, да пренесеш сто килограма плът, като се придвижваш на два крака — и сега се потеше, и потта ѝ съхнеше, и силната

миризма изпълваше пространството, издигаше се, после падаше, както си представяше Еви, на микроскопични капки и попиваше в чаршафите му. Пълна отврат.

Освен това се бе изпотила и над горната устна. Коланът на шортите ѝ се впиваше в корема, ръцете и краката ѝ бяха порозовели. Бе дошла направо в собствената му стая. Бе изкачила хълма, за да го изненада в леглото му. Анаис Делакоста. Момиче с идеи — фикс.

— Сам си направи заключенията — подзе тя.

Той стана, преди напълно да е замърсила стаята, и без дума да каже, слезе в градината — с все още неуверена стъпка, куцукайки, леко разкрячен. Лор седеше под чадъра за слънце с още двама-трима души, настанени в шезлонги, с които пиеше разхладителни питиета и разговаряше. С Анаис по петите, Еви потегли наляво, към гората.

И сигурно щеше да направи някоя глупост, ако Ришар не беше излязъл от колибата си и не им бе преградил пътя. Еви възнамеряваше да даде на Анаис да разбере, по един или друг начин, че като е съгрешила от гордост, като се е обявила за неуязвима и свободна да изговаря гласно всички глупости, които ѝ минат през главата, е направила една крачка в повече и е пресякла начертаната от него линия.

Така че фактът, че остана невредима, се дължеше на Ришар. На косъм се отърва през този ден дебеланата. Направо. Ришар намери, че синът му изглежда ужасно, та се наложи Еви да се вземе в ръце и да придобие друг вид, който сам нарече *обезкръвения в процес на оздравяване*. Ришар несръчно го прегърна през раменете и го притисна до себе си.

— Не е ли опасно да се разхождаш? — попита той.

В известен смисъл беше по-лош и от Лор. Еви се питаше дали не идва да го шпионира, докато спи, дали не стои прав до леглото му и не го гледа в продължение на минути — извратена работа. Цели три дни Ришар вървеше подир Еви из къщата и не му позволяваше да излезе от градината. Съвършената лепка — чувстваше се виновен до смърт, бе неспособен да затвори очи при мисълта, че можеше отново да задуха лош вятър и да предизвика рецидив.

Денят беше ясен и топъл. Хълмът ухаеше на хубаво, на някаква смесица от лято и есен. Огромният кедър, царствено разположен в средата на градината, буквално блестеше, все едно, че бе посипан със

седефени люспи. В лазурното небе се носеха птички, други вихрено се гонеха. Недалеч оттам обаче картината ставаше мрачна.

Триото се загледа за миг в Аксел Мендер, човека от „Медиа Макс“, който можеше да се разпознае по посребрената грива и старомодните маниери, като например начина, по който пламенно целуваше ръка на жените, в случая на Лор, от върха на пръстите до свивката на лакътя.

Ришар разтегли устни в нещо като усмивка и преглътна коментара си. Срецна погледа на сина си, после на Анаис и чу гласа на Лор, която бе станала от стола си и идваше към тях с необичайно бодра стъпка. В момента, когато стигна до тях, Ришар бързо се отпрати към кабинета си.

Секунда по-късно поршето потегли със свистене на гуми. Ришар го изкара на пътя и излетя пред очите на семейство Кроз, сякаш караше ракета.

— Какво става всъщност? — попита Лор, която се правеше, че не разбира.

Оставиха Еви на мира чак след три дни. Уф! Цяла вечност за момчето, което радостно се върна към самотните закуски и абсолютното спокойствие. Не че Ришар и Лор бяха изчерпали силите си. Просто бяха отвикнали да стават рано сутрин. Смъртта на Лиза ги изкара от релси.

Като начало ги напусна сънят им. После постепенно се върна, но си лягаха късно и ставаха късно, рядко преди пладне.

Еви отново можеше да изпуши една цигара, докато си пие кафето. Не съжаляваше, че се буди внезапно — откакто сестра му бе потънала в езерото, рязко се надигаше в леглото си точно преди разсъмване и широко отваряше очи в тъмното. Понякога, сред тишината, докато закусваше, му се струваше, че чува гласа на сестра си, и това беше хубаво. Стоеше като завинтен на табуретката с усмивка на уста, напълно очарован от това малко чудо. Нямахше на кого да каже колко му липсва тя.

Може би на Габи? Мислил бе за това. Опитваше се да си я представи в ролята на довереница. Междувременно тя не се бе обадила. А в момента целият „Брийанмон“ сигурно бе в течение на историята му.

Когато отново тръгна на училище, бащата на Анаис го повика в кабинета си. Венсан Делакоста рядко викаше някого в кабинета си, но случаят на Еви беше по-особен и никой директор не желаше да има смахнат ученик в училището си.

— Да не вземаме пример от насилието, което ни заобикаля — заяви той. — Да не бързаме към ужаса, защото той ще дойде достатъчно рано.

Накара Еви да се закълне, че няма никакви лоши намерения спрямо своите преподаватели или съученици, като по този начин показва колко малко вярва във версията на момчето, което твърдеше, че го е ухапало куче: *Защо ми разказваш такива неща, млади приятелю? Защо ме правиш на глупак?*

Най-мъчително не бе да слуша Делакоста, а да стои прав. Раната заздравяваше добре, но Еви още не беше готов за упражнения по издръжливост, топките му тежаха, сякаш бяха излети от олово. Испитваше желание да седне. Освен това трудно се отърсваше от някои свръхкървави образи, по-специално когато доктор Стринг с гримаса повдигаше члена му, от който кръвта течеше като от чешма.

— Както и да е — въздъхна директорът, докато си играеше с една попивателна. — Анаис ме увери, че можем да ти имаме доверие. Мисля, че двамата се познавате доста добре. Тя беше много привързана към сестра ти. Наистина много привързана. Във всеки случай, Анаис гарантира за теб. Така че, ако обичаш, не я изкарвай лъжкия. Нищо не искам от вас, само кротувайте малко. Толкова ли е трудно?

Вече навън, Еви прекоси огрения от слънцето пуст двор на училището „Брийанмон“ — сграда в неоготически стил, оградена със зид, изцяло покрит с беседкова лоза — и седна да си откъхне на една пейка. Всеки контакт със света на възрастните ви подкосява краката, все едно дали сте във форма, или не сте.

Изтри чело с фланелката си. Предполагаше се, че трябва да влезе в час, но си даде малко почивка и изпуши една цигара в сянката на подрязания по френски жив плет.

Помисли за Лиза, за Патрик Сторер, ликвидиран от майка си чрез дероксат, за онази история със серопозитивността, защото макар да беше завършена лъжкия, Анаис бе успяла да посее съмнение в душата му.

Към обяд и въпреки че се притесняваше за интимните си части, Еви се сби в коридора, който водеше към гимнастическия салон, за да сложи точка на слуховете и на ироничните забележки относно злополуката.

Неприятен момент, но, от който имаше полза.

Още докато стоеше със свити юмруци, Анаис дойде да му прошепне, че е страхотно доволна от начина, по който е разрешил проблема, и този път похвалата ѝ изглеждаше искрена.

После го заведе при баща си в кабинета му и заяви, че преди да извика Еви Трендел заради сбиването, за което скоро щели да му докладват, тя иска да му каже, че е видяла всичко и че протезето ѝ не е виновно.

Венсан Делакоста въздъхна. Дъщеря му имаше ужасен външен вид и лош характер. Съмняваше се, че някога ще се омъжи, но му се щеше поне да поддържа приятелски отношения с индивиди от своето поколение, а не да си стои вкъщи и да се чуди какво да прави, каквато беше бясна, инатлива, непредвидима, глуха и зла.

Често се питаше как е могъл да създаде това момиче, което му носеше само огорчения, неприятности, унижения. Но нищо не можеше да се направи, затова предпочиташе да отстъпва и дори, ако се наложи, да плати необходимия откуп. Смяташе, че има пред себе си двайсетина години живот, което не беше много, и не бе склонен да ги проваля, да позволява на дъщеря си и на който и да е друг да съсипва оставащото му време. В момента всичко, което желаше, бе тези двамата да се разкарат от кабинета му, да отидат да всяват смут и да предизвикват хаос другаде.

Във всеки случай Анаис изглеждаше решена да сложи ръка на Еви и под претекст, че го е отървала от разправии, поиска от него да я почерпи с едно питие в кафенето. На това момиче явно му хлопаше дъската.

— Имаме сума ти неща да си кажем — подхвърли тя уж на шега. — Признай, че ако ме нямаше, щеше да загазиш.

Еви проточи врат. Опитваше се да открие Габи в двора, който бръмчеше като кошер, но беше като да търсиш крава в стадо.

— За какво искаш да си говорим? — сухо изрече той, докато оглеждаше двора с присвити очи.

Личеше му, че не е разположен да се занимава с Анаис, ни най-малко.

Срещна погледа на Андреас, който се размотаваше с две-три момчета под аркадата.

— От теб искам само едно — отвърна тя. — Да сме в добри отношения. Само това искам.

Той я изгледа недоверчиво и каза:

— Виж, нямам намерение да ти ги показвам, ясно ли е? Няма смисъл да настояваш, разбра ли? Това не те засяга. Съжалявам.

Между гнева и обидата Анаис избра хладната усмивка.

— А аз доста неща правя за теб. В случай, че не си забелязал.

— И за какво ще ти послужат?

— Искам да ги видя, това е всичко. Не съм казала, че ще ми послужат за нещо.

Еви много добре знаеше, че като ѝ отказваше през последните четирийсет и осем часа, откакто бе заклецила Андреас в тоалетните, ни най-малко нямаше да пречупи ината ѝ, че Анаис нямаше да го остави на мира, докато не отстъпи и не ѝ покаже шибаните снимки. Знаеше каква манна небесна са те за нея, каква възможност разкриваха да се зарови във всичко това, да извади нещата на светло. Знаеше, че ще се запъне.

После най-сетне забеляза Габи Гарлич, която излизаше от библиотеката, и можа за сетен път да се увери, че тя поражда у него тайнствено, учудващо усещане. На километри разстояние от баналното сексуално привличане, дори обратното на сексуалното привличане.

Анаис проследи погледа му и сви устни в презрителна гримаса.

— Аз не съм се чукала със сестра ти — каза тя през зъби. — Задоволявах се с приятелството ѝ.

Само че Еви нямаше настроение за разпавии. Погледна я спокойно, почти добронамерено, и се отдалечи, свивайки рамене.

Последния час имаха история. Урокът беше особено скучен, а навън денят бе чудесен, уханен и светъл, с температура около двайсет и пет градуса и относително приемливо за тези ширини атмосферно замърсяване. Кръгло и търпеливо, слънцето светеше високо горе и пръските от шадравана бързо съхнеха по бордюра от полиран камък. Отвъд зидовете много хора по ризи тръгваха на почивка броня до броня, рамо до рамо, като армия, размекната от изпаренията на

хилядите тихо туптящи ауспуси, включили се към ултракъсовълнови радиостанции, кресливи и близки до нулата в музикално отношение, облегнали ръка на отворения прозорец и общо взето щастливи, общо взето в добро разположение на духа, стига съпругите и децата да стоят мирно на седалките си в климатизирания въздух и светът да не вземе да се взриви на хиляди парчета.

Стринг не препоръчваше на Еви да взема душ и до пълното заздравяване на раните категорично му забраняваше да се къпе в езерото, тъй като водата размеквала тъканите. Само че оставаха още малко хубави дни и при това толкова милостиво небе никой нямаше намерение да се затваря вкъщи. Половината „Брийанмон“ мислеше само как да се измете на езерото.

Нямаше нищо по-добро за разгорещяване на духовете, за да бъдем честни. Не перспективата да поплуваш в доста хладната вода насочваше всички тези младежи към гората, където трябваше да вървят по каменист път, после по коловози на повече от километър, нито страхотната разходка сред високите ели, които танцуваха на светлината. Не, не спортът, не пейзажът — друго нещо ги привличаше.

По брега не липсваха храсталаци и млади гъсти гори.

На Андреас не му се искаше да остави Еви сам, но не виждаше какво друго може да направи — мисълта да се откаже от експедицията дори не му хрумваше.

Разправяха, че последните горещини влияят пряко на мозъка на момичетата и Андреас не отричаше, че явлението буди интереса му.

Попита Еви дали ще може да се справи с километъра, който ги очакваше след спирката на автобуса и на отиване, и на връщане, без да се брои търкането на слиповете. Мишел Араматис, която се присъедини към тях при шадравана, заяви, че освен ако не намерят кола — но за деветокласниците местата бяха скъпи, — идеята не й изглежда добра.

— Ами ако се отвори и започне да кърви? Какво ще правим? Ще му сложим турникет?

За да се разсее от безсилието и обзелия го бяс, Еви си намокри главата на шадравана. Час преди това забързаната Габи Гарлич му бе подхвърлила, че сигурно ще се видят при езерото. Разтърси глава и се почувства способен да се изкачи догоре пълзешком, да се влачи по

корем, но да отиде на срещата, защото Габи Гарлич за пореден път го бе омагьосала.

Само че да получи кръвоизлив наред гората — гарвани и мишелови кръжаха в небето, мяукаха и грачеха — не си беше работа. Истинска дилема.

Докато разсъждаваха, етажите на „Брийанмон“ се изпразваха и плътта, живата сила на училището бързо се изнизваше през входа.

— Не можеш да искаш това от най-добрите си приятели — мръщеше се Андреас. — Та това са последните хубави дни. Следващата пролет е чак след пет месеца...

Преминаха през портала, като продължаваха по-скоро киселия си разговор за границите на приятелството и за егоизма.

Еви вече чуваше съскането на вратите на автобуса, които щяха да се отворят пред него и да го отведат към полумрака на стаята му, чийто таван щеше да оглежда под всякакви ъгли, докато другите се къпят в езерото и за разнообразие излагат анатомиите си във отоалетните на баровете. Не че искаше да си оплакне очите, съзерцавайки Габи Гарлич. Да срещне два-три пъти погледа ѝ бе напълно достатъчно.

Във всеки случай ситуацията не можеше да е по-лоша. Така си мислеше.

До момента, в който видя баща си, паркирал малко по-горе, окъпан от медната светлина и лесно забележим с поршето си сред този декор от разтопено злато. Беше слязъл от автомобила — ведър, облечен в бял лен, и махна с ръка на Еви.

Който се стъписа, точно както правеха повечето юноши, когато идваха да ги вземат. Но най-лошото от всичко, почти немислимото, беше да открие Ришар в компанията на Габи, да ги види един до друг, да види, че Ришар се е довлъкъл, без никой да го моли за това.

— Спасени сме! — обяви Андреас.

Еви помисли, че сънува. Ришар поначало си беше навлек. Но откакто си бе наумил, че трябва да наблюдава как върви оздравяването на сина му, се държеше направо отблъскващо. Еви наведе глава и нервно се засмя.

Ришар заяви, че нямало проблем, щял да ги закара където искат. Нямам друга работа. Имали късмет.

Еви го изгледа остро, но Ришар явно не забеляза. Изглеждаше направо очарован, че може да им бъде полезен.

Наблъскаха се на задната седалка. Габи седна отпред. Ришар я помоли да си закопчае колана.

Но шофираше спокойно — трябваше да настояват, за да изпревари един от онези туристически автобуси, които бродеха из страната — и се погрижи да поддържа разговора, да се намесва със забавни забележки и с необичайни разсъждения, докато караха из гората.

Еви беше ужасен от номера на баща си, намираше го за жалък. Шосето пълзеше нагоре, слънцето осветяваше крайпътната папрат, а той се шегуваше, караше с една ръка, показваше им, че още го бива. Жалка история.

Как можеше Ришар да падне толкова низко? Всъщност, ако това можеше да утеши Еви, Мишел го намираше за неустоим. Намираше го за неустоим още от осми клас, когато току-що бе постъпила в гимназията, а днес се кълнеше, че е готова на всичко за Ришар — с напредването на възрастта им много момичета се оказваха безвъзвратно изгубени за обществото, напълно извратени, пък дори да бяха девствени и неспособни да правят свестни свирки. Мишел го смяташе за красив. Не беше ли гротескно? Този тип в поршето със зъбната си протеза — зъбите на Ришар се бяха скапали преждевременно, както можеше да се предвиди, вследствие на усилен консумация на неподходящи продукти. Този тип с ченето и поршето, малка му! Еви се молеше да не му се налага да се смее, защото раните му се бяха затворили съвсем наскоро. Това може и да беше баща му, но го мразеше, когато се държеше така. Мишел просто беше малко полуда, отколкото изглеждаше, малко по-смахната, отколкото я мислеха.

После поеха по лош горски път, който слизаше към езерото, и поршето започна да се блъска в бабуните — бум, бум, бум, което не впечатли Ришар — както вървяха нещата, и тасът му да паднеше, нямаше да спре да си го прибере.

Обикновено собствениците на луксозни коли избираха другото езеро — онова, в което се бе удавила Лиза, — защото до него се стигаше по асфалтиран път, който водеше право на паркинга. Там имаше и лавка, в която продаваха газирана вода и сладкиши, и навес с лодки за наемане. Това езеро предпочитаха бащите на семейство. При хубаво време там беше пълно с народ, въздухът миришеше на масло за почерняване и майките се разхождаха по брега, изпъчили гърди.

С други думи, мястото не беше особено спокойно. Докато на това, към което ги караше Ришар така охотно, почти не ходеха възрастни.

— Ще се оправим на връщане — заяви Еви.

Ришар се задоволи да му се усмихне в огледалото за обратно виждане и да го погледне само за миг, защото трябваше да държи здраво волана, да внимава с коловозите и да заобикаля ужасните дупки, които буквално се хвърляха под колелетата.

После водите на езерото блеснаха през една пролука и гъсталакът се разтвори. Ришар спря след половин дузина паркирани накриво автомобили, обърна се към пасажерите си и скромно заяви:

— Донесъл съм и кърпи, представете си.

Ришар се настани на двайсетина метра от тях и отправи погледа си в друга посока. Въпреки това Еви не се чувстваше така отпуснат, както би му се искало.

А и Габи го изнервяше.

Изглежда, че си даваше сметка за това, защото го гледаше с интерес и сякаш се забавляваше, докато той с пресъхнала уста се мъчеше да опровергава тъпотииите, които се разправяха за физическата му цялост и мотивациите му, понеже всъщност ставало дума за най-обикновен инцидент, за експеримент — въпрос, по който не смятал да се разпростира.

Не бе свалил панталона си. Нямаше нито един косъм на гърдите. Като повечето от останалите момичета Габи беше с голи гърди. Не последва Андреас и Мишел, които веднага се спуснаха към езерото, нито отиде при съучениците си, нито включи уокмена си, нито нищо — слушаше го. Еви имаше чувството, че изследва всяка подробност от лицето му.

— Експеримент? Какъв експеримент?

Той предпочиташе да не говори за това.

Тя беше разочарована.

След малко ѝ разказа, че с Лиза от време на време постели. Добави, че тя е първият човек, с когото споделя това. Случвало им се цяла седмица да не хапнат нито зальк.

Докато тя преглъщаше новината, той провери дали Ришар не ги шпионира и дали все още се взира в откъдния бряг, пушейки

смадливите си английски цигари — понякога момчетата пренасяха някое пиццачо момиче и го хвърляха във водата, а Ришар не искаше да гледа това.

Габи бе вдигнала едната си вежда, фактът, че е спала с Лиза, не ѝ бе отворил всички врати, помисли си Еви. Явно откриваше у някогашната си приятелка черта, за която не бе подозирала. Но това бе напълно нормално, напълно разбираемо. Никой не би могъл да познава сестра му по-добре от него.

— Нещо в този дух — обясни той. — Ако разбираш какво искам да кажа.

Беше ужасно трудно да се обясни връзката между постенето и парчетата стъкло в слиповете.

— Много добре разбирам — заяви тя. — Съмняваш ли се?

Той ѝ разказа, че накрая получавали халюцинации. Краката им сякаш се отлепяли от пода. Изчаквали да останат сами, Ришар да тръгне в една посока, Лор в друга, и започвали диетата си. На третия ден преставали дори да ходят на училище. Тътрели се голи из къщи и си правели клизми.

— Трябва да кажа, че бяхме като надрусани — заяви той, поклащайки глава. — Наистина съжалявам за онова време.

Габи съжаляваше за останалото. Лицето ѝ помръкна за миг при спомена за няколкото месеца, прекарани заедно, за особеното трио, което бяха образували с Лиза и Патрик.

— Имам усещането, че ти и аз сме единствените оцелели — прошепна тя и обърна към него по-хубавия си профил. — И това внезапно променя отношенията ни, които стават откровено странни.

Габи някак тържествено поклати глава, после го погледна с недоумение и обяви, че отива да се изкъпе.

Колкото повече време минаваше, толкова по-прекрасна му се струваше тя. Андреас намираще, че няма достатъчно задник, но той не беше способен да мисли за друго. Мишел я намираще за малко високомерна, но какво разбираше тя? Еви установи, че протегнатата му напред ръка трепери. Това със сигурност бе добър знак. Не му се бе случвало от кой знае кога.

Легна по гръб с ръце, скръстени под главата. Чуваше шум на плискаща се вода, на хвърлящи се в езерото тела и една все още далечна светлина озаряваше душата му, изпълваше я с надежда,

каквато никога не си бе представял, че е възможно да лелее. По някакъв начин това беше почти ужасяващо.

За съжаление, както можеше да се очаква, Ришар изчака Габи да отиде да се къпе, за да се приближи. Клекна и се зае да чертае линийки по земята с една клечка.

— Ако моят баща ми се беше лепнал по този начин — започна той, — признавам, че нямаше да го оценя. Но мисля, че щеше да е прав да действа така при подобни обстоятелства. Не трябва да се преуморяваш, моето момче. Трябва да бъдеш предпазлив. Във всеки случай, като се има предвид как ни изкара акъла на нас с майка ти, предпочитам упреците ти.

— *Какви упреци?*

— *Какви упреци?* — изсмя се Ришар и без дума да добави, се върна на мястото си.

Седна и два-три пъти погледна към Еви, преди да каже:

— Да не мислиш, че имам намерение да отида в ада заради теб? Може би така си мислиш. Мислиш си, че не съм решен да спася това, което все още може да бъде спасено? В такъв случай имаш много лошо мнение за мен. Много зле ме познаваш.

„Мамка му“, каза си Еви и сви глава между раменете си.

Тъй като Габи живееше в града — в едно художническо ателие близо до централната гара, в което баба ѝ тайно бе въртяла любов с Ерих фон Щрохайм и някои други, та имаше сантиментално отношение към него, макар вече да не можеше да изкачва стълбите, — Ришар остави сина си и другите двама, които трепереха на вечерния хлад, и продължи нататък с младата си пътничка.

Колкото по-малко време прекарваше вкъщи, толкова по-добре се чувстваше. Андреас никога не се бе опитвал да скрие, че не му е кой знае колко приятно да живее под един покрив с майка си и приятелката ѝ. Връзката им траеше вече близо десет години и той май бе единственият, който в тия времена все още се шокираше от подобен съюз.

Майка му Каролин Бетел-Бърнис се измъчваше от това положение, въпреки че спътницата ѝ Брижит енергично я насърчаваше да не обръща внимание на мръсния характер и бездънния егоизъм на четиринайсетгодишното интровертно типче, каквито впрочем бяха повечето грубиянчета на неговата възраст.

Преди време Каролин многократно се бе опитвала да обясни ситуацията на Андреас, но той всеки път грубо я прекъсваше — дори изпадеше в нервни кризи, които приключваха под душа, където той крещеше, а двете жени задъхано го държаха за ръцете. Андреас истерично отказваше да говори по този въпрос. Запушваше си ушите и сипеше обиди. Гледаше разплаканата си майка и я наричаше дърта мръсница и жалка лесба. Тогава Брижит се приближаваше и му лепваше страхотен шамар, който той никога не успяваше съвсем да избегне. Друг път се търкаляше по пода, обзет от ужасни гърчове, а майка Каролин му носеше възглавница, което ни най-малко не помагаше.

Горе-долу откакто влезе в гимназията, двете страни като че ли сключиха някакво крехко примирие, което не означаваше, че Андреас охотно би се задържал вкъщи. Двете жени много бързо му писваха на оная работа, твърдеше той, и дори не подозираха до каква степен.

Вечер, захапала цигарата, Брижит изключваше автоматичното поливане и преминаваше на ръчно — беше убедена, че растенията имат чувства, ценят ръчното поливане и са признателни и поласкани от този знак всъщност на заслужено внимание. Трудно е да се каже дали говореше сериозно, когато подхващаше тази тема. Когато беше много горещо, си поливаше и краката.

Сега ги покани да си изплакнат своите, докато още държи маркуча.

— Как мина къпането? — попита тя. — Разкажете ми.

— Не особено склонен да влиза в разговори, Андреас дори не забави ход, само изръмжа нещо и повлече Мишел навътре, без да

остави на Еви време да реагира. Докато двамата приведени прекосяваха прага, Брижит продължи:

— Хей, Еви, я ми кажи, чух, че си пострадал. По-добре ли си? Ей Богу, лошо ми стана, като разбрах. Ама наистина, що за идея! Цяла нощ се питах кое би могло да накара момче на твоята възраст, пък и всеки друг, да направи такова нещо и не можах да си отговоря.

В съседната градина семейство Форвил лениво отпиваха от чашите си и се занимаваха със своите бонзай, които все не искаха да загубят листата си — според последните новини още нито едно единствено не се бе откъснало и приземило върху миниатюрните морави. Час по-рано Лор бе изтърпяла едно яко чукане в кабинета на Аксел Мендер в сградата на Медиа Макс и сега се прибираше вкъщи с черокито си, пълзеше нагоре по алеята с двайсет километра в час и се чувстваше дълбоко оскърбена и самотна. Някъде пееше птичка. В другия край на градината, застанала с лице на запад, Каролин правеше упражнения по йога, навлякла фланела с надпис ELVIS HURTS и с каска на главата. Без да изпуска маркуча, Брижит уверяваше Еви, че на света няма нищо, което да заслужава такава жертва, а той се питаше има ли смисъл да си хаби слюнката. В далечината, долу в долината над магистралата блещукаше някаква светлинка. Имаше задръствания с километри и в двете посоки. Ришар заяви на Габи, че е най-добре да прояви търпение.

Едно ято диви гъски се изгуби в тъмнината, Брижит насочи маркуча си към повторно разцъфтелите бугенвиллии и попита Еви дали си дава сметка колко са привилегировани, до каква степен хората очакват от тях не благодарности, а малко по-интелигентно поведение.

Във всеки случай Брижит нямаше квадратна челюст и не приличаше на четири крил гардероб — много мъже падаха в капана и после се чувстваха като в небрано лозе. Затова, когато протегна ръка и нежно погали Еви по бузата, той не се дръпна.

Жестът ѝ нямаше нищо общо с жестовете на Марлен Арамантис, майката на Мишел, които понякога бяха някак двусмислени. Не, беше просто приятелска, безкористна милувка, която трябваше да го успокои, да му покаже, че го разбират и му прощават.

Под бугенвиллиите започваше да се образува локва. В този момент най-учудващо се появиха Андреас и Мишел. Леко напрегнати. Андреас, с все още влажни, пригладени коси, с мрачен поглед, се

отправи към изхода, като рязко нахлупи качулката на суичъра си върху главата си. Андреас беше сравнително нисък за възрастта си и това обясняваше много неща. Доста хубаво лице, но по-скоро дребен ръст. Поради което ставаше сприхав, когато не получише каквото желае. С две думи, лесно кипваше.

— Яденето е в хладилника — уведоми го Брижит спокойно, докато той се отдалечаваше от тази прокълната къща — къщата, която му носеше винаги обратното на желаното и от която не очакваше нищо добро.

— Все ми е тая дали му харесва, или не — каза Мишел. — Каквото е, такова. И същото важи и за теб, разбира се.

— Ако обичаш — каза Еви, — не се заяждай с мен. Оправяй се с него. Разберете се веднъж завинаги.

Тръгнаха по платното след Андреас, който бе набрал доста преднина. Светлините по разделителната линия се изкачваха по хълма като гирлянди.

— Какво? Значи не е шега? — попита тя. — Значи наистина смяташ да й погодиш този номер? Ау! Това е страхотно извратено, да знаеш.

Като си помислиш, че са израснали на този път, че бавачките им са ги возили тук с колички, че са тежали само по няколко килограма и не са могли да говорят, нито да мислят за лоши неща, направо не можеш да повярваш. И за миг изпитваш носталгия по онова време.

Андреас вече не беше сигурен в нищо. С гняв и тъга гледаше как Мишел се отдалечава с лека стъпка — изглеждаше така, сякаш плава над керемидено червената настилка на оградената с мимози алея към вратата на Арамантис, — защото краят на тази връзка, усърдно поддържана още от началното училище — понастоящем вече бяха изчерпали цялата гама от опипвания, — приближаваше все повече с всеки изминал ден.

— Как да я убеди човек? — запита се той високо със, свито гърло, изгубен сред океана от чист мрак, какъвто представляваше момичешкият мозък. — Защо е тоя цирк за едно най-обикновено чукане, можеш ли да ми кажеш?

Не беше лесна работа да очертаеш разумна граница между нещата, които момичетата приемаха да правят, и нещата, които не

приемаха да правят. Не и преди да ти стане ясно, че обичат да разиграват хората, да ги правят на маймуни, да ги поболяват.

Вдигна една шишарка, която се готвеше да изрита, и я хвърли над покрива на къщата — проектирана от Мале-Стивънс, лондонски период — в момента, когато Мишел влизаше в нея.

Андреас познаваше един тип, който можеше да му изпрати някоя самарянка без проблеми, но Еви не беше особено въодушевен от идеята. Не защото имаше някакви скрупули или сексът го отблъскваше. Просто нещата не трябваше да се смесват. Това, което занимаваше ума му от няколко дни, което се промъкваше в мислите му и ги завладяваше, без да може да му се противопостави, това озарение, тази светлина, които смяташе за завинаги изчезнали, всичко това нямаше нищо общо със секса.

Във всеки случай нямаше намерение да говори на тази тема с Андреас. Не беше сигурен, че приятелят му ще го разбере в състоянието на постоянна възбуда, в което се намираше, откакто бе започнала учебната година — цяла кутия хартиени кърпички на ден не му стигаше.

Изплюха се, когато минаваха покрай къщата на Джудит Беверини, мрачни и угрижени, смазани от тежестта на вселената, осъзнали нищожеството на света, усетили настръхналата му от остриета утроба. Най-гадното бе, че не бяха моторизирани и за да слязат в града, трябваше да разчитат на другите.

Докато продължаваха да вървят в унилата атмосфера на ранната вечер — някои от обитателите на хълма се прибираха, други се готвеха да излизат или си забъркваха сухо мартини на терасата, или се мотаеха из къщите си, — Андреас се обади тук-там, но не попадна на нищо, което да си струва труда, отдалеч да напомня за дрога или дори за най-обикновен семеен ксанакс.

— Мамка му, не ми казвай, че ще си останем само двамата! — изръмжа той с отвратена гримаса.

Но натам вървяха нещата. Понякога и така ставаше. Нощта злокобно се разстилаше над земята като саван над огромна катафалка и нищо не можеше да се направи — простият факт, че си жив, ставаше мъчителен, почти непоносим, подобен на лоша, много лоша шега. Ако не се намереше нищо, което да им помогне да доплуват до зората, ами значи това беше краят на всичко, това беше самата смърт.

Качиха се в стаята на Еви, за да вземат — поради липса на нещо по-интересно — нещата на Анаис, защото се очертаваше ужасна нощ.

На минаване през кухнята Андреас повдигна един-два капака на тенджери. Одобряваше смяната на готвачката у Тренделови и чевръстата италианка Джина напълно му допаднаше. Отмъкна едно парче от пилето с лимонов сос — защото Брижит не само редовно чукаше майка му, но и готвеше като първия човек — и го изгълта, докато се качваха по стълбите, по които истеризиралата Лор се бе качила преди половин час.

Не че бе очаквала друго. Аксел Мендер не беше романтик нито на думи, нито на действия. Просна я по корем върху едно бюро и я оправи заднишком, после продължи на мокета с тъмносиньото лого на „Медиа Макс“ върху небесносиния фон. Още имаше залепнала сперма в косите. Погледна се в огледалото и видя на какво прилича жена, която току-що се е изучкала с шейсетгодишен мъж, надрусан с виагра. Изстена и се отпусна на леглото си.

Когато чу момчетата, най-после реши да се съблече. Подритна дрехите си, изпра гащите си на ръка, окачи ги на поставката за пешкири и влезе под душа. Осъзна, че от цяла вечност е изгубила самоуважението си. Запита се дали сега е моментът да спре пиенето.

Андреас изпуши половината цигара — включително най-натъпканата ѝ част, — преди да я подаде на Еви, та очите му сякаш щяха да излязат от орбитите. Все пак не бе толкова друсан, та да не забележи, че Еви държи цигарата, без да я доближава до устните си. Погледа приятеля си с вдигнати вежди и произнесе:

— Бих искал да знам какво значи това. Бих искал да знам какво криеш от мен.

— В момента не ми се пуши — отвърна Еви.

— Брей! — подсвирна Андреас и се удари по челото.

Взе джойнта от ръцете на Еви, поклати глава и мълчаливо запуши.

— Голям си хахо — изсмя се той между две дръпвания. — Ама наистина си много специален, да ти кажа.

Не беше много важно какво мисли Андреас. На Еви не му пукаше особено. Само едно имаше значение — че двамата се приемат. Че приемат да са различни, да не виждат *всичко* по един и същи начин, да бъдат такива, каквито са. В това бе силата на приятелството им.

Това беше неунищожимата му сърцевина. Никой от двамата не твърдеше, че е прав. Никой от двамата не се опитваше да се наложи. Стигаше им и заобикалящият ги свят, ордите от възрастни, които умееха да общуват единствено от позиция на силата и се валяха в клоаката си на практика от сутрин до вечер.

От другата страна на коридора Лор се плакнеше с много гореща вода, след като се бе изтъркала с тоалетната ръкавица и петдесет пъти измила вагината и ануса си със специален сапун, който не ви изсушава онези части като какъв да е друг препарат. Макар да си го заслужаваше, и още как! Макар да заслужаваше далеч повече за отвратителното упражнение, което бе изпълнила. Джудит можеше колкото си ще да разправя, че да преспиш с някого, за да запазиш работата си — тя работеше за една адвокатска кантора — или за да си издействаш повишение — въпросните адвокати ѝ се бяха качвали един подир друг, та вече имаше запазено място в съвета, — не само не е осъдително, но е и задължително, можеше да повтаря това с пламенна вяра и на висок глас, можеше колкото иска да ѝ го набива в главата, Лор не намираше в думите ѝ утеха. Ама никаква.

Обу едни дънки, навлече фланелка размер XL — зърната на гърдите ѝ, които онзи беше въртял като обезумял, още я наболяваха — и среса влажните си коси в полумрака на спалнята. Вратата на банята беше отворена, така че се виждаше в огледалото. В един момент обаче си даде сметка, че нито веднъж не е срещнала погледа си и че е стояла в сянката.

Да стигнеш дотам на четирийсет и пет години. Супер. Понякога имаше чувството, че около нея няма вече, нищо че всичко е само декори, зад които съществува само някакво подобие на безплодна скалиста пустиня.

На моменти Лиза толкова ѝ липсваше, особено, когато беше в подобно мрачно настроение. Мисълта за Лиза все още ѝ беше мъчителна, жестоко мъчителна. Всичко би дала, за да има още една дъщеря, на която да разкаже в какво се забърква човек, за да получи роля, каква цена е готов да заплати, за да се изкачи отново на сцената. Може би беше по-добре да вземе приспивателно и да си легне, но ѝ се повдигаше.

Поне вече не пиеше. От близо две седмици не бе близнала и капка алкохол. А Бог знаеше, че изпитваше неудържимо желание да

наруши правилото, за да се почисти и отвътре, за да полее с огнен дъжд спермата на Аксел Мендер, която се плискаше в стомаха ѝ — но не му се поддаваше.

Откъм стаята на Еви се чуваше музика. Теоретически би трябвало да усети присъствието на сина си. Откога бе престанала да бъде майка? Много преди смъртта на Лиза. Нямаше смисъл да се самозалъгва — много преди смъртта на Лиза, много, много преди смъртта на Лиза. Истината е, че това семейство бе спряло да съществува твърде рано. И Лор излезе в коридора и се приближи до вратата на сина си, и пхна ръце в джобовете си, и застана неподвижна като статуя, и се заслуша.

Без да подозират, че Лор трепери зад вратата — дали трепери, затова че са я чукали следобеда, докато съпругът ѝ и синът ѝ са били на плажа? — двете момчета, които, надрусани или не, си падаха по втория албум на *Black Heart Procession*, пазеха тишина. После Андреас се просна на леглото и се запита дали не е гладен.

Запита се на висок глас кой всъщност ще го изяде онова пиле, след като явно никой не проявяваше желание. В това време Еви сваляше музика от Интернет и на бледата светлина на екрана лицето му изглеждаше като изваяно от мрамор.

Накрая Лор отстъпи назад и слезе по стълбите, като се държеше за перилото. Ако искаше да бъде позитивна, не трябваше да пропуска факта, че Аксел Мендер ѝ бе спестил противните прослушвания, толкова досадни за актриса, чийто талант отдавна нямаше нужда от доказване. Ако не искаше да затъне в меланхолия, трябваше да приеме нещата такива, каквито са, а в случая ставаше дума само за един нищо и никакъв секс — най-обикновен неприятен момент, който щеше да мине и замине.

Все пак обаче предпочете да се обади на Джудит, защото в гърлото ѝ бе заседнала топка. Често бе по-добре просто да поговори с някого. Набра номера с трепереща ръка — липсата на алкохол също си казваше думата.

Горе Еви се разправяше с Андреас — ако обича да си затваря устата за Габи, да избягва темата, ако ще прави такива тъпи забележки.

— Да не би да измислям нещо? — въздъхна Андреас примирено, но очите му блестяха. — Да не казвам нещо ново? Само се опитвам да ти кажа, че не е вода ненапита. Нищо друго. Не е вода ненапита.

— Затваряй си плювалника. Само това ще ти кажа. Въпреки нахакания си вид Андреас беше истински сантиментален. Не че си личеше по начина, по който се отнасяше с Мишел. Но наистина бе страдал от това, което бе приел като предателство, когато Еви се интересуваше само от сестра си и ходеше подир нея от сутрин до вечер. Няколко вечери подред беше проклинал Лиза, пожелаваше ѝ да изчезне веднъж завинаги, та да се развали злата магия — зла магия, *виж ми окото*, — която разделяше двамата приятели. Тъжен период. Нормално бе, че нямаше никакво желание да го изживява отново. Нормално бе да не му харесва, че нещата отново се развиват по същия начин.

Джудит Беверини беше в банята. И не беше сама, а в компанията на мъжа си, завърнал се след двуседмичен престой в Китай — тамошните мръсници си живееха в истински златен век, смяташе той, докато Западът направо затъваше, флиртуваше с рецесията или в най-добрия случай едва креташе с един процент икономически ръст и десет процента безработица, — така че не можеше да дойде веднага.

— Не, скъпа, не веднага — каза тя с глух глас.

Един ден бе обяснила на Лор, че като жена има известни задължения към мъжа, който се е оженил за нея. Дори ако този мъж отдавна е изгубил способността да я докарва до оргазъм дори ако водата във ваната изстива дори ако пяната не е като някогашната дори ако точно това разбират, когато говорят за тежък физически труд.

Лор усети, че краката ѝ не я държат, и седна. Опита се да вдигне падналите върху лицето ѝ коси. Започна бавно да произнася *мамка му, мамка му, мамка му*, с което веднага привлече вниманието на Джудит, която се изправи в ухаещата на индийски трескот пяна с по-розовяло по много причини лице.

— Лор, почакай. Какво има?

— *Какво има ли?* Ще ти кажа какво има. Мисля, че ще трябва да се лекувам със сън.

И Лор разказа на Джудит за преживяното изпитание.

За тъгата и унижението, които бе изпитала по време на упражнението. За миризмата и грубата кожа на Аксел Мендер. За въздействието на виаграта, *чудовищното* въздействие на виаграта. За крайно неприятните неща, които ѝ се бяха случили.

От другата страна Джудит ѝ говореше нещо успокоително. Лор вдигна глава и се загледа през прозореца, учудена от пустотата, която лъхаше от градината, от пустотата на моравата, пустотата между храстите, пустотата на хълмовете, пустотата сред дърветата.

Но най-страшното от цялата история, електрическият удар, от който дъхът ѝ секна и сърцето ѝ спря да бие, беше Еви.

Забеляза отражението му — стоеше зад гърба ѝ неподвижен като привидение. Телефонът падна от ръцете ѝ. *Динг-донг-тряс.*

Наведе се да го вдигне. Не изпитваше и капка съмнение, че от този момент нататък двойно ще съжалява, защото е платила на Аксел Мендер в натура.

Еви мълчаливо премина от другата страна на бара и се приближи до фурната.

Лор докосна бузите си — пареха като нагорещени тухли. Свят ѝ се зави, когато осъзна ситуацията, в която се бе оказала. Истинска катастрофа. Никоя майка не би искала да се сблъска с това.

Отиде все пак до бара, качи се на една от табуретките. Смело се въздържа да си налее нещо за пиене. Нямахше какво толкова да каже в своя защита. Чувстваше се наистина много зле. За късмет като че ли не му бе пресякла апетита.

— Еви, погледни ме — каза тя.

Той напълни една чиния с пиле и тайно въздъхна — ясно му бе, че са се забъркали в отвратителна каша и че ще последва мъчителен четвърт час. „Има ли смисъл?“ — би искал да ѝ каже. „Има ли смисъл?“ Но дали това бе най-добрият начин да съкрати страданията им? Би искал също да ѝ каже, че му е през оная работа. Че е ваксиниран срещу историите им за чукане дори когато са особено гадни и особено жалки.

— Погледни ме, ако обичаш.

И тя като Ришар имаше вкус към наказанието. Никога не се опитваше наистина да се предпази. Като че ли бе изгубила този рефлекс след смъртта на Лиза. Вкус към самобичуването. За миг Еви си представи как я шиба с камшик, после я влачи за косите, после ѝ залепва устата със скоч.

Обърна се и я загледа в очите.

— Бих искала да ме извиниш — каза тя. — Бих искала да ме извиниш за думите, които чу...

Отвърна поглед и направи уморен жест. Тъй или инак злото бе сторено — синът ѝ току-що беше изслушал подробен отчет за сексуалните приключения на майка си и се бе насладил на симпатичния ѝ речник и на начина ѝ да назовава нещата с имената им. Бе натъпкала главата на сина си със солени и шокиращи изрази, буквално се бе разголила пред него, нищо не му бе спестила по време на разговора си с Джудит, ама *нищичко*. Би искала да вярва, че в днешно време едно четиринайсетгодишно момче едва ли би могло да види и чуе нещо за секса, което да му разстрои съня, но не беше съвсем убедена.

Ако можеше да надникне в главата на Еви, нямаше толкова да се притеснява. Стотици порнофилми, купища списания бяха минали оттам, без да броим нощите из Интернет, в сайтовете на луди за връзване, на абсолютни извращения, на истински душевноболни. Не бе изключено знанията му по въпроса да надминават всичко, което Лор би могла да си представи. Ако можеше да надникне в главата на Еви, щеше да разбере също, че нямаше основания да се бои за имиджа си — той ни най-малко нямаше да пострада. Но тъй като не знаеше дали и доколко я уважава — мигар има баща или майка, които не са на километри от грубата действителност? — тя невинно се боеше, че реномето ѝ ще поспадне.

— Толкова, *толкова* съжалявам — прошепна тя. — Това *не биваше* да се случва. Ако знаеш колко съжалявам. Нямахме нужда от това двамата.

Еви не виждаше от какво биха имали нужда двамата с майка му. Тя изглеждаше наистина разтърсена, а той не разбираше защо, след като не за пръв път спеше с друг мъж и това не беше тайна за никого.

— Би ли могъл да седнеш за минутка? — попита Лор.

— Дойдох да взема нещо за ядене за Андреас. Той ме чака.

— Предполагам, че може да почака още малко — отвърна тя твърдо. — Нали? Та възможно ли ще ти е да ми отделиш малко време и да седнеш тук до мен, на тази тъпа табуретка? Или ти изглежда прекалено трудно?

— Не виждам смисъла на подобен разговор. Не виждам полза от него. Не вярвам, че би имало полза.

— Не мисля, че ще загубим нещо, ако се опознаем малко повече — отвърна тя. — Не мисля, че ще ни навреди.

Нещата задебеляха, мислеше Еви. Не се развиваха както трябва. Заяви, че предпочита да стои прав. На лунната светлина, сред букетите цветя майка му щеше да се опита да замаже нещата и на Еви му бе донякъде любопитно как щеше да подходи, какъв заслепяващ прах щеше да разпръсне във въздуха — като например да подхвърли, че въпросният тип е използвал презерватив, да признае, че не е изпитала никакво удоволствие, да намекне, че е направила саможертва, да изиграе ролята на, кажи-речи, невинна жертва, след като все още вонеше на секс, образно казано.

От друга страна, нямаше желание да я слуша. Беше дошъл за парче пилешко и нямаше вина, че е дочул деликатните ѝ и лепкави признания. На никой не би му станало приятно.

— Искам да знам за какво мислиш — каза тя. — Опитай се да не ме пращаш за зелен хайвер.

— Не те пращам за зелен хайвер.

— Пращаш ме. *Разбира се*, че ме пращаш. Предпочитам да ми се изплюеш в лицето, ако искаш да знаеш. Предпочитам да ми кажеш в очите какво мислиш.

Добре ли е тази жена? Какъв ѝ е проблемът?

Когато се прибра, Ришар завари къщата празна, но това не се отрази на настроението му. Нито му попречи да вечеря сам. Налагаше се да се примири, да не се формализира, когато се сблъска с тази пустота, която цари в повечето семейства с пораснали деца.

Нищо не може да е като преди. Разбереш ли това, приемеш ли го, действителността няма да ти изглежда толкова зловеща. Дори полумракът става приемлив, понякога се превръща в истински съучастник.

Наля си чаша вино и седна пред ниската масичка. Пилето беше сочно и вкусно. Чувстваше се освежен от миговете, прекарани в компанията на Габи Гарлич, зареден за цялата вечер. Отдавна не се бе усещал така добре в кожата си.

Някога беше писател. По-скоро добър писател. С времето бе забравил този факт, бе го погребал под пластове хероин и ето, че той се появяваше отново след една разходка с кола с негова читателка.

Когато Габи Гарлич заяви, че е чела „Независимост“, последния му роман, издаден преди петнайсет години, той се обърна към нея, неспособен да произнесе и дума. Беше направо гениално. Бяха попаднали в задръстване в края на града, някъде към Сен Жорж, и околният свят му се видя по-светъл.

— Не съм ли ви казвала? — добави тя.

Каква вероятност има днес да попаднеш на млад човек, който чете книги? Който не стои непрекъснато пред телевизора, способен е да напише три реда за Шекспир, да се прехласва пред стила на Набоков или да изгълта роман от Дона Тарт, като се моли никога да не свършва? Едно на хиляда.

Ришар се питаше дали Габи не му се привижда. Вълна от горещина заливаше шосето, докато слънцето залязваше в далечината между кулите в административната част на града, и пейзажът сякаш плуваше, разстиляше се вълнообразно по цялата дължина на авенюто, покрай което се редуваха нови модерни сгради. Но Габи Гарлич беше от жива по-жива и точно от това имаше нужда Ришар, макар в момента да не го знаеше, точно от това, да се почувства *освежен*, да стане обект на малко възхищение след всичките тези унили години, да се почувства *ободрен*, да вдъхва *уважение* поне от време на време, да бъде *другаде*, да бъде друг, не този, за когото го смятаха жена му и синът му.

Половин час стояха в колата пред дома ѝ. Толкова много можеше да се каже за писането, за непрекъснатото внимание към ритъма и звучността на думите, за целия този каторжен труд, който обаче беше и единственото удоволствие на писателя. Толкова много можеше да се разкаже за това колко е трудно да се изгради сваятна фраза, която да не прилича на никоя друга и която да диша, да живее. Ришар можеше да бъде неизчерпаем на тази тема, стига да имаше кой да го слуша.

При това в случая не ставаше дума за разговор с някой стар глупак, с някой критик или с някой побъркан на тема литература, а за разходка през един прекрасен ден с ръце в джобовете, в мир със света и със себе си.

Ришар отдавна не беше изпитвал такова щастие. Като се разделиха, ѝ се извини за това, че е бил толкова досаден и толкова въодушевен, но тя му бе отговорила, че е било вълнуващо. И в този отговор имаше толкова свежест, толкова непринуденост, толкова

светлина, че на връщане изпусна едно отклонение и удължи пътя си с няколко километра.

Не можеше да повярва, че стотици пъти е срещал това момиче, без да му обърне внимание, без да прозре потенциала ѝ, ума ѝ, интереса ѝ към литературата. Кое бе замъглявало мозъка му?

Вярно, че тя само минаваше през дневната и веднага изчезваше в стаята на Лиза, но колко други имаха тази привилегия? Как е могъл да бъде толкова безразличен, толкова сляп в собствения си дом? Толкова непроницателен? Не беше ли това оскърбление към паметта на Лиза, към сърцето ѝ, интелекта ѝ — нима можеше да се съмнява, че добре подбира приятелите си?

Докато продължаваше да се самоукорява — но все така изпълнен със сладка еуфория, — забеляза през живия плет Жорж Кроз, който прекосяваше градината си ниско приведен и със скок проникваше в къщата си.

Обективно погледнато, вече нямаше сили да напише роман. От време на време му се искаше, в съзнанието му се появяваше искрица надежда, желанието да пише буквално избухваше в гърдите му, но знаеше, че вече няма сили — както нямаше сили да оправи жена си, ако му хрумнеше, — защото беше прекалено разсипан, прекалено изстискан. Последните му коктейли от джин, сулутекс и транксен несъмнено датираха отпреди десетина години, но формата така и не се върна.

Добре. Няма смисъл да посипва раната със сол. Няма смисъл да се оплаква. Няма смисъл да се разкайва. Един козодой излетя от градината на семейство Кроз и се издигна в бледата нощ с продължително грачене. Вътре, в слабо осветения салон, Жорж Кроз вървеше напред-назад с телефон на ухото.

Питаше се дали само наркотикът беше виновен, дали не беше писал прекалено много за киното и телевизията. Кое всъщност бе прогонило дарбата, изцедило силите му, размекнало мозъка му, унищожило волята му, изтръгнало от ръцете му единствения му талант? Дали когато прекалено дълго работиш под възможностите си, необратимо деградираш?

Наля си още вино и си обеща да направи опит да пише, щом намери малко време. Искеше да е наясно. Да снесе две-три страници и да види какво ще се получи. Не за киното, нито за телевизията, а за

идеята, за душата или за това, което бе останало от нея. Можеше да открие, че е мъртъв, че е само празна обвивка, че се е изчерпал като писател — все едно, искаше да знае. Да знае дали все още струва нещо. Да знае, че е още жив през тази странна октомврийска нощ, когато лятото не желаше да напусне небето, да знае, че е оцелял.

Отскочи назад, когато видя пъпчивото лице на Жорж Кроз зад прозореца. „Какъв ужас — каза си Ришар, докато съседът му блъскаше с ръка по стъклото. — Каква гадория“ — помисли си той за червеникавите гнойни пъпки, които покриваха лицето на човека. После отвори вратата.

— Жорж, влизай. Какво става?

Очилата на Жорж бяха леко кривнати, посребрените му коси залепнали за челото. Дишаше дрезгаво, под мишниците му имаше петна от пот. Носеше шорти и белите му космати крака трепереха.

Двайсет секунди по-късно двамата мъже излязоха от къщата, прекосиха градината и се затичаха към гората.

Андреас бе паднал лошо — по гръб от десетина метра височина, — но беше толкова друсан, че изобщо не се обезпокои от факта, че не може да помръдне и малкото си пръстче. Лекарите все още не се произнасяха категорично, но се тревожеха за гръбначния му стълб. Разглеждаха рентгеновите снимки и ги обсъждаха помежду си. Не казваха какви са заключенията им.

Наближаваше ваканцията за Все светии. Андреас си служеше с ръцете, но краката му оставаха неподвижни. При мисълта, че ще се окаже във властта на майка си и Брижит, слаб и беззащитен, заяви, че ще се побърка и ще се хвърли с инвалидната си количка от някоя скала. Но за късмет ваканцията промени нещата — Еви и Мишел можеха да идват сутрин и да си тръгват вечер. Нямаше училище, нямаше извинения. Можеха да му посветят цялото си свободно време. И дори да спят в стаята му.

Еви и Мишел бяха поклатили глави. Как да кажеш „не“ на човек, който може да остане парализиран до края на живота си, който ви наблюдава критично над гипсовата си яка, а под очите му жълтеят шафранени петна, човек, който едва не бе умрял, след като се бе сгромолясал от колибата по вина на едно прерязано стъпало! Как да го изоставиш?

Усещаше се, че времето скоро ще се развали, но хубавите дни все още продължаваха. Дани Кларанс, който го бе намерил безжизнен и бе вдигнал тревога, дойде да го види, да попита как е и предсказа дъжд след пет-шест дни.

Брижит заяви, че това краставо куче — една сутрин, вместо да коси тревата, за което го бяха повикали, Дани Кларанс се бе качил на едно дърво да ги гледа, нея и Каролин, — че това краставо куче нищо не разбира, и му поръча да направи беседка, нещо просто, лека структура от тек, в която Андреас да може да си почива, да приема приятелите си и да диша чист въздух, докато се възстанови напълно. Дани Кларанс обеща да се заеме веднага.

Каролин взимаше по малко лексомил, за да издържи, и правеше йога — упражнения сутрин и вечер. Гореше тамян и пръскаше стаята си с етерично масло. Трудно понасяше вида на сина си в инвалидна количка, още повече, че той не й даваше да се приближава или крещеше, ако се опиташе да го погали.

Два дни бяха минали, откакто Дани се бе навел над него под червения дъб с мисълта, че това е пак някаква тяхна мрачна измишльотина или резултат от неудачно посещение на аптеката на родителите, или от търговията с някой кофти дилър. Два дни, през които Анаис се бе въртяла наоколо и почесвала по главата.

Пчели бръмчаха под туите, недалеч оттам пчели бръмчаха и около чашкодряна и Дани опъваше брезент вместо покрив под критичния поглед на Брижит, която му държеше стълбата. През това време Еви и Анаис бяха сгънали стола на Андреас и се опитваха да го приберат в багажника на субаруто. Да се разкарат от дома при първа възможност си беше девизът им, главната им цел. Андреас се поуспокояваше само на известно разстояние от къщата. В момента гледаше майка си, която за трети път благодареше на Анаис.

— Хората са такива егоисти — въздъхна Каролин. — Още веднъж благодаря, Анаис.

Трябваше да я чуеш, за да повярваш.

— Ама че скапана кола — изсмя се Андреас.

Обаче беше дръпнал ръката на Мишел под одеялото — бяха завили краката му като че ли можеха да хванат хрема или пък бяха уродливи — и тя му правеше чекия по криволичещия из гората път

сред замайващото ухание на мимозите, които бликаха от канавките и блещукаха, сякаш някой бе хвърлил там жълтици с шепи.

Анаис караше с дискретна усмивка. От време на време хвърляше поглед на Еви.

Уведоми ги, че предишната вечер се е вмъкнала в учителската стая — нещо, което те високо оцениха. Биваше си го номера. С оценки над средните ви оставяха на мира. Ако не беше толкова досадна, Анаис щеше да е готина.

Беше направила това с най-добри намерения.

Плати и сметката — бяха в „Козеи“, единственото прилично заведение в музикален и визуален смисъл, бар, в който сервираха на малолетни — и прекара с тях голяма част от следобеда.

Но при всеки удобен случай се обръщаше към Еви.

Сподели с него, че има много време за убиване.

Че редовно ходи на гроба на Лиза.

— И съм единствената.

Не можеше да търпи Габи Гарлич.

Не знам защо, но имах неприятното усещане, че всичко това ще свърши лошо. Докато се прибираха, по небето плъзнаха дълги огнени езици, които се разпростряха по целия хълм.

— Това момиче е истинска антика — обяви Андреас, когато тя си тръгна. — Би била страхотна във филм от шейсетте с плитки на главата.

— Какво толкова ми пише на челото? — промърмори Еви. — Да не би да пише *Бюро жалби*? Или *Взemi me в скута си и ме притисни в обятията си*?

Постояха малко пред къщата с присвити очи, загледани в блестящото субару, което се спускаше по хълма. Тънка като тръстика и с момчешка прическа, Мишел се поклащаше от крак на крак и също следеше с поглед траекторията на Анаис. И тя ѝ се чудеше на акъла.

Нямаше смисъл да се тюхкат, но им беше тежко при мисълта, че Андреас е в инвалидна количка, а на Анаис нищо ѝ няма. Ако имаше Бог, той не би позволил да се случи подобно нещо.

— Да му се не види, Еви! Да не си луд! — се беше разкрещял Ришар. — Даваш ли си сметка какво си направил?

Прочете му едно конско, разбира се. Поиска му обяснения за този злоторен акт — да пререже стъпалата към колибата! — и три минути по-късно Лор се качваше в стаята си, докато Ришар продължаваше да се дере:

— ... пак ли започваш, а, пак ли започваш с глупостите си!

Помислил бе, че този път Ришар ще го удари. И погледът на баща му наистина диво проблесна, но нищо не се случи. Ришар се отказа.

— Жорж Кроз смяташе, че Еви заслужава наказание — физическо, — а според Джудит Беверини трябваше да го пратят на психиатър. Вместо това Ришар го заведе на разходка. Поеха по пътя нагоре през планината. Съмваше се. Ришар бе изкарал поршето и наредил на сина си:

— Сложи си колана. Или не го слагай, както искаш. Във всеки случай смятам да дам отговор на мълчанието ти. Ще се освободя от всичката злоба и всичката ярост, която предизвикваш в мен и която ме задушава. Сега ще видиш как става това.

По-късно, след демонстрацията, завършила на една пуста площадка със скърцане на спирачки, което се чу на километри наоколо и се разнесе над гората, подплашвайки птиците и всичко, що тичаше, пълзеше, подскачаше от клон на клон или още спеше, Еви доста време се опитваше да пребори гаденето, да отпусне вдървените си колене и лакти и да раздвижи врата си, докато Ришар бършеше челото си и почистваше очилата си, като духаше отгоре им.

— Понякога са направо опасни — с гримаса изкоментира Андреас, когато Еви му разказа случката. — Напълно непредвидими.

Сравнителното безгрижие на Андреас се дължеше на едно ново болкоуспокояващо лекарство, от което той взимаше тройна доза или го съчетаваше с риталин. Понякога се чувстваше малко объркан или изнервен от амфетамин, но това беше бял кахър.

Еви го наблюдаваше със свито гърло как трескаво бърка в джоба си в беседката, която Дани бе довършил и откъдето се чуваше как Каролин предлага да им донесе оранжада и как Брижит полива цветята и голите си крака.

През почивните дни за Все светии половината „Брийанмон“ отиваше на Сейшелите или някъде из природата, а другата половина организираше празненства или каквото и да е, стига да можеше максимално да купонясва. През една такава вечер, която се отличаваше с приток на нови продукти — знам от Еви за едно тайнствено бледосиньо хапче, нещо като *golden eagle*, подправено с GHB, — Лиза напълно бе излязла от релси.

Не че триъгълната ѝ връзка с Патрик и Габи през предишните два месеца беше пример за уравниовесеност и разумно поведение, не, червеят вече бе проникнал в плода.

Но нямаше какво друго да се прави.

Сега поне не беше студено и можеха да се къпят, да се търкалят по пясъка и по боровите иглички, да се възстановяват от натрупаната умора в гъстата сянка на големите дървета.

Общо взето, всички изглеждаха доволни. Всички като че ли си даваха сметка за милосърдието на небето, за великолепното циганско

лято, което отпуснаше на тази част от страната. Вечер оставаха навън възможно най-дълго, потъваха в мекия сумрак, отпивайки от чашите си и дръзко обсъждайки състоянието на света. Американците това, китайците онова и курсът на борсата това, и парниковият ефект онова. И техното това, и спинът онова.

От сексуална гледна точка бяха стъпили на доста разбунена територия и големият, увеличеният брой всякакви чифтосвания в областта беше най-доброто доказателство. Млади и стари, животни и човеци, мъже и жени, всеки сякаш жадуваше за повече удоволствие, стремеше се да получи повече, да се възползва от този излишък от светлина, който не беше много обичаен за нашата област, с две думи, всеки искаше да получи своето парче от тортата.

Зимите понякога бяха толкова дълги, толкова мъртвешки, толкова изтощителни, толкова гадни. Трудно е да се определи с точност влиянието върху нормалните умове на средна температура от двайсет и осем градуса през октомври с всичките цветове и ухания на есента.

Да вземем Марлен Арамантис — благоденствена жена, в която няма нищо екстравагантно. Кой демон я подтикваше да се върти около Еви при всеки удобен случай, да стиска ръцете му, невинно да го докосва с върха на гърдите си, да го моли да я намаже с плажно масло?

Да вземем Александра Сторер. Тя едва-едва се съвземаше от самоубийството на сина си, но разговаряше с Ришар, без да си дава труд да обуре поне едни гащи. Дали това беше просто начин да покаже, че не е еснафка?

Да вземем Дани Кларанс, който обикаляше из гората, разхождаше се нощем и живееше сам в колиба сред изтравничетата.

Да вземем всички онези мъже, които разхлабваха връзките си в края на следобед и започваха да гледат разсеяно, ако им хрумнеше нещастната идея да отворят прозореца и да пуснат вътре отровата, наксната в захарта на въздуха.

Да вземем всички онези жени, които ги очакваха. Не бяха малко. От топлия въздух кожата им овлажняваше. Понякога си раздаваха ветрила. Една вечер шефът на едно водещо предприятие бе включил система *made in USA* за охлаждане на водата в басейна и всички изпаднаха във възторг. В града се мълвеше, че най-лудите вечерни купони ставаха на хълма, но дочутото за заведенията, където се разменяха партньори, за баровете, където се събираха водопроводчици,

касиерки, фризьорки, електротехници, пощаджии и *tutti quanti*, доказваше, че няма голяма разлика между различните слоеве. Кипежът беше всеобщ. Чак до тревата, която бе по-зелена от обикновено. Чак до звуците, които се чуваха по-ясно. До Борсата, която демонстрираше нахално здраве. До дървесния сок, който отказваше да се върне в клоните. И до всякакви подобни неща.

Тази сутрин на езерото Анаис се бе плъоснала като същински тюлен на малкия плаж — три на петдесет метра, поддържан от града, който експлоатираше магазинчето за напитки и управляваше наемането на лодки, — пронизван от първите слънчеви лъчи. Зъбите ѝ тракаха от студ, но единственият начин да избяга от срама, единственият начин да остане сама бе да дойде тук призори.

И каквото и да си мислят, Анаис беше застрахована от околната тръпка не повече от курветата, които посещаваха ръководеното от баща ѝ училище. Няма съмнение, че навлизаше в живота с четирийсет килограма в повече, но това не ѝ пречеше да изпитва същите спазми вътре в тялото си.

И значи тя трепереше, не спираше да трепери, въпреки че се бе изсушила. По бузите ѝ се стичаха сълзи. От устата ѝ излизаха стенания. Сива, тъжна и злокобна нота се процеждаше между зъбите ѝ, докато очите ѝ свирепо се взираха в повърхността на езерото, което щеше мрачно да блещука, докато утрото напълно не настъпеше.

Нямаше нужда друг да ѝ казва, че с живота ѝ е свършено. Нямаше нужда да ходи при врачка, за да разбере, че никога няма да срещне втора Лиза. Случваше се да пусне някоя и друга сълза вследствие на тази ужасяваща констатация.

Знаеше също, че е напълно побъркана. Луда за връзване, ако не престанеше, но нямаше причина, нямаше нито една основателна причина да сложи край на странните си реакции, на нездравото си поведение. Нито тя, нито някой друг бе в състояние да ѝ посочи такава причина.

Толкова малко ѝ бе останало от Лиза. И с всеки изминал ден оставаше по-малко — времето го унищожаваше. Примигна с очи към слънцето, което се подаваше иззад короните на дърветата, и изтри сълзите си с юмруци. Цялата тази тъга, която се превръщаше в подсмърчане, каква тъпотия, каква жалка тъпотия, казваше си тя.

В известен смисъл вярваше в хомеопатията, вярваше в паметта на водата. Мислеше, че в езерото има милиарди молекули, които са били в контакт с тялото на Лиза, и по това можеше прекрасно да се измери степента на лудостта ѝ. Наоколо почти се разнасяше сексуален парфюм — подобен на леката мъгла призори, на лекия воал, който покриваше водната повърхност, когато тя пристигаше тук мълчалива и бледа, — въпреки че ставаше дума за чиста обич.

Този боклук Габи Гарлич сигурно бе лизала задника на Лиза, йес, не можеше да се отрече, но какво печелеше? Какво ѝ бе останало днес?

Анаис тракаше със зъби. Свиваше се на кълбо върху пясъка, защото никакво слънце не можеше да я стопли. Тежко е да ги гледаш как се гаят, как си пускат език една на друга, как се опипват между краката. Габи беше горчивият хап, който трябваше да се преглътне, Габи беше истинска мръсница. И ако имаше нещо, което Анаис трудно можеше да понесе, то бе да вижда как сега Габи се върти около братлето.

Дали не се опитваше да го сваля? Това вече би било върхът. Направо да ти се повдигне. Да сваля Еви? Мамка му! Да сваля Еви би било направо гротескно. Би било обратното на това, да оставиш мъртвите да почиват в мир, ако я питаха нея.

На връщане спря у Дани Кларанс. Паркира субаруто встрани, под високите бамбукови дървета, които се полюшваха в хладния въздух.

Дани правеше Бог знае какво зад къщата с една водна помпа, произведена някъде в източните страни.

Разполагаше с трева, енергийни напитки и малко ЛСД — слаба работа, но на Анаис не ѝ се разправяше, затова се задоволи да кимне. Той премери тревата, преброи хапчетата и парченцата попивателна.

— А утре? Може би ще развали спирачките на субаруто ми? — гневеше се Анаис. — Или ще ми изпрати колет — бомба?

Дани отвърна, че не е невъзможно. Познаваше семейство Трендел. По времето, когато Ришар ходеше надрусан от сутрин до вечер, Дани наминаваше от време на време през тях да види дали нямат нужда от нещо и понякога водеше двете деца на разходка.

Дани смяташе, че Еви е способен на много неща, но отказваше да каже мнението си за смъртта на Лиза, което вбесяваше Анаис.

Предпочиташе да не се меси в историите им. Доставяше им каквото искаха и с това ролята му се изчерпваше.

— Но какво смяташ да правиш с тези снимки? Срещу кого си настроена всъщност?

Невинаги успяваше да се контролира, понякога не издържаше — беше по-силно от него. Не желаше да се меси, за нищо на света, но не можеше да не си завре носа, колкото и да се съпротивляваше, не можеше да не се раздрънка като някоя стара окаяна сврака, вместо да си затваря устата. Непреодолим порив.

Досаждала на всички с тези снимки, каза ѝ той в очите.

— Преброи банкнотите — Анаис ги измъкна от ужасните си шорти с ресни, които я правеха още по-дебела, — но умът му бе другаде. Виждаше, че момичето нямаше намерение да се отказва от идеята за голям скандал и се питаше дали не може да направи нещо.

— Живееш прекалено изолирано — отвърна му тя. — Мозъкът ти започва да се атрофира, така да знаеш.

— Да, но това не е от самотата. От възрастта е, не е от самотата.

Излязоха. Той я изпрати до субаруто. Тя тикна дрогата под седалката и каза:

— Позволявам си да настоявам за снимките.

Той скръцна със зъби и удари с юмрук по покрива на колата. Бум. Огледа се — за миг придоби заплашителен вид.

— Бих отишла и сама — въздъхна тя, — но ме мързи. А и просто не мога да се срещна с него очи в очи. Как ме виждаш?

Той се захили. Винаги се впечатляваше от ината на Анаис, от непоклатимата ѝ решимост, дори когато бе насочена срещу него. Захили се, защото изпитваше дълбоко уважение към този вид поведение, към начина, по който момичето го гледаше, без да мигне.

На връщане се размина с кабриолета на Ерик Дюнкала, който отиваше у Тренделови. Говореше по телефона с Лор и се опитваше да я успокои. Казваше *слушай, на път съм, приближавам, ето, показвам пропуска си на пазача, пристигам; хайде, не ставай смешна, съвзemi се, ало, не прави нищо неоправимо, идвам.*

Ришар беше в градината. И той притискаше към ухото си мобилен телефон, докато се разхождаше, превит на две, раздражен, и говореше с баща си.

— Да му се не види, елате, когато искате, у дома сте си. Трябва ли да ви го повтарям? Татко, по дяволите, всички ще се радват. Всички ужасно ще се радват да ви видят. Ама с какъв тон да ти го кажа? Идвайте с мама, когато пожелаете. Разбира се, че ви очаквахме. Както всяка година по това време. Останете колкото искате. Три месеца? Не, шегувам се. Не, нямаме нужда от нищо. Боже Господи, слушаш ли ме изобщо?

Когато забеляза Ерик, Ришар тъкмо бе уредил въпроса с идването на родителите си и триеше челото си с една ръка, докато с другата с всички сили стискаше телефона и свирепо го гледаше, сякаш очакваше да експлодира.

Прегради пътя на Ерик Дюнкала, чиито мускулести гърди и плосък корем се очертаваха под копринения потник „Пол Смит“ — добре поне че си бръснеше мишниците.

— Сега ще ми кажеш какво става горе — нареди той. — Искам да знам какво се е случило. Съветвам те да говориш.

Това, което Ришар сочеше горе, на етаж зад гърба му, това, което твърдо сочеше с палец, беше стаята на Лор със спуснати завеси на прозорците.

Ерик вдигна слънчевите си очила на челото си. После постави ръце на кръста си и направи гримаса, докато се взираше в тревата, която растеше между краката му.

— Знаеш как е — изрече той накрая. — Толкова е чувствителна.

Ришар го изгледа, поклащайки глава.

— Да, това е първата дума, която ти идва наум. Чувствителна. Знаеш ли, че много те бива да намираш точната дума?

Отдръпнаха се в сянката на малка горичка, където се разнасяше силно ухание на мед и портокалови кори. Там имаше широки плетени столове, възглавнички, вестник, томче стихове от XIX век, получено от Ришар по пощата, писмо на читател, което започваше с „Господине, никак не ми хареса последното ви произведение“, английски цигари без филтър, чаша с джин и сок от червен грейпфрут и остатък от бъркани яйца.

— Знам какво си мислиш, Ерик. Седни за малко. Много добре знам какво си мислиш. Налей си нещо. Но Лор все още ми е жена, както знаеш. Все още сме женени, до доказване на противното. И

признай, че нямам навик да ви се бъркам в работите. Не съм такъв. Не те разпитвам по най-малкия повод. Така ли е? Така ли е, Ерик?

Ерик носеше обувки с много остри носове, които в момента разглеждаше с удоволствие.

— Но този път ми се струва сериозно — продължи Ришар. — Как да ти кажа, с тази жена все още съм способен да преценя кога е сериозно. Общуваме си от по-отдавна, отколкото с теб, доколкото знам.

Ерик прекара ръка по изрусените си коси, които затанцуваха между пръстите му като радиоактивни житни стебла. После с гримаса погледна небето.

— Виж, знаеш как става — тъжно каза той. — Сякаш е излязла от хладилник. Сякаш е спала зимен сън през всичкото това време.

— Добре. Но бъди малко по-ясен. За какво точно говориш?

— За какво говоря? Според теб за какво? Да ти го нарисувам ли?

В битността си на хиперактивен гей Ерик не разбираше как може да се отдава такова значение на едно широко разпространено и единодушно прието в неговите среди упражнение, изпълнявано с чисто професионална цел.

Ришар мълчаливо изслуша разказа за приключенията на жена му с Аксел Мендер от „Медиа Макс“, като дъвчеше разнообразни треви, които късаше наоколо. Лор не за пръв път лягаше с друг мъж. Тя бе принудила Ришар скъпо да плати за безизходицата, до която ги бе докарал, без да си поплюва го бе наказала, задето вече не можеше да я чука, и сееше спринцовки из къщата като обезумял. Не се бе церемонила. Известно време очакваше от него да възрази, да протестира, но той нямаше какво да добави, нямаше какво да каже. Знаеше, че трябва да заплати за прегрешенията си. Беше съвсем наясно.

И все пак не му ставаше приятно. Никак. Поемаше дълбоко дъх. Бореше се с желанието да скочи през канапетото и да я удуши или да я зашлеви — вече не знаеше кой от двамата, тя или самият той, му вдъхваше повече ужас. Сега мрачно вдигна поглед към стаята, където прегрешилата му съпруга се бе укрила, обзета от черни мисли, и си я представи гола, пълзяща, разгорещена върху мокета на продуцента, който я полива със сперма от упор.

— Хубаво — въздъхна той и наведе глава. — Като е така, какъв ѝ е проблемът?

— Каза, че не била получила ролята заради таланта си. Ей такива нелепости.

Ришар изрази досадата си, като направи красноречива гримаса.

— Ако го приема по този начин, чуѝ ме добре, ще има да патим. Ако тръгне в тази посока, Ерик, може да очакваме най-лошото. Ще има да слушаеме приказки за *шибаната ѝ кариера*, вярвай ми.

— Добре, ама не можеш да говориш така за това, което е целият ѝ живот. Как не разбираш? Наистина е гадно от твоя страна. Би ли казал това на Грета Гарбо?

— Тези среди са отвратителни. Знам го, и аз съм от тях. Но най-лошите са тези, които живеят на гърба ѝ, които са се вкопчили в нея като кърлежи, цялото онова шибано интендантство. Окей. Така е.

— Ришар, *please*, не се озлобявай. Вие двамата добре се справяте. Огледай се. Страхотно добре се справяте.

Ришар рязко се изправи и с нервен смях разтвори ръце.

— Ама разбира се. Отлично се справяме. Ей ни на — изръмжа той, призовавайки за свидетели околните дървета, от малкото лировидно дърво до големия син кедър. — Никак не сме зле, никак даже. А, момчета, какво ще кажете?

В този момент забеляза Лор зад завесата и дъхът му секна.

— Защо говориш толкова глупости? — каза той и отново седна.

— Ако живееше в някой коптор с шепа евро на месец, по-добре ли щеше да ти бъде?

— Не, ама защо говориш толкова глупости, сериозно? Да не би да ти ги плащат на килограм?

Готвачката им донесе горещо кафе. Тази италианка правеше такова хубаво кафе, че понякога Жорж Кроз от другата страна на живия плет, на сто метра от Ришар, започваше да се суети сред туите и подхвърляше: „Да пукна, ако не съм пил същото във Флоренция, тази страхотна арабика, която ви поднасят при Джили. Не ви ли е останало малко?“

Предишната им прислужница, която бе работила у тях двайсет години, не я биваше да направи прилично кафе. Добре поддържаше къщата, но кафето ѝ често беше направо противно. След смъртта на Лиза престилката ѝ си оставаше мокра от сълзи от сутрин до вечер и

след по-малко от месец, изсушена от скръб като смокиня, тя обяви, че напуска. Не я разубеди предложението на Ришар да ѝ увеличи заплатата. Потърси Еви, за да го целуне по челото, подсмръкна още веднъж и се напъха в едно такси, което я свали в града.

Новата беше пълничка и жизнерадостна. Ришар се запита как щеше да се разбира с майка му, как щеше да подходи старицата, за да ѝ вгорчи живота.

— Преди двайсет години — въздъхна той — нямаше да вземе нещата толкова присърце.

— Казах ѝ *извинявай, чакай сега, за да изгубиш самоуважението си, трябва да направиш далеч повече. За щастие. Трябва да направиш съвсем друго, а не да легнеш с някакъв си продуцент.*

— Хм, не ми харесва това.

— *Самоуважението.* Трябваше да я чуеш.

— Няма такава вероятност. Ако трябва да избира между мен и някое зомби, за да му излее душата си... Както и да е. Няма да тръгна да разбивам вратата ѝ. Няма да крещя, нито да събирам махалата. Хубаво е, че има теб. Нали си ѝ агент. Има си човек, който ѝ взема двайсет процента, на когото плаща, за да изслушва жалбите ѝ.

— Обаче е отслабнала с едно кило.

— Отслабнала е с повече от кило, можеш да ми вярваш — отвърна Ришар мрачно. — Нищо не яде. Щом се прибере, и се затваря в стаята си. Отслабнала е с повече от кило и кърши ръце или хапе устни. Ако това не ти говори нищо, на мен ми говори.

— Не, не ми казвай това.

— Съжалявам. Но смятах, че можеш да бдиш над нея. Смятах, че си достоен човек и че имаш нюх. Не мислех, че ей така ще я запратиш право в огъня.

Ерик разсеяно се оглеждаше.

— Свършено бе с нея без тази роля — промърмори той, сякаш се обръщаше към себе си. — Знаеш това не по-зле от мен. Свършено беше с нея.

— Нищо не може да върне дъщеря ѝ. За какво всъщност говориш?

Беше около пладне. Чуваше се бучене на прахосмукачка — в случая „Торнадо ХП 7000“, — на електрическа косачка в далечината,

на механична ножовка в гората, чуваше се и присмехулната песен на кълвач, който барабанеше сред листата.

— Ако започне така още от първите дни, във всеки случай, ако не е на снимачната площадка след час, това е много лошо начало. Не тръгва добре, така да знаеш. Не използва козовете си. А, ей Богу, не е да не сме говорили. Отлично знае какво е поставено на карта.

— Хайде, всичко е наред. Тя е професионалистка. Не е някоя местна старлетка, мой човек, така че не се шашкай толкова. Лор е истинска професионалистка. Спомни си, че сме я виждали да се снима с четирийсет градуса температура в тъп телевизионен филм и със счупен пръст в „Татко е в командировка“.

В този момент Ришар видя да се задава по алеята Джудит Беверини и се намръщи.

— Разбира се, че не споделя с теб — заяви тя и седна да изпие една оранжада. — Защо да споделя? Ама че си смешен. Да не си въобразяваш, че можеш да й помогнеш?

— Разбрах, че Жан се е върнал от Китай. Разкажи ни. Не е ли във форма?

— Не ставай вулгарен. Благодаря. Предполагам знаеш, че Еви е чул всичко?

В първия момент Ришар само отвори уста. После произнесе:

— *Моля?*

— Това момче винаги никне там, където не го сееш — измърмори тя. — Бил е там, когато тя говореше с мен по телефона.

Ришар се обърна към Ерик, поклащайки глава.

— *Ама те са напълно превъртели*, честна дума.

После поздрави Джудит, която носеше костюмче от розов хавлиен плат, напомнящ за пътешествие по островите.

— Браво, момичета. Добра работа сте свършили.

— Виждате ли какво става, когато се подслушва.

— Негова ли е грешката? Това ли се опитваш да ми кажеш? Той ли е виновен, че не сте способни по-дискретно да си разказвате тъпите си истории за чукане? Искам само да ви уведомя, че това момче е едва на четиринайсет години. Че няма голяма разлика между четиринайсетгодишно момче и едно дете. Че може би за душевния му мир е по-добре да не чува някои неща.

В този момент се появи Лор. С погребалния вид, предназначен за трудни моменти.

— Веднъж и ти да имаш право, Ришар — въздъхна тя. — Да, прав си, признавам.

Отпусна се в едно кресло, като избягваше погледа на мъжа си.

— Не, ама ако обичате, чакайте малко — намръщи се Джудит. — Какви ги говорите двамата? Не ви разбирам. Тия хлапета знаят по темата хиляда пъти повече, отколкото си въобразяваме. Може би повече от нас. Видели са какво ли не. Че те непрекъснато са в Интернет и държат порнокасети в спалните си. Имат достъп до всичко. О, хайде сега, събудете си. Стъпете на земята, за Бога.

— Когато си родиш деца, тогава ще те питам — сопна ѝ се Ришар.

Намалиха тона, защото сега пък Еви цъфна отнякъде. Мина покрай тях и влезе в къщата.

— Дали знае, че съществуваме? — недоумяващо попита Джудит.

През тази топла и светла утрин в края на октомври Еви не се интересуваше от извънбрачните сексуални подвизи на майка си. Имаше си други грижи. Връщаше се от езерото и се чувстваше така ужасно напрегнат, че си бе прехапал вътрешността на бузите — прекоси гората и измина трите километра в тръс, почти без да усети.

Баща му и майка му бяха в градината с Ерик Дюнкала и Джудит Беверини. Проследиха го с очи, изпълнени с онази подозрителна тревога, която често проявяваха към него. Почувства се като в зоологическа градина. Понякога се питаше дали родителите правят нещо друго, освен да съзаклятничат зад гърба на децата си. Дали не прекарват цялото си време в шпиониране и критикуване, в обясняване, дуднене и всяческо досаждане. Питаше се дали това не е нещо като болест, от която се заразяват с възрастта, дали страданието не е единственото нещо, което са способни да предават.

Затова безцеремонно се прибра в стаята си и внимателно я заключи.

И вдигна очи.

Никога не бе виждал нещо по-прекрасно.

За пореден път се убеждаваше. Не беше сънувал. Свали уокмена си, прибра косите си зад ушите и заобиколи леглото, за да се настани в

креслото на колелца, където бе прекарал нощта.

Докато го бе нямало, тя беше избутала чаршафа, който я покриваше, но не това бе причината за изумлението му, макар да не бе съвсем сляп и да виждаше, че има страхотно тяло. Дори да навлечеше домашно плетена рокля или да се натикаше в скафандър, пак щеше да я намира за съвършена, за фантастична.

През нощта не беше мигнал. Гледаше я как заспива, как се отпуска встрани, изтощена от тревата, която бе пушила, но въпреки всичко грациозна, лека, свежа. Късите ѝ коси блестяха като коприна, сияеха. Като видя, че е дълбоко заспала, той я съблече, зави я с чаршафа, после грижливо сгъна дрехите ѝ.

Изпитваше огромно облекчение. Най-последно. Най-последно се отпускаше, след осем месеца. Даваше си сметка каква тежест бе притискала гърдите му и сгърчвала мускулите му. А се оказва достатъчно да я гледа как спи. Достатъчно да е до нея, за да не иска нищо повече.

Всяка сутрин се събуждаше призори стреснат, но сега може би вече нямаше да е така. Много пъти през нощта биваше обземаан от еуфория, от тиха безтегловност и усещаше, че нещата могат да вървят по-добре, че могат да се оправят, ако продължават в тази посока.

Възползва се от лунните лъчи и я снима с мобилния си телефон. После разпечати снимката и я окачи над бюрото си. Човек трябваше да види това, за да го повярва. Искаше му се да говори за светлината, която излъчваше тази снимка в полумрака — дълго я бе съзерцавал с кръстосани на тила ръце.

Самият той нищо не бе взимал, дори трева не бе пушил. Габи Гарлич напълно му стигаше. И това не беше образ. Охотно признаваше, че тя го замайва, че упражнява върху него определена власт, влияние, сравнимо с онова, което Лиза бе имала над него.

За да прекараш нощта в съзерцаване на спящо момиче, трябва или да си тъп, или да си попаднал на нещо по-особено. На някой наистина различен.

Еви не се съмняваше, че се случва нещо странно. Че тя притежава мощта на лавина, която расте с всяка изминала минута и скоро ще достигне идеалните си размери. Виждаше я как приближава с ужас и спокойствие, с решимост и тръпка.

Отпусна се назад, хвърли поглед към градината и видя, че майка му излиза. Ерик я следваше по петите, а тя се отдалечаваше по алеята, като вървеше бързо и силно полюшваше ханша си. С шал на главата и големи черни очила. Изглеждаше малко скапана, откакто я бе чул да излага на показ сексуалността си. Изглеждаше напрегната.

По-рано сутринта не би повярвал, че ще излезе от стаята си. Ришар бе стоял известно време в коридора пред вратата ѝ, но не получи отговор относно здравето на жена си, нито дали е добре, нито какво се е случило, нито нищо.

Тя често укоряваше сина си, че е затворен, че носи маска, но самата тя не служеше за пример в това отношение — впрочем тя не служеше за пример и в много други отношения, казваше си той.

Междувременно Габи се къпеше в златиста светлина — светлинен сноп, проникващ през дупка в листата на дърветата. Това е почти прекалено, казваше си той, мълчаливо наведен към нея, за да я разгледа още по-отблизо, да я усети, да чуе дъха ѝ.

През нощта, докато тя спеше, дълго бе размишлявал за сексуалните отношения, които бе поддържала с Лиза без всякакъв свян, и макар те да бяха помрачили последните месеци, прекарани със сестра му, сега ги виждаше в друга светлина.

Лиза му беше обяснила, че триъгълникът им с Патрик Сторер им е отворил вратите към сексуално разцъфтяване, което не можело да се разбере отстрани. Все едно, че му говореше на китайски в онзи момент. На чист мандарински отпреди десет века. Обикновено Андреас и той мастурбираха пред сайтове за лесбийки.

Но през нощта всичко това отлетя, всичко това бе осъдено, обявено за глупост, за невежество, пометено със силата на волята, с помощта на неумолима решимост и на зазоряване в съзнанието му не бе останала никаква резерва, а в сърцето му никакво съмнение относно възвишените чувства, подтикнали двете момичета да се чукат.

И така бе по-добре. Положението ставаше по-ясно. Ставаше кристално ясно. Мислеше си дори че ако Лиза беше там, тя би одобрила, би одобрила и приветствала новата конфигурация. Както я познаваше, Лиза щеше изцяло да го подкрепи, щеше незабавно да му даде благословията си.

Когато тя отвори очи, той ѝ даде време да се разсъни. Тя се надигна и се подпря на лакът.

Беше учудена да го види там. Заяви, че сигурно е прекалила с дозата, и му се усмихна. После като че ли осъзна, че е гола и че е в легло.

— Ние... правихме ли нещо?

Еви сведе поглед и побърза да отговори, че не. Добави, че е спал в креслото. Тя намери това за идиотско.

— Заради... проблема ти ли?

Не. Раната била зараснала. Вече дори не се сещал за нея. Тя изпадна в недоумение. Обяви, че не познавала много момчета, които не биха злоупотребили със ситуацията.

Иначе била спала супер добре. Било гениално да спиш сред гората.

Той събра кураж и ѝ каза *идвай, когато пожелаеш* с шеговит тон, но без да я гледа в очите.

После без никаква пауза извади от джоба си пликчетата с прах, за които бе платил хубава сумичка на Дани Кларанс, подаде ѝ ги и обяви, свивайки рамене:

— Това е всичко за момента.

— Еви, взимал ли си пари от чантата ми?

Чакаха Андре и Роз Трендел, които Ришар бе отишъл да посрещне на летището. Времето се беше поразвалило, големи ярко бели облаци плуваха от изток на запад като ракети, изстреляни от силен вятър, но все още беше приятно топло.

Ред бе на стрелицията да украси къщата, да внесе нотка на радост в упражнението, което се състоеше в настаняване и няколкодневно съжителство с Андре и Роз.

Като се изключат снимките, Лор беше кисела и въпросът, зададен на сина ѝ, едва ли щеше да породи доброто настроение, с което се опитваха да посрещнат родителите на Ришар.

Позволи си една чаша, защото нямаше друг изход. Наистина нямаше. При сегашните обстоятелства се чувстваше абсолютно неспособна да приеме свекъра и свекървата си без чаша. Не би имала и половината от силата, необходима, за да се покаже просто любезна.

Дали не трябваше да си сипе още една, за да изясни нещата с Еви? Щеше да ѝ дойде в повече, разбира се, освен ако не искаше да изпелтечи текста си или да се просне върху кабелите, или да захърка в съблекалнята в средата на следобеда.

Погледна сина си — беше се настанил на канапето така, че раменете му бяха на същото ниво като подлакътниците — и си даде сметка, че той не ѝ обръща никакво внимание. Взираше се право пред себе си с отсъстващ вид. Лор го замери с една възглавница.

Точно когато в ушите му звучеше *True Dreams of Wichita* на Соул Къфинг. Да не би случайно да се е побъркала?

Еви свали слушалките и се протегна с гримаса.

Ами ето, тя като че ли непрекъснато теглела пари. Имала чувството, че търчи от един банкомат на друг. Сякаш чантата ѝ била пробита. И значи искала да знае какво мисли той по въпроса. Дали не използва чантата ѝ? Би ли хвърлил светлина върху този въпрос?

Еви се направи на паднал от небето, на човек, който просто си умира да бъде автоматично подозирани, щом в къщата се случи нещо по-особено. Тя каза: „Не те обвинявам“, а той: „А какво друго правиш?“ Наближаваше пладнe, вятърът духаше на пристъпи и издуваше чадърите в топлия въздух.

Дани Кларанс не му правеше подаръци. Нито му даваше нещо на вересия. „Това е най-добрият начин да си останем добри приятели“ —

заявяваше той, след като мълчаливо преброеше парите. И несъмнено беше прав от известна гледна точка, но тъй или инак твърдостта му тласкаше Еви към прибързани действия, към акции, предприемани посред бял ден в нарушение на законите на жанра. При положение, че тя никога не проверяваше извлеченията от банковата си сметка и още по-малко броя на тегленията от кредитната ѝ карта. Е, както и да е, това беше положението. Улесненията, от които би се ползвал, ако минеше през Анаис, нямаше да компенсират онова, което дебелианата щеше да му иска в замяна.

— Милото ми момче — каза Лор със сърцераздирателна въздишка. — Имаме толкова неща да си кажем, толкова неща, милото ми момче, а се занимаваме с пари, с някаква тъпа история за пари. Как е възможно? Нищо не разбирам вече.

Еви я предпочиташе, когато се държеше по-хладно. Надяваше се, че историята с чантата ще приключи, когато дойдат другите.

— Уредих си един свободен уикенд. Бихме могли да организираме нещо, какво ще кажеш?

Той се почеса по главата.

Тя нямала нищо специално предвид. Не искала нищо да му налага. Но защо да не отидат на пикник, ако времето е хубаво?

Тези идеи бяха присъщи повече на Роз. Роз винаги измисляше такива неща, туристически посещения, състезания по риболов, ралита. Само че Роз беше жена на *шейсет и осем* години, нещо като живо зомби, което живееше в друг свят. Роз беше баба му и беше *нормално* да е вече изкуфяла.

— Пикник ли? Искаш да кажеш да вземем колата? Да направим сандвичи?

— Ами да, нещо такова. Можем много неща да обсъдим с теб. Би могъл да облекчиш товара ми, стига да искаш. Знаеш ли, не мисля, че заслужавам всичко това. Би могъл да ми улесниш живота, стига да искаш.

— *Пикник?* За нищо по-убийствено ли не се сети? Може би партия бридж?

— Гостуването им не ме радва повече, отколкото теб, разбира се. Но трябва все пак у нас да остане искрица човещина, малка искрица алтруизъм. Да не се държим като обикновени животни.

Еви забеляза, че въпреки неприятностите и бедите, които сякаш водеше на отчет, фактът, че отново се прави на актриса, се отразяваше добре на майка му, придаваше ѝ известен блясък, зареждаше я с електричество. Отново да се прави на актриса и да се чука по един или друг начин, да води някакъв полов живот, добър или лош, защото знайно е, че сексът смекчава чертите и придава дълбочина на женските лица, осветява ги отвътре.

Напълно съзнаваше, че майка му е живо същество, но какво променяше това? Ами почти нищо, бих казал, тъй като познавам Еви. Това е положението и никой не може да го промени.

Така или иначе, тя беше дала рано сутринта дълго интервю на едно германско списание и все още сияеше, така че Еви можеше да си представи как е изглеждала, когато е била млада и известна.

— Разбира се, би могъл да си поканиш приятели. Тази прословута Габи например. Всъщност я познаваме толкова малко. Давам си сметка, че не знам на практика нищо за нея. Лиза ми я беше представила, но никога не съм разговаряла с нея. Не знам, изглежда интересна. Това би било удобен случай да се опознаем.

За съжаление нищо не можеше да се направи, освен да се изслушат докрай измишльотините ѝ.

— А? Какво ще кажеш? След като прекарва нощта под покрива ми, бих искала да я познавам по-добре. Освен ако нямаш нещо против.

— Искаш да кажеш, че това е цената, която трябва да платя?

— Не, не искам да кажа, че това е цената, която трябва да платиш. Не ми приписвай неща, които не съм искала да кажа. Не започвай, ако обичаш. Не се дръж така.

Телефонът ѝ иззвъня. Тя го остави да звъни и замислено се загледа навън. Още малко и сълзите щяха да потекат по бузите ѝ.

— Господи — въздъхна тя, — защо всичко е толкова трудно?

Еви не я разбираше. Не разбираше тази жена. И при най-добро желание не успяваше да проследи мисълта ѝ, да схване какво точно иска. Тя сякаш хващаше нещата, после ги пускаше, като някаква жалка анемична цедка. Дали изобщо знаеше какво иска, освен да преследва призраци и да си посипва главата с пепел?

— Можеш ли да ми кажеш, ако ще е така, какъв е смисълът да живеем заедно? Кажи ми. Как става така, че всичко, което трябва да ни сближава, ни разделя?

Еви я погледна невярващо.

— Как искаш да ти отговоря? Защо аз трябва да знам по-добре от теб?

Тя поклати глава и изгълта няколко хапчета.

— Страхотен съпруг ми се падна и страхотни деца — горчиво изрече тя. — В това отношение съм напълно задоволена. Получих повече, отколкото съм желала.

Андре и Роз Трендел се появиха на сцената в началото на следобеда. Скимтящи, преbledнели, измачкани, изтощени, разтреперани от яд, те изскочиха от поршето още преди Ришар да изключи мотора. Самолетът им беше престоял три часа на летището, на слънце и с повредена вентилация, без нищо за ядене и за пиене дори в бизнескласата, защото, видите ли, някакъв тип бил скрил бомба в обувката си.

Роз беше пред припадък. Заведоха я на сянка под кедъра и ѝ връчиха чаша оранжада, докато Андре се опитваше да се свърже със свой познат сенатор и да му се оплаче от лошото отношение на летищните служители, може би дори да му поиска главата на директора на компанията.

Връщаха се от Ню Йорк, където времето било хубаво, и бяха пътували прекалено дълго. Бомбата им беше дошла в повече.

— Да не говорим за тоалетните! — изсъска Андре. — Убийствена смрад. Невъобразима воня. В бизнескласата!

Роз го помоли да млъкне. Обикновено тя беше едра жена, но сега се беше спихнала, а ченето ѝ бе увиснало.

Лор съжаляваше, че не може да я посрещне както би трябвало. Искала да ѝ напълни ваната, да си поговори с нея, докато ѝ помага да разопакова багажа си, да ѝ разкаже какво се е случило през последните осем месеца, но трябвало да излиза.

— Наистина ли? — каза Ришар. — Не можеш ли да...

— Снимаме филм, Ришар. Снимките са в разгара си. Длъжни сме да проявяваме известна дисциплинираност. Сигурна съм, че Роз разбира това.

Роз раздвижи ръка, в края, на която висеше дантелена кърпичка. На главата си носеше нещо като тюрбан.

— В течение сме, моля ти се. Питай Андре. Толкова бях щастлива за теб, миличка. Тръгвай, остави ни нас. Тръгвай, ще се видим по-късно.

— Много голям екип, много голям бюджет, нали? — обади се и Андре от полото си „Ралф Лорен“.

Двамата се огледаха и единодушно обявиха, че през нощта може да се извие буря. После занесоха куфарите им в стаята за гости над верандата, която познаваха добре, тъй като я бяха строили преди петнайсетина години, когато синът им Ришар, единственият им син Ришар, преживяваше труден период.

Роз обяви, че за момента не иска да яде, но че, ако не си полегне веднага, ще се строполи на килима.

Джина беше приготвила осо буко.

Андре каза на Ришар, че ще се хранят само двамата — Еви се беше измъкнал след майка си под предлог, че има важна среща, във всеки случай явно по-важна от пристигането на дядо му.

— Знам, татко, какво да се прави — отвърна Ришар. — Вече не е като някога. Онова време отмина.

— Не знам, може да не ми е работа.

— Не, няма нищо.

— Новата ти готвачка е забележителна. Добре направи, че смени старата.

— След двайсет години. Елиз ни напусна след двайсет години, защото атмосферата в къщата я побъркваше. На първия етаж се чуваха само стенания и ридания, на партера се чуваха само стенания и ридания. Наистина мислех, че всички в тази къща ще полудеят.

— Знай, че с майка ти сме мислили за вас. След погребението Роз известно време беше на прозак. Никой не беше пощаден. Но си казвах, щом не ми се обажда, щом не вдига телефона, значи се държи.

— Честно казано, не съм сигурен, че съм се държал. Не съм сигурен, че и сега се държа.

Андре изгледа сина си с усмивка, но така, сякаш гледаше непознат човек.

— Казваш това, за да ме дразниш, нали? Нали? Я по-добре ми разкажи докъде стигна с новата си книга. Кога ще е готова?

— Книга ли? *Каква* книга? Пиша сериал за телевизията. За каква книга говориш? Подиграваш ли ми се?

Като се нахрани, Андре запали вечната си пура — червено „Зино“, тютюн от Суматра, смес — и подхвана:

— Никога не съм се молил да ставаш писател. Но съм се молил да останеш жив. Молил съм се да имаме ден като днешния, а не да слагаме цветя на гроба ти. С майка ти сме те подкрепяли колкото сме могли.

Ришар изчисли, че след осем месеца раздяла и за по-малко от час всякакъв разговор с баща му се превръща в катастрофа. Прехапа си вътрешността на бузите — знаеше, че му липсва търпение. Самото присъствие на възрастния човек го вбесяваше.

Освен ако не беше от адреналина. От напрежението, създавано от възможността всеки момент да се разрази битка.

От петнайсет години насам проклетата веранда беше всеки ден пред очите му. Не познаваше човек, на когото да се е случвало подобно нещо. Да ти натресат веранда — структура от бетон, стъкло и стомана на две нива — беше върхът на тиранията, която родителите бяха способни да упражняват върху потомството си, при това толкова попълно, колкото по-зле вървяха нещата. Никой от познатите му не се бе събуждал една прекрасна сутрин пред подобен спектакъл. Все едно, че Андре и Роз се бяха приземили в градината с ракета.

Свръхдозата в Берлин се оказа достатъчна, за да го вкара в пътя. Страхът от смъртта бе достатъчно силен. Но да сложи край на хероина го подтикна и отвращението, което му вдъхваше собствената му покорност, слабата му съпротива, неспособността му да ги постави на мястото им, малодушието му пред работата, която трябваше да свърши.

Затова пък Андре беше много горд, много доволен от верандата и от стаята над нея. Подлагаше ги на оглед при всяко свое посещение, наблюдаваше ги как стареят, решаваше, ако сметнеше, че е необходимо, да направи някои дребни ремонти, например да запуши някоя пукнатина или да смени някоя летва от паркета, или да преобоядиса стените.

По този начин се чувстваше донякъде независим, когато гостуваше на сина си. Нещастната веранда, която не бе особено добре приета, се оказа страхотна идея, интелигентен, практичен и оригинален подарък — по онова време Ришар съвсем бе превъртял,

тъпчеше се с метадон, а Лор не желаше да говори за нищо, така че и двамата се оказаха неспособни да го оценят.

Пристроената веранда чудесно се вписа в къщата и трябваше да си забележително неискрен, за да не го признаеш, но Андре знаеше, че по някои въпроси разбирателството му с Ришар вече бе невъзможно.

Все едно, трябваше наистина да крещиш, за да те чуят в другата стая — още повече че стаите бяха разположени на двата края, имаха врати от масивно дърво и бяха обточени с каучукови ленти. Така никой не пречеше на никого. Само при това изрично условие Андре и Роз идваха да се видят с децата си.

Някога трябваше да излизат в коридора, за да разберат какво става. Роз оставаше скрита зад него. Чуваха само откъслечни думи от кавгата, някоя ругатня, ридания, но когато се прибираха в стаята си над верандата, на която цъфтяха декоративни растения, и двамата бяха убедени, че двойката ще се взриви.

— Кой ще го търпи този наркоман? — питаше се той на висок глас, докато Роз се опитваше да заспи.

Сега, петнайсет години по-късно, Андре гледаше към сина си през дима на пурата с жив, изпитателен поглед, докато пиеше кафето си. Ришар говореше с Александра Сторер близо до туите — несъмнено хубава жена, макар и все още да носеше следите от траура, — а Андре се опитваше да изчисли пораженията, нанесени от смъртта на Лиза, сега, когато най-тежкото беше минало. Ришар и Лор сякаш се бяха попрегърбили, сякаш по лицата им се бяха появили още една-две бръчки.

Андре усмихнато се изправи, за да целуне ръка на Александра Сторер, която си тръгваше, но мислите му бяха другаде. Стотици хора бяха лежали на дивана на Андре Трендел, но едва ли някой бе проявявал повече постоянство и упоритост от Ришар, за да му вгорчи живота.

— Да не си усложняваме живота. Не се обръщай. Не, повярвай ми, ще минем и без него — каза Ришар.

Александра беше седнала зад волана на своята ML 430 Luxury, за да измине петстотинте метра, които разделяха двете къщи. Двамата се вмъкнаха вътре още преди Андре да затвори устата си.

— Сега ще намери Роз и ще ѝ се оплаче, че всички са се измели. Но няма значение. Тръгвай.

Кристална лавина от гривни задрънка по ръцете на Александра, когато започна да обръща колата. В същия миг небето помрачня и едри капки заудряха по предното стъкло. Заваля като из ведро.

— Няма да продължи дълго — промърмори Ришар и се загледа в баща си, който, изненадан от внезапния порой, стоеше на сред градината, обърнат към тях и вече мокър до кости. Капките отскачаха от черепа му, около който образуваха белезникав ореол, а раменете му димяха. Тревата в краката му също димеше.

Без да излиза на поройния дъжд, Александра отвори с дистанционното портата от ковано желязо, после вратата на гаража и влязоха на сухо.

Изключи мотора и последва миг на пълна тишина, както всеки път, когато се озовяха сами на място с ограничени размери, но нищо конкретно не се случваше и нищо не предвещаващо, че може да се случи точно този ден.

Не че не им бе минавало през ум, но им липсваше ентузиазъм, не им достигаше енергия, някак си не бяха убедени, не вярваха достатъчно, за да преминат към действие.

За да не я обиди, Ришар твърдеше, че от наркотиците е станал почти импотентен, но това не беше съвсем вярно. Нито съвсем невярно.

Поне бяха приятели. А и двете ужасни еднакви изпитания, които бяха преживели, ги сближаваха.

Когато влязоха в салона — тук преди няколко дни Александра бледнееше при злокобната вест и сега на камината стоеше снимка на Патрик от времето, когато бе носил букли, — дъждът беше спрял и в светлината, която струеше от изчистеното, мамещо небе, трептеше двойна дъга.

Ришар веднага се обърна към нещастното момиче:

— Е, Анаис, какво чувам? Разбила си гроба на Патрик с чук? С чук, Анаис? Да не си се побъркала?

В очакване на отговора той запали една от английските си цигари и предложи и на другите. Анаис си взе една. Александра отказа. Прекара ръка пред стереоуредбата, която светна, и пусна Смитс.

— Съжалявам, че постъпих така. Всъщност не съжалявам истински — заяви Анаис.

Ришар благодари на Александра с поглед, защото *Meat is murder* беше едно от любимите му парчета, после отново насочи вниманието си към девойката, която приличаше на боксьор в пуловера си с качулка, и каза:

— Хубаво, Анаис, тук сме, слушаме те, бихме искали да чуем какво интересно имаш да ни кажеш. Бихме искали да знаем какво ви се върти из главите, на теб и подобните ти.

Тя завъртя рамене, подсмръкна, после повтори, че се била възползвала от лунната светлина. Разказа им, че при вида на едни снимки била побесняла и изпитала страхотен гняв към Патрик, ужасна необходимост да му го върне където и да се намира и че искала да разруши гроба му, да го изравни със земята. И че докато удряла с чука, ликувала.

— Не се безпокой. Ще изпратя фактурата на баща ти — обеща Александра.

Ришар си представяше как Анаис се вихри на лунната светлина, как жестикулира и крещи, застанала върху плочата на Патрик Сторер в цялото си величие, виждаше я как блъска с чука — БАНГ! БАНГ! ПРАС! — без да сдържа яростта си. Но той винаги бе знаел, че ѝ хлопа дъската.

Във всеки случай, тогава се била прибрала у дома и я свил стомахът. Превивала се на леглото си цялата сутрин и дори не можела да се погрижи за братчето си, което търчало наоколо с пяна на уста.

Ришар въздъхна.

— Не очаквай да ти съчувстваме, Анаис.

Тя сведе поглед. Те може и да се подиграваха с чувствата ѝ, но тя беше важно действащо лице, беше в центъра на история, в която бяха замесени немалко хора — история, на която все още можеше да дърпа конците, история, чийто край още не беше написан, доколкото знаеше. Обичаше тези хора и в същото време ги ненавиждаше. Обичаше компанията им, обичаше да бъде в къщите им, да бъде с тях, но в същото време не се чувстваше комфортно.

Пред мълчанието на това огромно момиче, което деформираше канапето — по света се развяваха един милиард шишковци, които съсипваха мебелите, пълнеха самолетите, накланяха корабите и

дишаха два пъти повече въздух от останалите, — Ришар и Александра размениха озадачени погледи.

— А снимките, Анаис, прословутите снимки, може ли да ги видим? Ще ни ги покажеш ли?

Ришар потисна прозявката си. Често казано, трудно беше да се заинтересуваш от живота им, да обърнеш внимание на малката им вселена, на невероятните им каши. Ако не бяха снимки, щеше да е друго, все едно какво, всичко, което им минеше през главата и им попаднеше в ръцете. Понякога изсипваха лопата счупени стъкла в панталона си. Или падаха от дърветата. Или се хвърляха от моста. Или се давеха. Или унищожаваша гробове. Въображението им нямаше спирачка, нямаше граница. Но все някак трябваше да се оправят с това, си казваше Ришар, като търпеливо протягаше ръка на Анаис и се опитваше да се държи насърчително, дори приятелски и с разбиране. Все някак трябваше да се оправят с това.

Широките прозорци вече изсъхваха, водата се изпаряваше на блестящи гирлянди, на светли ивици, съставени от прозрачни перли. Благодарение на Смитс, на безупречния глас на Морисей, Ришар и Александра се почувстваха много близки. Беше приятен момент на единение. Музиката нахлуваше в тях, плъзгаше се като змия около ос, с главата надолу, продупчваше им сърцето от край до край и лицата им засияваха в странна усмивка, странна усмивка на съучастничество разцъфтяваше на устните им. Първите албуми на Лу Рийд им бяха въздействали по същия начин.

За малко да забравят за Анаис и тъпите ѝ снимки. Започваха леко да поклащат бедра, да тактуват с крак. Каквото и да са измислили тези хлапета, нужно ли беше да замесват и родителите? Струваше ли си? Наистина ли трябваше да слязат на земята, за да изслушат разказа за приключенията им, за неразбориите им, за жестоките им разочарования?

— Еви ги намери в нещата на Патрик — обяви Анаис с глух глас и хвърли върху масата десетина снимки. — Мисля, че не сте знаели как точно стоят нещата. Съжалявам, ако ще се шокирате.

Ришар усмихнато взе снимките и каза, преди да ги е погледнал:

— И защо да се шокираме, Анаис? Да няма екскременти?

Тя явно не разбра шегата. Горкото момиче. И той започна да разглежда снимките, а Александра се доближи до него и го хвана под

ръка.

На снимките Лиза и Габи бяха в едно легло. Голи. Човек би казал, че са тичали с километри, освен, ако климатикът не е бил развален, но това беше единственото донякъде подозрително нещо, подсказващо какво са правили, та са толкова потни. Иначе трябваше да имаш извратен ум, за да видиш нещо лошо, тъй като телата не бяха преплетени, позите не бяха чувствени, плътта не се предлагаше като навсякъде, дори по стените на града и в автобусите.

С ъгъла на околото си Анаис дебнеше реакциите им, но реакциите се бавеха.

Навън моравата блестеше като ковчеже за бижута.

— Не предполагам, че Лиза е била толкова хубава — въздъхна Александра.

Ришар поклати глава.

Анаис изпита леко съмнение.

— Предполагам, че не е приятно да се види това — заяви тя. — Искам да кажа, да имате доказателства.

Ришар пое дълбоко дъх.

— Надявам се, че е успяла да се възползва от краткия си престой в света на живите — въздъхна той. — И Патрик също, разбира се. Желая им го от цялото си сърце.

Анаис се беше изправила и пристъпваше от крак на крак, пъхнала ръце в джобовете си.

— И как точно да се възползва? — изрече тя през зъби.

— Какво казваш? — попита Ришар. — Говори по-високо, не те чух.

— Казах как точно да се възползва. Затова ме е яд на него. Затова избухнах. Защото ми става лошо, като гледам това.

— Но за какво говори тя? — обади се Александра.

— Добре де, не ви ли смущава това, че момичета спят заедно? Само толкова ли имате да кажете?

Ришар я изгледа и потърка брадичката си.

— Хм — каза той, — работата май става по-сложна.

Когато Ришар тръгна към къщи, почти се бе стъмнило. Отвъд гората, зад дълбоките градини, на дъното на малки океани от опитомена зеленина вече проблясваха светлини в прозорците, пред вратите, в стаите, а небето придобиваше бледолилав оттенък. Миришеше на мокра пръст, дънерите на дърветата бяха черни и лъскави.

Ришар спокойно вървеше пеш с ръце в джобовете, с изправени рамене и вдигната глава. Знаеше, разбира се, за пълната, непоколебима и, общо взето, смешна привързаност на Анаис към Лиза, но никога не я беше обхващал в цялата ѝ широта. Анаис Делакоста беше наполовина луда за връзване, ето кое беше сигурно, ето кое беше кристално ясно, казваше си той.

Александра я намираще за ужасяваща. Беше я проследила с поглед, когато си тръгна, и бе казала на Ришар примирено:

— Това поколение направо ме плаши. Толкова са... толкова са ретроградни. Толкова са ретроградни понякога, че направо ме плашат.

— Тази смесица от простодушие и бруталност... Може да се напише книга по темата. А и това целомъдрие. От мухата слон направи. Ама не, наистина, какви глупости наговори. Отначало мислех, че се шегува. Казвах си: *не, не е възможно, не трябва да се приема буквално*. Обаче грешах. Не беше майтап.

— А това са нашите деца. Би трябвало да сме *способни* да общуваме с тях, нали? Не е ли така?

После Александра сви рамене и забърка две чаши джин с картини. Поговориха за Лор и снимките ѝ, за родителите на Ришар и Александра спомена между другото, че напоследък се чувства сама и че ако Ришар иска, може да идва да я вижда, дори да остане за през нощта, ако желае. Той отговори, че ще запомни поканата.

— Нямам вина, че синът ми е чукал дъщеря ти.

— По дяволите, Александра, какви ги говориш?

— Извинявай, не ми обръщай внимание. Не исках да бъда вулгарна.

— Няма нищо. Но още веднъж ти казвам, това ни най-малко не ме смущава. Разстройвах се, когато беше по-малка и я заглеждах. Това трудно понасях. Но то беше доста отдавна. Лиза много се промени.

Добре беше да говорят за Лиза въпреки всичко. И да споменават Патрик. Александра не съжеляваше, че го е дала в пансион, защото по

този начин, обясни тя, не се бяха намразили напълно.

— И като си помислиш, че ако сега беше тук, пред мен, само след минута щеше да ме побърка — прибави тя усмихнато. — Всъщност ние всички сме чудовища, не е ли така?

Ришар отново подаде чашата си и се запита на висок глас дали не трябва да предупредят Габи Гарлич за враждебността на Анаис, но Александра справедливо отбеляза, че не е тяхна работа да се месят в конфликта им, особено, когато конфликтът не е от вчера.

Докато вървеше към дома си, Ришар не мислеше за Патрик и за Лиза, а за двете момичета, мислеше за това, което са правили заедно Лиза и Габи, и го намираше за по-скоро учудващо. Доста дивата сексуалност, на която се отдаваха тримата — и която отвърщаваше Анаис. Опитваше се да си представи Лиза, да я извика в съзнанието си, но не успяваше да види ясен образ. Ужасно беше да усеща, че Лиза все повече избледнява и че може би накрая съвсем ще изчезне. Това беше изключително, безкрайно тъжно. А това, че не беше отгатнал какви отношения поддържа дъщеря му с онова момиче, беше безкрайно потискащо и още по-тъжно.

Тази мисъл изчерпи и последните му сили.

Въпреки това се отправи към другия край на градината, където баща му приветства пристигането му с вдигната чаша.

Бяха преместили там шезлонгите, масата, чадъра и столовете.

— Благодаря за компанията — изсмя се Андре. — Благодаря, че ме изостави в пустата къща.

— Остави го на мира — намеси се Роз.

— Да, но той знае, че не обичам да се чувствам излишен. Ако сме нежелани, няма смисъл да висим тук.

Ришар не му обърна внимание. Приблужи се до майка си, която му протегна ръка, и обясни, че е имало проблем с младите, нищо сериозно, обичайните бъркотии, но се е налагало да отсъства.

— Ама разбира се, не се тревожи — отвърна тя. — Баща ти толкова лесно кипва. Характерът му не се подобрява с възрастта.

Роз си бе правила лифтинг.

— Във всеки случай синът ти е по-добре възпитан от теб — заяви Андре. — Помогна ми да преместя всичко тук. Добро момче имаш. А, какво ще кажеш? Тук е по-добре, нали?

За рождения си ден Андреас направи няколко крачки с помощта на бастун, който бе принадлежал на Франк Запа. Брижит се бе сдобила с него на един търг след оспорвано състезание с някакъв тип от Минесота. През този ветровит следобед тя се опита да обясни на две дузини тийнейджъри от „Брийанмон“, че Франк Запа е гений, въпреки че името му не им говореше нищо. Те бързаха да се натъпчат на бюфета, а късметлиите — да се намляскаат.

Откакто разбра, че синът ѝ ще остане инвалид, Каролин изпадна в депресия. В края на този наситен със светлини и сенки следобед тя наблюдаваше Андреас с обич и лека еуфория, дължаща се на двете хапчета золофт, които бе погълнала малко по-рано.

Вятърът духаше и въртеше листата. Всички мълчаха, загледани в Андреас, който гримасничеше в инвалидната си количка.

Възползва се от едно затишие, от една тишина между два пристъпа на вятъра, за да тръгне. Вярно е, че ставаше дума за упражнение, които цели два дни беше правил с кинезитерапевта си, но Каролин затвори очи и затаи дъх, докато той се изправяше, като се кривеше като фавн. Чуха се ръкопляскания.

— Хайде стига — подхвърли той, превит над бастуна си, блед и леко залитащ.

После, сякаш ходеше по въже, се придвижи до внушителния бюфет, подреден под измайсторената от Дани Кларанс пергола, откъдето, след тежката тишина, която бе настъпила, докато преодоляваше няколкото метра, обяви, че барът е отворен. Викове, подсвирквания, свалени и размахани или хвърлени във въздуха шапки приветстваха мрачното му изпълнение.

Предполагаше се, че ще възстанови около шейсет процента от двигателните си способности, може би дори повече, ако вземе рехабилитацията на сериозно. Брижит настояваше на това. И разчиташе много на Мишел и Еви — гледаше ги право в очите, когато им говореше, защото смяташе, че е длъжна да поеме част от отговорността — да, много разчиташе двамата му най-добри приятели да го накарат да прави упражненията, които му бяха предписали и които вече критикуваше.

— После ще бъде твърде късно — твърдеше тя.

Андреас само скърцаше със зъби. Мразеше тази жена повече и отпреди. Рехабилитацията беше истинско изтезание и ако знаеха това,

ако знаеха колко го болеше и как плачеше от болка, щяха да разберат защо Брижит толкова настояваше да прави упражненията.

Андреас започваше да я опознава. Понякога рехабилитаторът му причиняваше болка, която го пронизваше право в сърцето и само дето не припадеше.

Бяха се измъкнали през задната част на градината. Високо горе небето беше виолетово синьо и прорязано от седефено бели отвесни облаци — пухкави, блестящи.

Андреас свирепо отказа помощта им, но скоро се просна върху килима от влажни листа и му се наложи, ще не ще, да приеме да продължи до пътя на гърба на Еви.

Сега, когато вече не ги виждаха, той грубо се раздели с кончето си и изръмжа:

— Само не свиквай. Само не придобивай този шибан навик. Вземи си чувството за вина и си го заври знаеш къде.

От дъждовете растителността беше избуяла. Във въздуха се носеше силно ухание на гора. Всяка сутрин машините помитаха падналите листа, всмукваха ги, накълцваха ги, балираха ги, но по клоните все още оставаха достатъчно. Обитателите на хълма се радваха на своите прекрасни дървета и толкова великолепни градини.

Свечеряваше се. Мишел в последния момент я хвана шубето.

Мислеше си, че Делакоста може да се прибере внезапно или че пазачът не купонясва в събота в гимнастическия салон.

— Моля ти се, не говори глупости — нареди ѝ Андреас. — Никой не те кара да идваш.

Гимназията „Брийанмон“ се издигаше в северната част на града, на една стръмна улица. Сградата беше тиха, някак строга, подобна на съседните, строени в края на деветнайсети век къщи, които вечер придобиваха зловещ вид с капандурите и куличките си.

— Не стига, че не искаш да се чукаш, ами и трябва да те теглим като ремарке. Мамка му, това на нищо не прилича!

Мишел му показа среден пръст, Андреас въздъхна. Намираха се пред широка ограда от ковано желязо, настръхнала от високи, ужасно черни стрели. Като не се смята светлината в гимнастическия салон, навсякъде беше тъмно, всички помещения тънеха в мрак.

— Хайде, хайде, приятели, по-спокойно — изсмя се Дани Кларанс. — Няма да обирате банка.

Дани паркира колата малко по-встрани от оградата. Цялата тази история го забавляваше.

Предишната вечер им беше намерил стари ръкавици, фенер и лост. Осигуряваше транспорта. Поемаше наблюдението на околността. И вземаше двайсет процента от прибраната сума.

Истинска кражба, разбира се. Но Дани Кларанс беше най-алчният човек, когото може да срещнете в радиус от километри. Впрочем разправяха, че е богат — но има ли бедни дилъри? — и че спестяванията му са заровени под някаква ела, която държеше под око.

Избуха кукумявка и прелетя над „Брийанмон“, чийто главен двор, покрит със стари павета, блестеше като пързалка под пламналия сърп на луната.

Изчакаха да я закрие облак.

Промъкнаха се през малка врата в оградата, която Дани любезно им отвори с лоста, преди да се отпрати към колата си, подсвирквайки си *La Isla Bonita*.

— Ако научи, майка ми ще ме убие — заяви Мишел.

Тръгнаха в сянката на аркадите, за да заобиколят двора — Андреас куцукаше с двете си патерици, като ту вървеше, ту подтичваше. После спряха и се ослушаха. И тримата наостриха уши, но не се чуваше нищо друго освен шуртенето на фонтана.

Апартаментът на Делакоста беше на първия етаж в една съседна сграда, която не даваше признак на живот, точно както бе предвидил Андреас.

— Защото е в салона — изсмя се Андреас. — Пазачът е в салона, ето къде е. Ей там, виждате ли светлината, която се процежда изпод вратата? Точно както ви казвах. Там е пазачът. Като всички съботи вечер от шибания си живот.

Докато говореха, Еви разби ключалката на лечебницата и тримата тихо се вмъкнаха вътре. Облаците си играеха с луната като малки неуморими кученца, хвърляха сенки по двора и отблясъци по прозорците.

Напълниха си джобовете с болкоуспокояващи и други медикаменти от първа необходимост, които не трябваше да се смесват с алкохол, нито да се превишава предписаната доза. Понякога това беше по-добре от нищо. Друг път беше най-доброто, което можеха да използват през някои месеци на скръбен глад, или пък служеше за

разменна монета — Дани Кларанс ги спукваше, добавяше малко спийд, правеше желатинови капсули и ги продаваше в кутии от по десет на хора, които работеха на пазара за дискове и гълтаха каквото и да е, толкова тъпи и суетни бяха.

Изпразниха няколко чекмеджета, после се отправиха в полумрака към кабинета на медицинската сестра, като пътем задигаха по нещо дребно.

Тук размениха доволни погледи, защото всичко вървеше както трябва. Бяха се навели, Мишел носеше пола и Андреас се загледа в краката ѝ, в светлите ѝ памучни гащички, та трябваше да го разтърсят, за да продължи нататък.

Стигнаха до фоайето. Домакинството беше в дясното крило, след конферентната зала. Еви беше изчислил, че сумата, която смятаха да свият — минималния оборот от няколко хиляди евро, — бе по-малка дори от таксата, изисквана от учениците за един срок, но този вид разсъждение не тежеше на кантара. Нямаха нужда да се сърдят на когото и да било, за да правят това, което правеха.

Касата, която не беше много по-голяма от кутия за обувки и имаше смешна алуминиева ключалка, бе прибрана в метален шкаф, чиято врата се нагъна като акордеон, когато Еви я отвори с лоста — истински боклук, какъвто продават в големите магазини.

Вътре имаше малко повече от хиляда и двеста евро. Слаба работа. Но Еви се чувстваше щастлив, че държи тези пари, че ги усеща в ръката си, защото те не падаха от небето, нито излизаха от чантата на майка му, а по някакъв начин ги беше спечелил с труд — с радост щеше да ги даде на Габи Гарлич и това го изпълваше със задоволство.

— Дали да не наминем към Анаис? — предложи Мишел, докато Еви тикаше парите в джоба си.

Като се обърна към нея, Еви срещна погледа на Андреас, който проблесна злобно.

Разбиването на апартамента на Делакоста можеше да им навлече сериозни неприятности, но възбудата им нарасна — ето нещо, което им харесваше, нещо рядко, което нищо не можеше да замести.

Като почти се блъскаха, те излязоха на двора, където небето беше съвсем потъмняло. Вятърът се въртеше в мрака, черният силует на сградите се открояваше в гробовната светлина на внезапно падналата, но все още лека мъгла. Мишел ги помоли да поспрат, за да си завърже

обувките. Огледаха фасадата, зад която се намираше апартаментът на Анаис и семейството ѝ, надникнаха и в гимнастическия салон.

Винаги беше интересно да се види как се справят старите.

Купонът се вихреше зад една въртяща се врата, която гледаше към баскетболно игрище, изцяло финансирано от реномирана марка очила и от плодовите сокове „Тропикана“. Вдясно се намираха съблекалните и душовете. Вляво някакъв закръглен тип беше опънал жена по чорапогащи и блуза. Друг един, и той по-скоро дебел и леко плешив, беше клекнал отдолу и я лижеше с плам. Почти до тях видяха пазача с две към шейсетгодишни жени — тримата се валяха върху мокета, подарен от родителския комитет, грухтяха, пъшкаха, кефеха се, наричаха се с какви ли не имена и се чуваше как лактите и коленете им се плъзгат по синята материя, която лъщеше от течностите им, докато в това време от тоалетната излязоха други трима, хванали се под ръка, доста пияни, и се присъединиха към групата.

Във въздуха се носеше неприятна миризма или по-скоро особено неприятна смесица от миризми. Еви и приятелите му стояха до вратата, в сянката на един кон с гривни, и затаиха дъх, когато един тип със стон изхвърли семето си право в косата на някаква жена, която се поколеба, после се закикоти.

След пет минути Мишел ги задърпа за ръкавите.

Отдалечиха се. Поне можеха да са спокойни.

На партера имаше гараж и две стаи с архиви, досиета на ученици и всякакви други документи, както и велосипедите на семейство Делакоста, надуваемият басейн, който малкият им син вече не ползваше, палатки, раници, спални чували, очукани алуминиеви манерки.

Тъй като не рискуваха да привлекат вниманието на пазача, двете момчета не се церемониха много — въоръжени с лоста, те изкъртиха ключалката както се вади зъб и металът издаде зловец пукот. После се промъкнаха на стълбището.

Андреас съжаляваше, че не е могъл да се позабавлява за тяхна сметка. Мишел сви рамене. Беше ред на Еви и вратата на Делакоста се отвори пред тях.

В салона нямаше нищо интересно. Беше безвкусно мебелиран, телевизорът датираше от края на двайсети век, както и халогенните лампи от позлатен метал и креслата, покрити с дългокосместа

синтетична материя. Банята и кенефът бяха съвсем мижави и толкова тесни, че тримата се спогледаха въпросително, но четирите чаши и четирите четки за зъби си бяха подредени на поставката, *тъпи* четки за зъби, и беше очевидно, че цялото семейство използва *една и съща* паста за зъби, онази гнусна паста на райета, която, между другото, навремето бе отровила сума ти народ.

Стаята на брата на Анаис, хиперактивния брат, миришеше на малко момче и на препарат против комари. На леглото завивката беше свита на топка. В спалнята на родителите също беше на топка, но натикана в калъф „Ралф Лорен“ на колониални мотиви и в леко избелели индийски цветове.

На вратата на Анаис в другия край на коридора висеше знак за забранено влизане, който разкриваше умствената възраст на горкото момиче. Мокетът пред прага имаше вид на газен от стадо. Анаис бе заключила вратата си.

Дюшекът ѝ бе поставен направо на пода и това изглеждаше най-мъдрото решение — освен, ако не сметнеше за необходимо да предизвика дявола и да издъни матрака заедно с летвите посред нощ, — а столът пред бюрото ѝ разполагаше със солидни колелца, които явно не бяха фабрично производство. Общо взето, Анаис миришеше доста силно, но странно, стаята изобщо не вонеше.

Всъщност ухаеше на жасмин. В което нямаше нищо чудно, тъй като Лиза беше луда по жасмина, а Анаис — луда по Лиза. Откриха жасминов тамян, жасминов парфюм, жасминов сапун в чекмеджетата на скрина и на рафтовете в гардероба сред безформените ѝ дрехи.

Приятно им бе да ровят из тази стая, намираха го за забавно, за справедливо, намираха, че е ред на това момиче, което им досаждаше, което ги преследваше, което Андреас сочеше като главен виновник за инвалидността си, защото всъщност Анаис трябваше да падне, а не той, нали така? — намираха, че е неин ред да почувства какво значи някой да си пъха носа в работите ти.

Гащите ѝ им взеха акъла. Заприваха се от смях. От прозореца се виждаше вътрешността на гимнастическия салон, осветеното баскетболно игрище — пусто, пустите скамейки — купонът течеше отдолу, и цялата картина пораждаше доста объркващо, доста хипнотично чувство за празнота, ако не и нещо повече. Чуваше се скърцането на стария ветропоказател — крилата жена с тропет,

потръпването на старата липа до гаража, хлопането на един от капациите на прозореца на библиотеката.

Всичко се развиваше добре до момента, в който откриха резервите на Анаис.

Без сянка от колебание запушиха, продължавайки да разглеждат личните вещи на Анаис и да вдъхват мириса на жасмин, който се засили, след като разровиха навсякъде. Тогава присъствието на Лиза стана обсебващо, усещаше се от всички страни. Попаднаха например на една снимка на класа. Или на билети за концерт, които дебеланата свято пазеше. На съобщения, които Лиза беше оставяла на телефонния секретар и които Анаис беше събрала на една касета. На бележки, изписани с Лизиния почерк и съхранени в найлонови пликчета — дати и часове на срещи, номера на телефони, кодове за достъп — все неща напълно лишени от интерес. Еви клатеше глава, с което искаше да каже, че според него Анаис съвсем е мръднала, но беше неспособен да пророни и дума.

Андреас протегна ръка и я сложи на рамото на Еви. Дебел пласт от белезникав дим висеше под тавана. Мишел прехапа устни. Не обичаше кой знае колко Лиза — не беше забравила, че веднъж Лиза я беше оплюла пред момчетата, — но и тя изпадаше в плен на емоцията, на могъщата, заразителна емоция, която скоро щеше да ги обземе.

Понякога, когато събитията и обстоятелствата го позволяваха, Еви се отдаваше на илюзията и на гърлото му засядаше буца. Понякога дори — Мишел никога не беше присъствала на такова нещо, но Андреас ѝ беше разправял — биваше разтърсван от сухи, невъздържани ридания, от такава тъга, че ви заболяваше сърцето.

Андреас долепи чело до челото на Еви, после отиде да отвори прозореца. Не само на Еви не му достигаше въздух. Острата миризма на *White Widow* се смесваше с уханието на жасмин. Обстановката напомняше за някои вечери, когато Лиза им позволяваше да изпушат по цигара с нея и приятелите ѝ — преди Лиза да се превърне в достойна дъщеря на родителите си. Напомняше им за някои хубави моменти, напомняше им за благоговението, което Еви изпитваше към сестра си — идеята, че може да има нещо общо със смъртта ѝ, изглеждаше на Мишел абсолютно гротескна, абсолютно невероятна.

Не си падаше по Еви, въпреки че той беше по-красив и по-тайнствен от Андреас и се държеше малко по-меко с нея. Но

изпитваше към него истински приятелски чувства и би приела например да седне до нея, да постави глава в скута ѝ и да постои така, докато се почувства по-добре. Еви несъмнено имаше нужда точно от това, мислеше си тя, само дето беше неосъществимо.

Не биваше да се заседяват в тази стая. Не биваше да се настаняват вътре и да забравят, че нарушават някои правила.

Излезе при тях на балкона. И тримата бяха здраво надрусани и плетяха крака. Но пък какво небе, каква феерия в звездното небе с тази кавалкада от облаци, които препускаха към края на нощта. Топлият вятър свистеше в двора, с вой се увиваше около сградите, а капакът на библиотеката и ветропоказателят скърцаха и похлопваха в такт. После вятърът внезапно отслабна, после съвсем утихна — само няколко листа тихо се завъртяха за последен път.

Инстинктивно се дръпнаха, когато от вратата на гимнастическия салон се показа светъл четириъгълник и в него се появиха мъж и жена, които се заливаха от смях. Тя беше по сутиен. Той държеше в ръка газова лампа и членът му се полюшваше между краката като малко одрано животинче. Бяха пияни като талпи. Двамата застанаха до глицинията, която се изкачваше по улука и вълнообразно пълзеше под стряхата, и бързо се разбра, че са се хванали на бас.

Две струи димяща урина описаха полукръг и се разплискаха в двора, докато двойката зловещо цвилеше и се оригваше.

Трудно беше да се каже кой от двамата е по-добър.

Във всеки случай мъжът се обърна и взе да пикае върху крака на жената, която вдигна поглед и учудено го изгледа.

— Ама Жилбер, е, хубава работа, Жилбер, ама какво правиш? — изкикоти се тя.

След което на свой ред се завъртя и му го върна тъпкано. И двамата грухтяха като прасета, поведени на заколение. Бяха се вкопчили един в друг и за малко не паднаха, което удвои радостта им. После се опитаха да се съвкупят прави, със свити колене, опирайки се на стената, за да запазят равновесие, и отново започнаха да грухтят и да потръпват с ноздри. Краката им лъщяха, все едно че бяха обути в найлонови чорапи. Двамата шляпаха в локвата урина със синкави краища.

Горе на етажа тримата гледаха с разширени зеници, но представлението им изглеждаше доста отблъскващо. Не можеха да

обяснят защо, освен може би, че моментът не беше подходящ.

Вече не си спомняха дали са имали лоши намерения, когато нахълтаха в стаята на Анаис — например всичко да изпочупят или да покрият стените с мръсотии. Вярно е, че си поделиха резервата, но иначе не наложиха на Анаис наказанието, което заслужаваше за това, че непрекъснато им досаждаше, проявиха милосърдие. Нещо повече — подредиха стаята, поставиха всяко нещо на мястото му. Без да се договарят, прибраха сапуните в гардероба, реликвите в чекмеджетата и отново огледаха двора, за да видят дали пътят е свободен.

Трябваше спешно да сменят въздуха, ако не искаха да се влачат из стаята до зори след всичко изпушено. Но трябваше да изчакат да се разкарат двамата влюбени, да приключат с пълзенето на четири крака и с мученето. Еви вече едва издържаше.

Пое си дъх, сякаш бе прекарал под вода поне две минути. Мишел вече не се питаше какво му става. Както и не се тревожеше за стомашните спазми на Андреас и за екземата, от която самата тя страдаше, откакто майка ѝ отново се бе омъжила. Според нея трябваше да са благодарни на Провидението — можеше да е и по-лошо.

Във всеки случай, щом вратите на гимнастическия салон се затвориха, Еви се втурна въвн от стаята и тичешком слезе по стълбите.

Гърдите му бяха стегнати като в менгеме, мрак изпълваше главата му. Веднъж Лиза на игра го беше душила с един чорап и той изгуби съзнание, но си спомняше, че точно преди това бе изпитал същото усещане за стягане, последвано от мрак.

Влезе в гаража на Делакоста точно когато Андреас се появи горе на площадката, отблъсна Мишел и взе да ругае през зъби. Падна, естествено, изтърколи се по стълбите.

Мишел му помогна да стане, беше леко замаян.

Пътеката, в която се бе спънал, смекчи удара, а долу го пое дебела изтривалка, но въпреки това не се бе напълно съвзел, когато влезе при Еви в гаража на Делакоста.

Еви стоеше с гръб към него в дъното на помещението, до тезгяха, над който върху етажерки бяха наредени кутии, гърнета, бидони, кабели, удължители, инструменти, буркани, и явно правеше нещо.

Разнасяше се силна миризма на терпентин.

Еви се опитваше да натика един парцал в гърлото на пластмасова бутилка, върху която беше написано „запалителна смес“, но действаше

крайно несръчно. Дали заради двата джойнта, които беше изсмукал до последната капка, или пък, как да разбереш, заради този бяс, който понякога бе неспособен да контролира? Във всеки случай явно не му беше ден, жестовете му бяха трескави и пръски от течността обсипваха тезгяха.

Андреас също беше друсан, но не толкова.

— Разбих си мутрата — обяви той.

Еви не отговори. Държеше отвертка и се мъчеше да вкара парцала в бутилката. Мишел мрачно го наблюдаваше. Само преди няколко години още си играеха на различни игри, катереха се по дърветата, бяха хлапета, които не си представяха какво ги очаква, мислеше тя.

Андреас беше впечатлен. Опита се да разхлаби яката си, тъй като гърлото му беше пресъхнало. Обикновено той беше инициаторът на най-радикалните действия — захарта в резервоара на Джудит Беверини, плъховете, пуснати в един магазин за подправки в центъра на града, петте бидона течен сапун, изсипани в басейна на близначките Фон Дъч, свинските черва, хвърлени в двора на Форвилони, повреждането на душовете в училището — а ето, че сега стоеше, почесваше се и ядно мислеше: „Тоз дивак е по-откачен и от мене.“

Но всичко това продължи не повече от секунда.

Еви мина покрай него, без да го погледне, с бутилката терпентин в ръка. Андреас си помисли, че бяха сбъркали — не трябваше да говорят за Лиза на такова място и при такива обстоятелства. Ако искаха Еви съвсем да превърти, не биха намерили по-добър начин.

Андреас най-добре разбираше проблема. Бавачките им ги бяха запознали като съвсем малки и ги бяха зарязали в пясъчника, а това създава връзки. Затова Андреас ни най-малко не се учудваше от развитието на нещата, никак даже не беше изненадан. Никой не знаеше по-добре от него на какво мирише цялата тази история с Лиза.

Спряха наред двора. Докато Еви търсеше запалка в джобовете си, Андреас гледаше като хипнотизиран сенките им, които се очертаваха на лунната светлина върху фасадата на салона. После се сепна.

— Губиш самообладание, човече. Губиш самообладание — прошепна той, докато Еви неуспешно щракаше със запалката, от която излизаха само искри заради вятъра.

Еви му хвърли само кратък поглед. Беше побелял. Не изглеждаше добре. Понякога тъкмо това беше проблемът с *White Widow* — тласкаше ви точно накъдето не трябва. Андреас почти си представяше високите пламъци над гимнастическия салон и едрите заглавия във вестниците на другата сутрин.

Когато Еви запали парцала, Мишел приглушено извика. Нейна беше прекрасната идея да посетят Анаис, нали? Да, да, но колко съжаляваше сега, колко я беше яд, че приключението им придобива такъв развой. Майка й ще я убие, със сигурност. Марлен Арамантис ще я нареже на малки парченца.

Ръката на Еви се разгърна като пружина. За да я спре, Андреас хвана бастуна си с две ръце и замахна в обратната посока.

Ръката на Еви сякаш бе поразена от тежка херния, но не беше счупена. Дани Кларанс я прегледа по-внимателно веднага щом слязоха от колата.

Разсмиваха го тези деца. Бяха направо комични. Щеше му се да е бил там, когато двете момчета са кръстосвали саби в двора, докато една бутилка със запален терпентин се е въртяла в пространството. Това поколение, казваше си той, са истински марсианци, приземили се на враждебна планета, която не е създадена за тях, която ама никак не им симпатизира.

Бяха се плъоснали в старите му кресла, на старото му канапе с още омекнали крака, а Дани се потупа по бедрата и извади от хладилника бира. Наистина го разсмиваха. Не си даваха сметка, че са извършили нещо незаконно, че могат да ги упрекнат в каквото и да било. Наистина бяха побъркани. Дали не злоупотребяваха с дрогата? Дали не употребяваха прекалено и прекалено често? Дани не можеше да прецени. От време на време се опитваше да им внуши да внимават с някои от продуктите, които им продаваше, но имаше чувството, че говори на стената.

Можеха да са негови деца. Тази мисъл никога преди не го бе осенявала, а днес му минаваше през ума всеки път, когато ги погледнеше. Това би изисквало много време, много усилия, много неприятности, а никога не бе желал да има жена вкъщи. Пък и вече бе твърде късно за това.

Извади пакет чипс от един шкаф, както и сос, пристигнал направо от Мексико на кварталния пазар, и рулца от филе от херинга

от Холандия — започваше да опознава вкуса им, та нали той им бе предложил първия джойнт и първия сладолед *Ben & Jerry*. Мълчаливо ги засъзерцава, докато омитаха провизиите му.

Опитваше се да се постави на тяхно място. Питаше се как би реагирал, ако беше на тяхната възраст, дали щеше да разбира нещо. В техен интерес беше да са интелигентни.

Спомняше си за разговорите, които бе водил с Ришар Трендел по времето, когато майсторяха платформата в клонака на дървото. Спомняше си вечерите, когато Ришар и Лор признаваха, че задачата е може би непосилна за тях, че да отглеждаш деца е най-тежката битка, която може да ти се падне. „Вземи кое да е животно — казваше Ришар, като го гледаше право в очите, — вземи кое да е животно от Сътворението. Всичко тръгва на провала, щом се сдобие с малки. С деца. Щом се възпроизведе. Ако нещата са вървели добре, ще се влошат, а ако не са вървели много добре, сам се сецаш. От момента, в който се появят малките, започва голготата им. Не ми ли вярваш? Това си е чистата истина. Знаем го от опит.“

И наистина, имаше храна за размисъл. Някога, когато виждаше в какъв комфорт живеят Тренделови, как потеглят през уикендите с чисто новия си болид и буквално хвърчат във въздуха, колко са привилегирани, Дани се чувстваше беден или поне неспособен на подобен експеримент. Казваше си, че ако Тренделови с толкова козове в ръцете си не се справяха, какви шансове имаше той, какви шансове изобщо можеше да има той, който едва свързваше двата края.

И не посмя. Времето минаваше, а смелост не намери. Днес имаше достатъчно спестени пари, имаше покрив над главата си. Истината е, че времето беше изсвистяло покрай него като хвърлено копие, и това бе всичко, което можеше да каже по въпроса. Как наркоман като Ришар се бе сдобил с такава хубава жена, с пари, деца, спортни автомобили? Ето този въпрос Дани редовно си задаваше. Казваше си, че вместо да пише романи, Ришар щеше да направи по-добре да обясни как е постигнал всичко това. Много хора я чакаха тази книга.

В това време, вече възстановени от емоциите си, Мишел и двете момчета се готвеха да запустат, за да се наградят за операция, която като цяло смятаха за успешна, във всеки случай богата на силни моменти.

Дани направи знак на Еви да го последва.

Езерото се намираще на по-малко от петстотин метра, отвъд гората. По пътя Еви извади пари от джоба си и Дани преброи банкнотите, докато вървеше, на лунната светлина, процеждаща се през листата, които тихо шумоляха и потръпваха по краищата. Беше към два часа през нощта. Тишината действаше успокоително. Блясъкът на езерото зад дърветата — не толкова.

— Да ти кажа ли какво мисля за Габи Гарлич? — рече Дани, докато слизаха към брега и се приближаваха към колибата и хангара за лодки. — Искаш ли да знаеш какво мисля за нея? Че се оправя в живота. Че дори много добре се оправя в живота. Когато нямаш родители, характерът ти се закалява. Но това не е моя работа. Да се разберем. Смятай, че нищо не съм казал.

Дани скочи от насипа върху пясъка на плажа, последван от Еви. Еви, това се разбираше от само себе си, не се къпеше в тази вода, но това беше всичко. Друг на негово място не би могъл да понесе гледката, но той бе способен да се взира точно в мястото, където бе потънала Лиза, в това отношение нямаше никакъв проблем. Което не означаваше, че не изпитва нищо, че не усеща тайнствената власт на мястото, станала особено могъща, откакто тук вече не идваха цели семейства да го тъпчат с босите си, смрадливи, *отвратителни* крака. Светите места оставаха скрити, завинаги недостъпни за простосмъртните, казваше си той, и това беше добре.

— Само едно искам — подхвана Дани. — Да не ви се меся в работите. Знам. Заради онези тъпи снимки е. Но иначе трябваше да се разправам с нея. Всичко свързано с Лиза я подлудява, тази нещастна Анаис. Обаче не искам аз да опирам пешкира, разбираш ли? Не искам да си имам разпавии с нея.

Бяха спрели пред вратата на хангара. Дани погледна въпросително момчето и сякаш остана доволен. След това внимателно се огледа и напълно успокоен, се наведе над големия катинар на вратата.

Дани работеше на хангара през лятото. Седеше тук следобедите и даваше под наем лодките, официално за да увеличи недостатъчните си приходи от борсата — една малка инвестиция на *глава на семейство*, обичаше да се шегува напоследък, — а в действителност, за да не буди подозрения, когато си върти палците през зимата.

Занимаваше се и с поддръжката на лодките. От време на време прекарваше тук цял ден. Поправяше, калфатеше, лакираше, боядисваше хангара в борово зелено, почистваше олуците от боровите иглички.

Бързо му хрумна да използва това място, за да крие стоката, от която всъщност печелеше, и не се разочарова.

През трите летни месеци прибираще парите за наетите лодки и се бореше с желанието си да заспи под навеса в един доста удобен стол за къмпинг. Когато се разразеше буря, бе, кажи-речи, единственият, който стоеше на сушина. А вечер спокойно можеше да си опече някоя наденица на огъня от цепеници, докато на паркинга цареше истински хаос — родителите правеха маневри по утъпканата земя, фаровете осветяваха гората покрай пътя.

Понякога имаше чувството, че езерото му принадлежи. Припадаше нощ и на километри наоколо нямаше жива душа. Но толкова по-добре — той предпочиташе да е сам. Увиваше се в един спален чувал с развален цип и се облягаше на стената, за да се полюбува на здрача и на меланхоличните червени светлини, преди да разпредели стоката.

През зимата оставяше капациите отворени и се настаняваше пред прозореца, който гледаше към езерото. Поради това, че живееше в гората, редовно изпитваше потребност да прекарва нощта пред този прозорец, да има просторен изглед, да изпитва чувство за широта, да вижда надалеч, ако отвори очи по което и да е време на нощта, което за съжаление му се случваше често.

През февруари, в най-студеното време, фина ледена коричка покриваше брега, от скрежа въздухът синееше, гората проблясваше. Истински спектакъл.

Преди да отвори, помоли Еви да се поразходи.

— Иди виж дали не съм някъде другаде — каза му.

В дъното на хангара, в най-тъмния ъгъл, където дори плъх не би се задържал, повдигна решетката, която покриваше колектора за дъждовна вода, и потопи ръка до рамо. Изкриви лице в гримаса и оплези език, залепил буза на циментовия под — наоколо бяха подредени лодките, на които по-дългият от обикновено сезон не се бе отразил добре. Пострадали бяха и от грубостта на хората, от неуважението им към чуждите вещи.

Пликчетата бяха грижливо увити в херметически затворени торбички. Дани извади колкото му трябваше. В това време Еви крачеше по плажа с ръце в джобовете. Дани го виждаше. Дани можеше спокойно да го наблюдава. От полумрака на хангара можеше добре да го огледа и това, което виждаше, го изумяваше. Казваше си: „Но как живее това момче? Как се държи на краката си? С какво всъщност ходи?“

Когато Еви заяви, че не иска нищо в замяна, че не иска и да я чука, Габи Гарлич звучно се разсмя, после му каза, че е определено откачен.

Междувременно почти не бе спал и макар да беше, кажи-речи, отчаяно влюбен в това момиче, грабна възглавницата и си закри главата.

Нямаше я, когато се събуди. Не се чувстваше кой знае колко ободрен, но пое с леко сърце към кафе машината.

В дневната влезе дядо му с кърпа около врата, с влажно чело и апетитно порозовели бедра и бузи. Беше ходил, скачал, тичал — в гората имаше специална пътека за бягане за здраве и Андре с удоволствие срещаше там някои стари познати, хора, с които бе установил връзки през всичките тези години и с които да разменяш любезности, нещо, което все по-рядко се практикуваше, бе истинска наслада. Затова, когато гостуваше на сина си, никога не прескачаше утринната си разходка.

Наближаваше пладне. Андре нямаше нищо против да покаже на внука си, че все още не се подпира на бастун и че машината е добре смазана. Поиска от Джина да им приготви коктейл от пресни плодове с гуарана на прах.

— Да седнем навън — предложи той.

През нощта вятърът беше спрял, сутринта беше мека, светлината заслепяваше Еви.

— Видях я тази девойка сутринта — заяви Андре, докато се настаняваха и Джина се суетеше наоколо. — Приятелка на Лиза, ако добре си спомням, нали?

Еви унило кимна. На това му викат да те хванат натясно, помисли той. Но беше неизбежно. Не можеше вечно да се изплъзва. С тъга си спомни за самотните закуски, към които бе привикнал, които му се струваше, че сам си е извоювал, а сега трябваше да им сложи кръст, поне докато Андре и Роз Трендел са наоколо.

Дядо му го наблюдаваше с присвити очи и неопределима усмивка.

— И се запитах дали е правилно — продължи той. — Запитах се дали присъствието ѝ не е, как да кажа... хм... неуместно. Имам предвид след нещастиято, което сполетя този дом. Тук ли ѝ е мястото наистина, как мислиш?

Еви сви рамене. Дъртакът можеше да бъде ужасен. Способен бе да се впуска в дълги проповеди рано сутрин, да излага мнението си за начина на живот на другите и да предлага рецепти, съставени лично от него, да предписва лекарства, да дава насоки.

— Не мислиш нищо или не искаш да кажеш какво мислиш?

— Какъв беше въпросът?

Андре за пореден път установи колко потайно е това момче. И тази потайност не беше от вчера. Нито от деня, в който сестра му изчезна, а от много по-отдавна, от много по-дълбоко. Беше крайно неприятно. Но можеше ли човек да му се сърди? Ришар и Лор се бяха оказали неспособни да възпитат децата си и им бяха давали лош пример, като водеха неразумен живот, измъчвани от своето его. Как *при такива родители* да укориш хлапак в средата на пубертета, че се затваря в себе си? Как, при такива родители? Горкото дете. Пак добре, че не е развило някоя екзема или невротичен тремор.

Миналата зима Андре не бе измъкнал от внука си повече, отколкото останалите. Дни наред го беше разпитвал, сто пъти му бе задавал едни и същи въпроси и чуваше как огънят пращи в камината, но не чуваше Еви, освен две-три думи, когато го притиснеше до стената, стриктния минимум; било е нещастен случай, няма нищо за казване, паднала е във водата и се е удавила, потънала е в ледените води, преди той да успее да си мръдне малкия пръст — и толкова.

Андре смяташе, че при известни обстоятелства няколко здрави шамара са винаги удачни и дават добри резултати, но Ришар и Лор бяха твърде нерешителни, прекалено сковани от жалките си прогресивни идеи, за да прибегнат към тях — те предпочитаха да продължават да се ядат отвътре, да тънат в несигурност, вместо да използват добрите стари методи. Достойни бяха за презрение според Андре, достойни бяха за съжаление, заслужаваха си изпитанието.

Погледна ръката на Еби, която изглеждаше като ухапана от голяма оса, после потърка брадата си и каза:

— Това момиче се дрогира. Знаеш това, нали? Разбира се. Не си сляп. Така че няма да ти давам съвети. Но във всеки случай не може да се разхожда така свободно в тази къща. Мисля, че няма смисъл да ти обяснявам защо. Оня ден разправях на баща ти хубави неща за тебе и наистина ги мислех. Но това момиче не може да се разхожда както му скимне между тези стени. Това е лошо за всички.

Точно в този момент се появи Ришар — изскочи иззад един масив от жълтуги като дявол от кутия и с обидено изражение се намеси в разговора.

— Да му се не види, татко, какви ги говориш? Защо се месиш, а? Ама защо се месиш?

— Защото бдя над вас, ето защо — отвърна баща му. — И разбира се, няма нужда да ми благодариш. Не гледай така уплашено. Опитвам се да ви предпазя от някой нов удар на съдбата. Смятам, че нямате нужда от такъв, но пък не знам, може би се лъжа. Все така ли си мислиш, че можеш да се справиш сам?

— Не се дръж като идиот. Никой не те е молил да правиш списък на лицата, които влизат и излизат. Ако има някакъв проблем, ела и ми кажи. Макар да не виждам какъв проблем може да има. Какъв проблем би могъл да те засяга.

— Добре. Случвало се е да действам против волята ти. Разбирам, че това не ти харесва. Нормално е. Но никога не съм клинчил от бащинските си задължения. Въпреки че това ми е носило много горчивина. Да ти кажа ли? На седемдесет години трудно можеш да ме впечатлиш. Ще трябва да измислиш нещо друго.

Еви се възползва от ситуацията, за да изчете дискретно имейлите си и да си изпие кафето. Ришар и Андре се караха заради него, но Ришар никога не бе имал достатъчно кураж да поведе истинска битка с баща си, така че човек трудно можеше да се заинтересува от изхода на разправиите им — освен ако не изпитва чудато влечение към досадна патетика.

Габи му пишеше, че е ангел. В това време Ришар и Андре не спираха да се карат. За късмет у семейство Кроз пуснаха автоматичната градинска пръскачка — предполагаше се, че тя ще окаже, психологическо въздействие върху сърбежите им, — която до голяма степен заглушаваше думите им. Тракането ѝ завладяваше цялото пространство.

В общи линии Ришар не желаше да слуша всички тези старомодни тъпотии, а Андре отхвърляше нападките на сина си срещу професията, която бе упражнявал през целия си живот, професията на психоаналитик — тя бе хранила семейството и най-вече Ришар, този сополанко, този неблагодарник. Да е психоаналитик и да трябва да се срамува от това?

Появи се и Роз.

— Един полицейски инспектор ви търси по телефона — обяви тя.

Още не се беше съвсем облякла. Носеше ефирен пеньоар и гърдите ѝ, макар и поувехнали, се виждаха от деколтето. А ако не беше руса, щяха да се виждат и срамните ѝ косми, нека си го кажем открито, толкова фина и лека беше материята на дрехата. Изобщо не подходдаше на възрастта ѝ.

— Боже мили! Роз! — изсъска Андре.

Никога не можа да разбере дали го правеше от глупост или от ексхибиционизъм.

Тя изгледа мъжа си, сякаш беше муха под микроскоп.

— Обажда се инспектор някой си — обяви тя, заемайки съответната поза.

Точно така беше. Инспектор Някой си искаше да каже две думи на Ришар. Но този път не било толкова сериозно като миналия, побърза той да добави. Ришар прекрасно си представяше малко тъпичкия младеж, с когото си бе имал работа след смъртта на Лиза, виждаше го как безизразно се взира в хоризонта през бледите прозорци на кабинета си, който гледаше към паркинг с ограда от червени тухли и поникнала в пукнатините на бетона трева.

Имало малко патаклама в „Брийанмон“ през нощта, кражба с взлом, такива неща, нищо страшно, но все пак. Една бутилка с терпентин неизвестно как пламнала в двора и изцапала плочите. Полицията още нямала версия. Но не изключвали нищо, защото откачалките непрекъснато се множали, промърмори инспекторът.

Искал да зададе един-два въпроса на Еви, съвсем рутинни. Питаше дали може да мине привечер, разбирал много добре, че Лор Трендел снима филм и че не бил моментът да нахлуват в дома ѝ, когато имала нужда от спокойствие, тази жена, тази изключителна актриса, но трябвало да си свърши работата, колкото и да не му се щяло.

Инспекторът за малко за изгуби окото си в тази история. Това стана миналата зима на прага на вратата.

Беше позвънил, прислужницата му отвори, отиде да извика госпожата и после по бузата му се стичаше кръв; той не каза нищо, но я хвана за китките и я държа така, докато кръвта капеше върху лакирания светъл дъбов паркет.

Незабравима жена, едновременно недостъпна и близка. Странно семейство, сложно. И това момче, което, меко казано, не беше особено общително.

Докато недоумяващият инспектор Някой си усещаше, че удоволствието му от евентуалната среща с Лор Трендел — сега имаше всичките ѝ филми на DVD — отново щеше да е развалено от обстоятелствата, Ришар затвори телефона и погледна сина си.

Който изобщо не беше реагирал. Който не беше мигнал въпреки обаждането от полицията.

— Какво пак е станало? — нетърпеливо попита Андре, обръщайки се към Ришар. — Смяташ ли да ме уведомиш, или не?

На потъналото в цветя авеню Амбасадьор, между площад „Ърнест Хемингуей“ и катедралата, имаше достатъчно луксозни бутици, за да могат Андре и Ришар да продължат разговора си, без на Роз да ѝ призлее и да се хване за гърлото.

Вярно е, че бяха донесли една ваза, купена от антикварен магазин в Сохо, но тя искаше да подари на Лор нещо по-лично, за да поддържа със снаха си отношенията, които смяташе за по-дълбоки и по-тесни, отколкото бяха в действителност.

Беше харесала един шал на „Гучи“, но на непосилна цена, затова продължаваше да търси, като влачеше след себе си съпруга и сина си под обезпокоително яркото и ветровито небе.

Андре беше обявил, че отношенията със сина му са се влошили, когато Ришар се е пристрастил към дрогата, но Роз отлично знаеше, че всичко е започнало в деня, в който десетгодишното момче отказа да хване баща си за ръка по пътя за училище.

Разгъваше някакви шалчета, разглеждаше някоя дамска чанта или сандали за себе си, защо не, но не ги изпускаше из очи, виждаше ги да стоят на тротоара, пред витрината, и да продължават битката си. Истината бе, че този сблъсък траеше вече двайсет години.

Ришар казваше:

— Позволил съм на сина ми да има каквито желае приятели и няма да ти позволя да променяш каквото и да е. Надявам се, че съм ясен. Единственото право, с което разполагаш в този дом, е да разместяваш градинските мебели, а и то е ограничено!_

А Андре му отвърщаше:

— Съжалявам, че се налага да ти отворям очите. Съжалявам, че непрекъснато трябва да ти обяснявам как да живееш. Знаеш ли, скъпо бих платил да не трябва да ти се мешам в работите. Мисля, че си изгубил усета към опасността. Вече не умееш да разчиташ знаците, това е всичко.

Ришар се питаше дали се отнася с Еви така отвратително, както баща му с него. Крайно неприятен въпрос. Защото колкото и да се стараеш, никога не си сигурен дали не задушаваш детето си. Но стига шеги, казваше си той. Имаше и нещо истинско в цялата тази история, не всичко беше толкова нелепо.

На ъгъла на Амбасадьор и Сен Жорж Ришар се мръщеше от болки в стомаха. Мръщеше се и защото в този момент не трябваше да е тук, а да проверява дали все още струва нещо като писател, както си беше обещал да направи след разговора си с Габи Гарлич. Андре го държеше за ръкава и продължаваше да бръцолови. Бяха пред „Ла Перла“. Но Ришар вече не го чуваше, а мислеше за момичето, което го бе поздравило за книгите му — преди двайсет години много го бяха хвалили и писателят в него обожаваше това. Впрочем Габи Гарлич не живееше далече, доколкото си спомняше.

А тези двамата го влудяваха. Честно. Веднъж бе сънувал, че ги погребва на дъното на гаража, след като ги е очистил със собствените си ръце, и се бе събудил, колкото и да бе чудовищно, с ужасна усмивка на уста.

Трябваше да си измайстори мислена броня, ако искаше да издържи. Чувстваше се като оглушал, гледаше баща си и го виждайте да дрънка, без да го чува, да се суети по тротоара като привидение, като тревожен светлинен лъч. От време на време звукът се връщаше.

— Това момиче страда от невроза — заявяваше Андре, докато сядаха на една пейка.

Роз беше изчезнала в един бутик за козметика.

— Това момиче страда *най-малкото* от невроза. Не се прави на глупак. Е, както и да е. Предполагам, че ти е ясно. Лиза няма да възкръсне.

— Мамка му! Не на мен тия, моля ти се! Не си упражнявай занаята върху мен. И не сменяй темата. Не сменяй темата, ако обичаш.

Ришар погледна баща си право в очите и изпита чувството, че смъртта броди наоколо, въпреки че синьото небе обграждаше като

ореол лицето му и слънцето осветяваше главата му.

— Греша, като се разхождаш без шапка — каза Ришар. — Наистина си като децата. Кого се опитваш да впечатлиш?

— Във всеки случай бих искал да знам какво мисли жена ти. Бих искал да науча мнението на Лор по въпроса.

— Ами попитай я. Не питай мен. Не се колебай, продължавай разследването. Би могъл да обмениш информация и с онзи другия тъпак. Можеш да го придружиш до колата му още тази вечер и да му обещаеш чек за осиротелите деца на полицаи.

Като излезе от магазина, Роз се ококори насреща им.

— Още ли се разправяте? Възможно ли е?

Ришар внезапно усети лек световъртеж, който премина в гадене. И веднага започна мислено да се нарича женчо, педеруга, мухльо, нещастник. Така успя да издържи на изпитанието, да отблъсне пристъпа на слабост, който щеше да ги притесни и тримата.

— Само го предупреждавах — заяви Андре. — Опитвах се да дам възможност на сина ти да се възползва от наблюденията ми. Това показва добрите ми чувства към него, не е ли така?

— *Добри чувства ли? Какви ги приказваш?* — изсмя се Ришар.

Нямаше скоро да забрави деня, в който Андре му се изплю в лицето. Това стана без свидетели и досега си беше малката им тайна. Ришар още се възстановяваше от втората си свръхдоза и Андре бе изчакал да се събуди — настанил се в спалнята му, вкопчил се в подлакътниците на стола, стиснал зъби, Андре часове наред бе чакал синът му да отвори очи. Оттогава бяха изминали двайсет години, но споменът си оставаше все така жив. С насълзени очи Андре бе скочил от стола. Не че искаше да изгори всички мостове или че отказваше вече да му помага, просто нещо го тормозеше и трябваше да се освободи от него. На Ришар му трябваха няколко хартиени кърпички и няколко дни, за да преглътне обидата.

Роз отново потъна в някакъв магазин. Охраната се състоеше от негри с обръснати глави, облечени в безупречни костюми и със слушалки в ушите, и Ришар си помисли, че този свят става наистина нелеп, изумително скудоумен и, честно казано, все по-недостоеен за интерес.

Роз излезе от магазина очарована. Бе намерила за Лор същата фантастична дамска чанта, която висеше на рамото на Джесика Сара

Паркър през последния сезон. Тогава вече се качиха на поршето и потеглиха към студиото.

Андре и Роз обожаваха киното, актьорите, премиерите, празниците, където срещаха познати лица, цялата тази среда, която Ришар и Лор се бяха старали да избягват по времето на успеха си, но, към която сега скоростно се върнаха, за да не бъдат изхвърлени в междувездния вакуум, тъмния и леден вакуум, обикновено запазен за прекалено дивите характери — в крайна сметка и тях ги изчукваха или ги използваша да пишат сценарии не толкова, за да ги накажат, колкото, за да им посвят сармите и да ги научат да живеят по правилата.

Писателите и жените, които не се чукаха, най-много си изпащаха и при тези категории нямаше много примери за щастлив край, за победа на доброто над злото или на прекрасното над грозното.

От няколко дни Ришар бе зарязал сценария и се опитваше да пише. В най-лошите възможни условия според него.

Отправи зловеща усмивка към младото говедо, което вдигаше бариерата, и паркира пред студиото на „Медиа Макс“, точно под гигантския кабинет, в който Аксел Мендер се ширеше сам. Освен ако нямаше посетителки. По-добре да не мисли за това. Затвори вратите с дистанционното — *щрак, щрак!* — и поведе тръпнещите си родители към вътрешността на сградата.

Андре искаше да се запознае с режисьора. Роз жадуваше само да я видят как си бърби с главната актриса и я притиска до сърцето си. Преминаха през множество коридори, докато стигнат до снимачната площадка, там, където да умееш да пишеш вече не служеше, кажи-речи, за нищо. Освен да изнервяш всички.

Опитваше се да потисне горчивината, но не беше лесно. Опитваше се да не е прекалено саркастичен, но положението беше доста сериозно. Изживяваше труден период, в много отношения. Имаше чувството, че ако не успее отново да седне да пише, ще престане да съществува, ще стане невидим, направо ще изчезне от лицето на земята. На един завой спря пред една чешма и дълго пи вода, докато другите двама подрипваха от нетърпение.

Лор снимаше сцена, в която играеше ролята на израелска домакиня, влюбена в млад арабин, и се предполагаше, че кадрите с първите им вълнения трябва дълбоко да ви разтърсят и да предадат послание за мир и братство в света.

Докато едва осемнайсетгодишният младеж галеше гърдите на Лор, впрочем много убедително, и въртеше зърната им между пръстите си, Ришар се настани в един сгъваем стол. От доста време не бе получавал и толкова, отбеляза си той. Факт беше, че Лор не го допускаше до себе си, че не я привличаше физически. На някои фронтове бе безсмислено да воюваш. Но на кои? На кои точно?

Когато сцената бе заснета, Лор дойде при тях — гърдите ѝ сякаш бяха станали двойно по-големи и стърчаха под фланелката, на която пишеше *Бог да поживи Израел* и която младият актьор беше намачкал с големите си влажни ръце.

Ришар я остави да си отдъхне, да се съвземе и да побъбри няколко минути с Роз и Андре, които бяха достигнали стадия на вътрешния оргазъм, после Ерик Дюнкала долетя на помощ на протежето си и отведе свекъра и свекървата ѝ встрани, като им обясняваше нещо за декорите и им доставяше ръце за стискане.

Идиотско беше да се чувства смутен от това, че е присъствал на сцената с опипването, след като в кабинета на Аксел Мендер бяха протичали къде-къде по-горещи сцени, но Ришар се чувстваше смутен, затова побърза да я уведоми за станалото в „Брийанмон“.

— И не е изключено Еви да е замесен — въздъхна той. — Така ми се стори, макар инспекторът да не каза нищо определено.

Лор си прехапа устните. Понякога, като повечето бивши наркомани, Ришар за миг се усещаше пронизан от неудържимо желание да се надруса. Пронизан от край до край. Желанието за секс с Лор — задача, която усърдно бе изпълнявал, докато можеше — се проявяваше по същия начин, внезапно и изгарящо, особено когато си кажеше, че е единственият мъж в цялата сграда, който нямаше никакъв шанс да го удовлетвори.

— А Еви какво казва?

— Еви ли? — изсмя се Ришар. — Какво искаш да каже? Нищо. Не е в течение на нищо, разбира се. Зъб не обелва, както обикновено. Придобива онова, неговото си изражение, един вид, върви на майната си.

— Но тази кражба с взлом... Това е нелепо. А и кое те кара да го обвиняваш?

— Аз ли? Аз никого не обвинявам. Инспекторът иска да го разпита. Това е всичко. А този тип не е чак такъв кретен, та да

разпитва всички ученици от „Брийанмон“ един по един. Това е всичко. Така че вади си заключенията.

Лор нервно погледна часовника си.

— Имам още два-три часа снимки. Виж, обещавай ми да не го закачаш. Моля ти се. Нека аз да говоря с него.

— *Да не го закачам?* На мен ли го казваш? Добре ли чух?

Нямаше нужда да добавя, че не той бе хващал Еви за гърлото или го бе разтърсвал като сливово дърво, крещейки в лицето му. Колко пъти я беше укротявал, бе се намесвал, за да остави на мира това момче, което сигурно също страдаше, дори ако не му личеше, колко пъти бе викал: СПРИ! СТИГА! ДОСТАТЪЧНО! И понякога бе добавял: ЗА БОГА!

— Виж — подхвана тя. — Тези кадри са ми особено трудни. Не мога повече да разговарям с теб. Имам нужда от минимална концентрация, както можеш да си представиш. Просто направи това, за което те помолих. Ако обичаш. Знаеш ли, не съм тук, за да се забавлявам.

— Хайде, хайде, да те опипват по гърдите едва ли е толкова неприятно.

Без всякакво предупреждение Анаис му нанесе гаден удар в стомаха. Еви отвори уста, после падна на колене, а тя взе да се върти около него с юмруци на ханша. Изглеждаше вън от себе си.

Водата беше студена за къпане. Няколко скъпоценни градуси бяха изчезнали. Но брегът на езерото — не Лизиното, другото — беше подходящо място, достатъчно спокойно, за да се обясниш с някого, без да изнасяш представление.

Във всеки случай Еви бе започнал да посинява.

Анаис обиколи два пъти жертвата си, скърцайки със зъби и изпусвайки огън от ноздрите си, преди да го сграбчи за яката и да го завлече във водата. Но дали това бе лекарството?

Когато въздухът отново проникна в дробовете му с шумни хрипове и глухо къркорене, тя го издърпа от водата и го остави каменистия бряг.

— Такъв бой ще ти дръпна, че дълго ще го помниш — изсъска тя. — Ще те спускам от бой!

Изглежда едва се сдържаше. От своя страна Еви си даде сметка, че е стиснал голям колкото пъпеш камък. Не беше късно, едва средата на следобеда, но се усещаше, че студът ще настъпи внезапно, че слънцето вече не е толкова топло, макар все още ярко да блестеше, да избухваше върху езерото като волтова дъга.

— Война ли искаш? Имаш я!

Въртеше се около него и все не можеше да се реши. Стокилограмова топка от нерви, надянала вечните шорти с ресни и обула отвратителни жълти гуменки.

Еви събра сили и я замери с камъка, но тя с лекота го избягна.

— Не ми се прави на хитрец. Опитай пак и ще изядеш шамара!

Никой не би си помислил, че се шегува. А той не само че се чувстваше слаб, ами и при нормални обстоятелства не би могъл да се справи с нея. Тя тежеше два пъти колкото него, освен това беше зла и бърза. Би могъл да я надвие само ако я изненада в гръб с оловна тръба.

Накрая успя да седне. По някакъв начин се чувстваше щастлив.

— Чудя се дали да те предам на ченгетата, или да те напердаша сама — каза тя намръщено. — Ти какво би избрал?

На отсрещния бряг имаше малко хора, двойки, които флиртуваха помежду си. Анаис запали цигара.

— Иначе си те бива — заяви тя, издухвайки дима към Еви. — Признавам, че ме изигра.

— Не разбирам за какво говориш — изсмя се Еви.

Достатъчно му бе да мисли за Габи Гарлич. Достатъчно му бе да се остави да го залее светлината, която го заслепяваше, когато бе с нея. Тогава нито Анаис, нито който и да било би могъл да му повлияе.

Време беше Габи Гарлич да разкрие истинската си природа. О, да. Алилуя! Последните осем месеца бяха дълъг период на тъга и носталгия. Време беше това да спре, тъй като едва ли щеше да настъпи подобрене.

— Тръгнал си по наклонената плоскост — обяви Анаис.

Загледа го, поклащайки глава. Златисти вълнички се къдреха на брега.

— Кога най-после ще разбереш, че е по-добре да съм с теб, а не *против* теб? Как успяваш да не видиш очевидното? В ред ли си? Да не би да си от ония хора, които са такива инати, че трябва да им разбиеш главата, за да вкараш нещо вътре?

Лъжеше се. Еви много пъти бе мислил по въпроса.

— Просто не разбирам какво искаш — отвърна той. — Не виждам накъде биеш.

— Знам само, че това момиче не ни е донесло нищо хубаво. Не знам вече как да ти го кажа.

Еви се поглади по стомаха, загледан в езерото, където едно куче се опитваше да хване топката, хвърлена от някакъв удивително кльощав тип почти без коса.

— Какво смяташ да правиш? Да основеш фен-клуб?

Приликата между Лиза и Еви беше голям проблем за Анаис. Докато удряше този глупак, тя сдържаше силата си, защото беше сантиментална и далеч не толкова груба, колкото я мислеха другите.

Сега седеше върху един пън, пускаше кръгчета дим към ясното небе и го гледаше недоумяващо.

— Сестра ти би искала да сме приятели ние двамата. Само това ще ти кажа. И не ми се ще да мисли, че не правя усилия. Към теб проявявам сто пъти повече търпение, отколкото към който и да е жител на тази планета, и често си казвам, че не го заслужаваш, не съм ли права?

Чуваше се само лекото плискане на водата в брега и нищо друго.

— И на двамата не ни е леко — подзе тя. — Така че, мамка му, спри се за малко.

Еви се питаше дали смята да го закара, или ще го остави да се прибира пеш. Или ще вика „мамка му“, докато се стъмни.

— А с оная? — продължи тя, докато чупеше една пръчка. — Какво правиш с нея? Толкова си смахнат!

Еви си спомняше сцените на ревност, които Анаис правеше на Лиза заради Габи Гарлич, като доказваше, че тяхната връзка е по-стара, приятелството им е по-благородно и напълно несравнимо с онова, което предлага другата.

— Знаеш ли — подхвана тя, — мислех, че нещата ще се оправят, когато се прибере Патрик. Мислех, че двамата отново ще тръгнат и че повече няма да чуя за тях. Вместо това този тъпанар се хвърля от моста, а Габи ти се увесва на врата. Страхотно. Не е ли страхотно? Истинска приказка.

Загледа се в него, преди да хвърли във водата няколко камъчета, които изчезнаха, издавайки по едно злокобно *пльок*.

Припадеше вечер. Последната дневна светлина бавно се изпаряваше в градината, докато прожекторите, удачно разпръснати под храстите или в клоната на дърветата, полека поемаха щафетата.

От леглото си Еви виждаше през прозореца как над гората се стича черно мастило и обгръща дърветата като чергило. Останалата част от стената бе заета от снимката на Габи, която бе направил предишния ден и от която бе извадил двадесетина екземпляра, за да покрие по-голяма повърхност.

Не беше кой знае колко естетично, но пък и целта не беше да се украси стаята. Бе използвал обикновени кабари, на места снимките на Габи дори се застъпваха, а бе не, не струваше като естетика, но беше необходимо, не струваше като естетика, но му запълваше пространството.

Можеше да си я гледа с часове, докато заспи. И му ставаше толкова хубаво. Майчице мила! Колко хубаво му ставаше. Имаше усещането, че се е събудил от най-страшния си кошмар. Колко хубаво беше да се чувства чист, да не се чувства заразен. Майчице мила! Искеше все така да се буди под погледа на Габи.

Искеше му се Лиза да може да види как се развиват събитията. Със сигурност би го поздравила за това, че поддържа отношенията, които тя бе имала с Габи, под една или друга форма.

Сексуалните отношения не бяха наложителни, далеч не. Много далеч. И когато сутрин отваряше очи и виждаше окачената на стената Габи, се радваше, че няма този проблем.

За пореден път си казваше, че Габи заслужава повече, и беше решен да ѝ го даде. Да ѝ даде всичко, което иска, да стане неин слуга, а тя да му дари само малко от сияйната светлина, която нищо не можеше да омърси.

Няколко часа по-рано Габи бе пушила в дома си от този прах, който той ѝ бе доставил, след като разби касата на „Брийанмон“, и се бе отпуснала в ръцете му — почти изгубила сваят под влияние на наркотика — само по фланелка и бели памучни гащички.

Нямаше смисъл да се пита как биха постъпили повечето мъже на негово място при подобни обстоятелства. Но пък и колко от тях бяха способни да излязат от ограничения си сваят?

Дължеше ужасно много на Лиза. Последните месеци бяха мъчителни, но и изпълнени с болезнено хубави спомени. Лиза буквално го бе обсебила. Беше израснал в краката ѝ. Беше го тренирала. Беше го извела до върхове, от които вече не можеше да слезе.

Стоеше в сумрачната стая и отлагаше момента, когато щеше да се наложи да отиде в дневната, когато дядо му щеше да започне да му задава въпроси. Спомняше си с изключителна точност сексуалните игри, на които се отдаваше със сестра си, часовете, прекарани в изпробване на различни милувки, използваните инструменти, първата струя сперма, която бе изстрелял върху бедрата ѝ, и следващите. Нито една подробност не му се губеше. Сеансите с клизмите бяха като части от антология, душето — също. Как би могъл да стигне по-далеч, питаше се той. Как да не се разочарова?

Ришар го бе предупредил, че Лор настоява да говори с него и че инспектор Някой си ще мине вечерта, за да му зададе два-три въпроса. Без да изпада в особено мрачно настроение, Еви си казваше, че това ще е добър завършек на деня.

Срещата му с Анаис му бе оставила горчив вкус в устата. Опита се да я забрави и с паролата, която бе открил в джобния компютър *Palm* на баща си, пусна една поръчка по Интернет на сайта на Барн & Нобл, където Ришар имаше сметка.

Хвърли поглед към градината на семейство Кроз — двамата се мажеха един друг с някакъв жълт прах, кашляха и подскачаха — и забеляза кабриолета на Лор, който тъкмо влизаше през портала. За миг погледите им се срещнаха, после тя изчезна зад китка блеснали бели кленове.

След по-малко от минута чукаше на вратата му.

Колкото разговорите с баща му обикновено придобиваха гротесков характер — бяха хем приятелски, хем притеснителни и във всички случаи по-хладни, отколкото изглеждаха, — толкова не разбираше нищо от приказките на майка си, чийто специалитет беше да смесва всичко.

Като начало искаше да знае дали Ришар го е оставил на мира, докато я е нямало, понеже вече изобщо не вярвала, че той може да направи нещо свястно за доброто на този дом — или за малкото останало от него. Ришар чакал само да си обърне гърба, за да уреди нещата по свой начин и да увеличи влиянието си над Еви, като му внуши, че той е авторитетът в това семейство, обаче Лор нямала намерение да се остави да я изместят и искала Еви да знае, че е там и че е решена да му подаде ръка в случай на нужда.

Макар да не виждаше какво точно иска да каже, той кимна, за да не я дразни. Обвиненията ѝ срещу Ришар бяха нещо обикновено и само двамата с него знаеха за какво всъщност става дума.

Успокоена, тя го докосна по ръката. Усмихна се, огледа набързо стаята му и запази приветливото си изражение въпреки снимките на Габи Гарлич, които със сигурност не я очароваха. Все още бе под въздействието на работния си ден, напрегната, възбудена, изстискана. Все още излъчваше някакво сияние. Колкото повече снимаше, толкова повече това явление продължаваше — Ришар я упрекуваше, че е актриса денонощно, че престава да е майка и жена и атмосферата

вкъщи става отвратителна, пълна с озлобление и обида и от двете страни.

— Имаш право да ми се сърдиш — каза тя. — Бог знае, че имаш право да ми се сърдиш. Знам, че са непоносими и че това се отразява на настроението на Ришар. Но нямам избор, нали знаеш? Пречи ли ти цигарата ми?

Щяла да се оправи с инспектора. Инспекторът нямал значение. От значение били само — и Лор обяви, че от известно време посвещава на това всичките си мисли, че очите ѝ са се отворили, заслепени от изумителна и всепроникваща светлина — да, от значение били само дълбочината и силата на връзките, които възнамерявала да поднови със сина си в най-скоро време каквото и да ѝ струва.

— Какво ще кажеш? — попита тя, като се опитваше да държи Еви под влияние на неустоимия си чар. — Невъзможно ли ти се струва? Дали не можем да намерим нещо, което да облагороди отношенията ни? — добави и загаси цигарата си.

Еви се прокашля, колебливо кимна и се размърда на стола си.

— Говоря за разбирателство, за съпричастност — продължи тя. — Бих искала двамата с теб да имаме единствена по рода си връзка, каквато не бих могла да имам с другиго по простата причина, че съм ти майка, а ти си ми син. Разбираш ли? Никой не може да те замести в сърцето ми, никой. Винаги съм го знаела, разбира се, винаги съм го усещала. Но не с такава острота като днес, не с такава сила. Знаеш ли, понякога нещо ни вади очите, а не го виждаме. Имаш право да ми се сърдиш и не аз ще те упрекна за това. Като майка сигурно ти се струвам жалка, не отричай.

Той отрече, каза ѝ, че нещо бърка. В същото време сведе глава и възможно най-дискретно въздъхна — беше син на актриса и писател, та бе изкарал добра школа, умееше да се преструва, поне това им дължеше.

— Искаш ли една бира? — предложи ѝ той.

— А? Бира ли? Защо не?

Еви веднага стана. Човек би казал, че я е зашеметил с парализиращ газ.

Това несъмнено беше първата бира, която ѝ предлагаше, но всяко нещо си има начало. Остави Лор да седи на леглото със снимките на Габи Гарлич, които потръпваха на стената във вечерния въздух.

В дневната Андре Трендел крачеше напред-назад с чаша джин в ръка. Дебнеше Ришар, който сякаш възнамеряваше да векува в кабинета си и изглеждаше неспособен да прекоси градината и да предложи на баща си минимум компания в час, когато нормалните хора пиеха по чаша заедно, да поговори с него спокойно, да разменят няколко топли думи като хора от едно семейство, с една кръв.

Не можеше човек да е доволен, че има такъв син, мислеше Андре Трендел, убеден, че се отнасят с него като с куче. Колко разочарования бе изпитал с този син с неговата непрекъсната враждебност. Доста всеотдайност му бе нужна, за да понесе всичко това. Налагаше му се да помага на сина си, очаквайки само безразличие и упреци в замяна. И това продължаваше с години. Дори на Бог не се надяваше вече. Андре не искаше да има други грижи, освен да пътува с жена си, да поддържа в дома си луксозна обстановка и да го обзавежда с уреди последна дума на модата — двамата имаха три плазмени телевизора. Не си *търсеше сам* неприятности. Беше на *пенсионна* възраст. Не посещаваше сина си, за да вкусува с *удоволствие* от млякото на горчивината. Ако стоеше там, забравен в часа на аперитива, измерващ бездната, която го делеше от кабинета на сина му — петдесет метра проблясваща на светлината на прожекторите морава, — сведен до простата роля на досадник, ако се отнасяха към него толкова презрително, като към нахалник, то беше, защото изпълняваше християнския си дълг.

Майката им бе разгонил Ришар с наркоманските си истории. С Роз се бяха притеснявали години наред и бяха изразходвали много енергия, за да постигнат резултат, който не беше толкова блестящ, колкото изглеждаше — Ришар не се поддаде окончателно на порока, измъкна се, бяха го спасили от смъртта, ами да, така беше, но на каква цена? Имаше ли у него поне едно нещо, което да е както трябва? Останала ли му беше поне частица неувреден мозък?

Какво правеше в този кабинет, питаше се Андре, застанал пред френския прозорец с ръка на гърба, като ту наблюдаваше Ришар, който се разхождаше пред прозореца си, ту хвърляше по едно око на заобления задник на Джина, която слагаше масата зад гърба му. В какъв нелеп пантеон искаше да влезе Ришар? Какво го ядеше пък сега? Още ли се мислеше за Достоевски, след като бе унищожил половината си неврони, или може би се взимаше за превъплъщение на Набоков?

Още ли не се бе примирил с границите си? Които впрочем му позволяваха да запази мястото си в стадото и да няма финансови проблеми, да не забравяме това, да не омаловажаваме този аспект на нещата.

Ришар е още дете, слабо и изменчиво същество, казваше си Андре, който, що се отнася до него самия, не можеше да оспори влечението си към италианките с големи бюстове — запита се дали Джина ще се съгласи на едно фелацио за сто евро, или ще завие на умряло. Чуваше я да си тананика, докато подрежда божурите, без да подозира нищо, да пали свещите с мелодията на една стара песен на Рой Орбисън.

По това време Роз гледаше сериала си в спалнята и бащата и синът можеха да поговорят на спокойствие например за политика, защо не, за жени, за проблеми с еякулацията, за пари, но в случая нямаше много място за оптимизъм.

Андре стискаше зъби. Не отричаше, че ги е стискал, кажи-речи, през целия си живот, от момента, когато — нещастен безумец! — си бе взел жена и на бърза ръка ѝ бе направил дете — на младини чукаше Роз по шест пъти на ден, — преди да разбере, че е роден за ергенски живот. Стискаше зъби, когато се сетеше за силите, които бе изразходвал за тази жена и детето ѝ, за целия този жизнен сок, който бяха изстискали от него — и какво бе получил в замяна? Получил ли бе поне едно „благодаря“?

Тъкмо си представяше как застава на колене между бедрата на Джина и облизва потръпващия ѝ италиански анус, когато Еви се появи горе на площадката.

Андре се питаше как това момче запазва душевното си равновесие в подобна среда. Плодът още не изглеждаше развален, но наоколо бушуваше буря, която всеки момент можеше да го връхлети и отнесе, ако не внимаваха.

Андре Трендел имаше чувството, че поддържа добър контакт с внука си. Намираше го все пак прекалено затворен, прекалено непроницаем за заобикалящия го свят — качества, които не се бяха променили през годините и които смъртта на Лиза бе затвърдила.

Проследи момчето с поглед — дори в походката му имаше нещо неуловимо, тайнствено, да не кажем съмнително. Докато слизаше по

стълбите, се оглеждаше, сякаш проникваше във вътрешността на джунгла.

Андре машинално се сви, за да види какво ще последва — методът се бе оказвал ефикасен, когато трябваше да открие някое скривалище на Ришар и да го пипне на местопрестъплението, след като мръсникът се бе клел в децата си, че вече не взима нищо.

Както и да е, Еви се насочи към огромния хладилник и го отвори.

— Бира? — възкликна Андре зад гърба му. — Бира, момчето ми? На твоята възраст? Ама какво става в тази къща?

Еви се обърна и го изгледа смаяно.

— Мислиш ли, че съм давал на баща ти да пие бира на твоята възраст? Не съм, разбира се. На твоята възраст? Не, със сигурност. Същото е и за цигарите. Знаеш ли, не се обиждай, но някои изследвания са доказали, че мозъкът ти още не е напълно развит, не си измислям и че следователно не можеш да знаеш кое е добро и кое не за теб. Съжалявам, но е така. Затова ние, възрастните, трябва да бъдем бдителни и да ви сочим пътя, както по-късно и вие ще го сочите на децата си.

Еви мълчаливо огледа двете кутии, които държеше в ръка, и си помисли, че може би става дума за шега, за някакъв специален майтап.

— Какво става? Проблем ли има? — попита Ришар, който се появи точно в този момент с вече пламнал поглед.

Еви се възползва, за да се измъкне, тъй като не искаше да става причина за скандал заради две нещастни бири, които щяха да се стоплят, ако още се мотаеше.

Качи се в стаята си, където го чакаше майка му.

Това вече не беше жената, с която се бе разделил преди малко, а актриса, опитваща се да завладее пространството, да разпростре пипалата си навсякъде. Лежеше на леглото, подпряна на лакти, и го изчака да се приближи, без да го изпуска от поглед. Напомняше му Лиза, напомняше му въздействието, което Лиза оказваше върху него само като променеше посоката на погледа си.

Със сестра си никога не бяха стигали съвсем до края. Никога не го бяха правили, ако трябва да сме точни, но бяха плували един до друг в толкова мътни води, че разликата едва ли се забелязваше с просто око. Във всеки случай, когато Лор се снимаше, му се случваше да не я

схваща като своя майка и да се възбужда също като милионите тъпанари, които гледаха филмите ѝ.

Лор носеше къса пола, краката ѝ бяха гладки, дълги и загорели и, естествено, на Еви не му трябваше много, за да си спомни *с всички подробности* разговора ѝ с Джудит Беверини и да си пусне забранения за малолетни филм.

Ако трябваше да е честен, би казал, че не вижда разлика между майка си и коя да е курва — курва, чиято хубост му се струваше утежняващо вината обстоятелство. Онзи от „Медиа Макс“ не беше първият. Поведението, което бе избрала Лор — да наказва Ришар, като спи с други мъже, — никога не бе срещало одобрението на Еви, макар че тя по различни поводи се бе опитвала да накара децата си да застанат на нейна страна. Лиза по-лесно възприемаше аргументите ѝ, разбира се, по-склонна беше да удря Ришар под кръста, докато се лекуваше от наркоманията си.

Подаде ѝ една бира, като избягваше да гледа бедрата ѝ. Защото не само добре знаеше, че онзи от „Медиа Макс“ не е първият, но вече имаше и съвършено точна представа за нещата, които майка му правеше с мъжете, за нещата, които приемаше, които харесваше или не, които поглъщаше, които ѝ бяха безразлични или я подлудяваха, като например да ѝ правят чекия с намазана с вазелин ръка, след като са изхвърлили ключа за белезниците, от този десен.

— Знам за какво мислиш — каза му тя. — Но знам също, че вече не си бебе и можеш да погледнеш отстрани тези неща. — Тя посочи нещо в пространството. — Ще разбереш по-късно. Ще има да се смееш. Няма да ме гледаш с ококорени очи.

Той сви рамене и отиде да седне — не без да хвърли поглед на многобройните снимки на Габи Гарлич на стената.

Смуцаващо беше да изпитваш желание да изучаеш майка си. Независимо че го обземаше епизодично само когато снимаше, когато играеше някоя от онези горещи женски роли или когато я заварваше да спи в хамака полугола. Повече от смуцаващо дори и главно — не те подтикваше да се отнасяш по същия начин към момиче, докоснало душата ти. Защото, като помислиш, какво друго бе направила Габи, освен да докосне душата му?

— Трябва да знаеш в какъв свят живееш — подхвана Лор, поклащайки глава. — Свят, в който актрисата трябва да спи с мъжете,

колкото и да е талантива. В който всяка жена трябва да го прави. Какво си си въобразявал? Че седят и ме чакат? Че ми пазят номера на телефона? Трябва да знаеш, че живееш точно в този свят и в никой друг. Знам, че не изглежда отвратително, но е, уверявам те.

Лор беше голяма актриса. Настъпваше нощ, само на запад небето все още леко светлееше, отдолу се чуваха откъслечни гласове, докато Лор нервно палеше цигара. Чуваше се и шумоленето на гората и потракването на автоматичната пръскачка.

— Щеше да е наистина по-добре, ако сестра ти беше тук — каза Лор с разтреперан глас. — Щеше да е по-лесно за всички, ако Лиза беше между нас. Защо мълчиш? Кажй нещо.

Той поклати глава. Нямахше какво да каже. Можеше само да мисли за чистото чувство, което изпитваше към Габи.

— Ришар ми каза, че искаш да говориш с мен — заяви Еви, за да покаже добра воля. — Така ми каза. Че искаш да говориш с мен.

— А според теб какво правя в момента? *Какво правя?* А? О, Еви, за Бога, защо ме измъчваш така? Не виждаш ли, че съм съсипана? Не ми ли личи? Не виждаш ли колко съм изтощена?

Двамата се изгледаха.

— Господи, колко ми липсва Лиза — додаде тя, потискайки риданието си.

Еви се възползва, за да изгълта половината бира — между другото, странно колко ги безпокоеше една най-обикновена бира, когато децата им тичаха по минирания терен още преди да им е пораснал един косъм под мишниците или да са им напъпили гърдите. После забелязаха фарове по алеята.

Слава Богу, така беше по-добре и за двамата. Все пак тя му подаде ръка.

Еви се направи на странник, незапознат с обичаите на местните хора.

Но Лор настоя. Уплашен, че накрая ще го прегърне и ще покрие лицето му с трепетни целувки, той се реши да повери ръката си на майка си.

Тя пламенно я сграбчи. Страстно я целуна и я допря до бузата си. Еви си спомни, че я виждал да играе тази сцена в един телевизионен сериал с голям бюджет — даваха го в най-гледаното време, когато Ришар за трети път излизаше от клиниката.

Тя сякаш внезапно се почувства по-добре. Каквото и да бе извлякла от ръката на сина си, лицето ѝ светна.

— Момчето ми! Моето голямо момче! Както и да е. Всичко ще се нареди, сигурна съм. Вече всичко ще е наред. Ще направим така, че животът ни да е приятен.

При тези думи двамата си размениха невярващи погледи.

После слязоха да се видят с инспектор Някой си.

— Остави аз да се разправам с този глупак — каза тя.

Инспектор Някой си питаеше такова възхищение към Лор Трендел, че направо се гипсираше в нейно присъствие. Той, който никога не се потеше, след няколко минути взе да си бърше челото, защото тя му каза: „Гледайте ме в очите, инспекторе“ — и той я послуша.

— Да не би случайно да подозирате сина ми? — добави тя.

Той започна да мънка. Да се мръщи. Да се кълне, че нищо подобно. В това време Лор му надписа една своя цветна снимка и сърцето на нашия човек лудо заби.

Преди време Лор за малко да му извади окото, когато бе дошъл да ѝ съобщи, че с дъщеря ѝ се е случило нещо лошо, и то ужасно лошо, но той не съжаляваше за нищо. Няколко години по-рано, когато пътуваше из Италия, успя с лакти да си пробие път и да се приближи до папата на по-малко от десет метра. Изпитваше същото в присъствието на Лор Трендел. По някак начин се чувстваше по-близо до небето.

Потръпна от удоволствие, след като се сбoguва с домакинята и пое свежия въздух в градината. „Ама че шашаво семейство — каза си с широка усмивка. — Ама че шашаво семейство, но пък каква жена, какво ангелско създание.“

Притисна снимката до гърдите си. Звездите блестяха в нощта, която се бе спуснала над хълма. Каква прекрасна вечер. За разлика от колегите си, инспекторът приемаше, че работата му си има и добрите страни.

Бързо се шмугна в колата си. Нямахше да се мине без малко мастурбация.

Остави вратата открехната, така че да изхвърли соса в храстите. Все едно, че му е дала снимката си нарочно. Отлично. В същото време

хвърляше по някой поглед наоколо. Отлично, отлично.

После възвърна спокойствието си и слезе в града. Семейните истории бяха най-трудни за разплитане, а в случая с Тренделови трябваше да си гений, за да разбереш дали момчето беше ликвидирало сестра си, или ставаше дума за нещастен случай.

На другата сутрин, в часа, когато росата все още блестеше, Джина, която тъкмо идваше на работа, обяви, че храстите покрай градинската врата са изцапани с нещо гнусно. Така денят започна с въпросителна.

От няколко дни отново ходеха на училище. В седем часа кухнята беше пуста и Еви мълчаливо закусваше, после изпушваше първата си цигара, преди да тръгне към автобусната спирка, където го чакаха Андреас и Мишел. В някое от междучасията забелязваше Габи в коридорите с излъскана дървения или под колоните. Опитваше се да срещне погледа ѝ, но тя се придържаше към уговорката им — никакъв контакт в училището, никакъв контакт, никой не трябваше да знае, че имат нещо общо, че има нещо общо между момче от 9-и клас и девойка от 12-и. Напразно се опитваше да наруши този закон — знаеше, че Габи е права. Подпрян на бастуна си, с изкривени в гримаса устни, Андреас му казваше, че е хубаво да страдаш мълчаливо, че това укрепва характера.

Немалко типове се въртяха около Габи Гарлич. Това не беше нещо ново, особено, откакто другите двама вече не бяха между живите, и никой не взимаше на сериозно слуха, според който Еви Трендел, това почти кърмаче, е изпреварил всички. Но във всеки случай никой не успяваше да сложи ръка на блондинката.

Обикновено твърдяха, че хомосексуалните ѝ наклонности са надделели и че ако е толкова бледа, то е, защото плюска само „катерички“, но истината бе, че прекалено много се друсаше.

— Достатъчно голяма съм, за да знам какво правя — заяви тя на Еви. — Бих те посъветвала да не ставаш досаден.

Еви прие посланието и мълчаливо си прехапа устните. Финансовият аспект на проблема го бе подтикнал към някои размисли, за които съжали, когато видя реакцията ѝ.

Ама какъв глупак беше, какъв проклет глупак! Какво искаше всъщност от нея? Да го разкара? Да го прогони, та да не му слуша глупостите?

Навремето Лиза го беше пратила да пасе, когато реши да ѝ каже, че не е съгласен.

— Не си съгласен? — каза тя. — Ами съжалявам. Не си съгласен, а? Гледай си тогава твоята работа.

— Наистина е опасно. Ще свършиш на някой паркинг. За по двайсет евро на сеанс.

— А бе какви ги говориш?

— Знам какви ги говоря. Да не ме мислиш за сляп?

— Слушай, какво ти става? Не ставай смешен. Не ми чети морал. Не ставай смешен, разбра ли?

И ето, че пак започваше. Ето че днес започваше с Габи. Направо луд за връзване. Нима беше способен да понесе пълната самота, свят без ехо, живот без светлина? Казано направо, искаше ли да се върне към тъжните свирки на Мишел? Да се отдаде на майчиния си спорт? Да *изчука* Габи Гарлич?

Или си поставяше по-възвишени цели?

Имаше интерес да си трае, ако искаше да запази отношенията си с нея, да запази това чудо.

Шегата настрана. Всеки изминал ден беше още едно въже, което Габи прекарваше около врата му, дотолкова, че понякога трудно преглъщаше. Всеки ден бе източник на допълнителна радост, независимо дали заспиваше в ръцете му напълно надрусана, дали имаше късмета да я изкъпе, или да ѝ намаже сухарите с тънък пласт от онова превъзходно английско портокалово сладко, което тя обожаваше и което той задигаше от къщи и го носеше у тях, където приготвяше чай с някакво отнесено благоговение. Още повече, че по нейните думи тя знаела какво прави, не се боцкала и можела да спре, когато пожелае, по *problemo*.

Във всеки случай той имаше това, на което тайно се беше надявал — връзка, неопорочавана от тъпите сексуални отношения, връзка, за негово велико щастие основана на нещо, което не вонеше на пикня.

Да чукаш беше едно. Да имаш чувства към жена — съвсем друго. Онова, което виждаше около себе си от години, което знаеше за света на белите, към който принадлежеше, със сигурност не го подтикваше да смесва едното с другото. Едва беше проходил, когато над него Ришар и Лор с изкривени уста водеха люти битки по въпроси като изневярата или истерията, или импотентните наркомани, или извратените актриси, които се държат като разгонени кучки, или някои случаи на *отчаяна пристрастеност* към секса. Ришар и Лор му даваха поучителни представления всеки път, когато отвореше очи. Но всъщност може би трябваше да им благодари.

Този следобед, наведен над мивката, Еви миеше лицето си след дълъг труд между бедрата на своята дулсинея и си мислеше, че тази

практика не е сексуално отношение и може да се смята за подарък от негова страна, за израз на признателност, доказателство за преданост, за твърдо намерение да ѝ направи живота възможно най-сладък.

Тя приемаше да не го смуче в замяна, след като той не държеше на това, и явно бе загубила всяка надежда да разбере каква муха е ухапала това момче с приказките му за чистотата на отношенията и за мръсотията на секса. Иначе беше чаровен, грижлив и успяваше да я изпразни въпреки проклетия прах, станал прекалено добър, откакто бяха възстановили производството в Афганистан, ако можеше да се вярва на Дани Кларанс, а истината бе, че Дани Кларанс следеше от доста близо тресавището, в което пак бяха затънали западняците.

За съжаление не беше без пари и това всички го знаеха.

Габи твърдеше, че парите идват от баба ѝ, но освен Еви кой ли ѝ вярваше? Освен Еви, който ги задигаше откъдето можеше — джобовете на баба му и дядо му бяха добре дошло разширение на ловната му територия, — за да купи най-обикновена доза, кой ѝ вярваше?

Всъщност Еви се разминаваше с истината — той силно подценяваше консумацията на Габи. Тя употребяваше три пъти повече, отколкото той си мислеше, три пъти повече, отколкото признаваше ей така, между другото, сякаш, за да се убеди, че няма проблеми, но тази гадост беше толкова ефикасна, така добре запълваше празнотата, която помрачаваше живота на всеки нормален човек, че да се бори срещу нея се оказваше невъзможно или крайно недостойно, крайно вулгарно.

Тежко ѝ беше, че само тя от тримата е останала, по-тежко, отколкото си бе представяла, въпреки искрящата есен, от чиято прелест не съм описал и една десета, толкова се старая да не нарушавам стройността на повествованието само за да задоволя личния си вкус — Еви и някои други биха могли с право да ме упрекнат, че се самоизтъквам в една история, в която ролята ми се свежда до това, да си вода бележки, да излагам фактите, да проверявам имената на птиците или растенията. Но както и да е. Значи Габи се протягаше на леглото все още влажна, с добре излъскана цепка от милия ѝ слуга, който в момента си плакнеше устата с ярко червена тоалетна вода, когато на вратата се позвъни.

Беше Дани Кларанс. Мамка му! Дани Кларанс. Габи се отмести от шпионката и се обърна към Еви, който бе замръзнал на вратата на

банята с издути бузи и вдигнати вежди. Направи му знак да не вдига шум. Отново се позвъни. На прозореца спокойно се вееше тънко бадемово зелено перде, полюшвано югоизточния вятър. Иначе нищо не помръдваше — Дани в коридора, Габи, наострила уши, гола като пушка, с пръст на устните, и Еви, на километри от реалността, съвсем унесен, с бузи, издути от ухаещата на карамфил течност.

Измина цял век, преди досадникът да се реши да си тръгне.

— Питам се кой ли е бил — заяви Габи. Еви сви рамене. Как да отговори на този въпрос? Върна се в банята и се изплю в мивката.

— Не видя ли кой е? — попита я в пристъп на здравомислие, което не го обземаше прекалено често.

— Нямахте да те питам, ако бях видяла.

— Разбира се. Окей.

— Помисли малко. Освен, ако не мислиш, че крия нещо от теб. Еви? Това ли е?

— Не, нищо подобно. Не съм искал да кажа това. Просто, понеже погледна през шпионката, та реших...

Габи беше разочарована, че Еви взема всичко, което види, за чиста монета и не се поколеба да му го каже, като в същото време облекчено въздъхна — бяха на ръба на катастрофата.

— Погледнах през шпионката и какво от това? Какво от това? Лампите в коридора не светеха. Коридорът беше тъмен, ако искаш да знаеш. Просто е.

Не беше сложно наистина. Дани Кларанс бе един от онези, които се ползваха с благоразположението на Габи, с тази разлика, че ѝ плащаше направо в стока, както беше плащал на Лиза навремето, разнообразявайки вечерите им с вещества, които не бяха без пари. Беше изумително просто.

Да си на осемнайсет години и да си хубава опростяваше доста неща — повечето обитатели на хълма бяха почтени бащи на семейства, но немалко от тях слагаха парите на масата веднага щом някоя хубавица им покажеше бедрата си. Парите бяха последната им грижа, толкова бяха жадни за нещо свежо, за гладка кожа, за нежна розова плът тези хали, тези копелета, тези оплешивели типове, които ги обладаваха кучешката, тези противни старчоци, които носеха тъпите си мокасини на бос крак.

Но Габи не се оплакваше. Важното бе да се снабдява с дрога редовно и да намира легло, в което да се изтегне, когато вълната я издигнеше до тавана, легло, върху което да се просне, когато едва се държеше на краката си и се отдалечаваше от света без ни най-малко съжаление.

Патрик беше изчислил, че с една свирка например можеш да си доставиш дрога за целия уикенд. След упражнението, което траеше само няколко минути, човек можеше да се кефи в продължение на четирийсет и осем часа.

Само трябваше да внимаваш. Да проявяваш минимална дискретност, ако искаш всичко да е наред. А не да се появяваш посред бял ден, без да предупредиш, когато другият не е сам.

Габи отпусна рамене. За момента нямаше желание да си усложнява живота. Казваше си, че Еви ѝ върши идеална работа. Чувстваше се добре с него. През повечето време. Вярно, не беше забавен. Но не можеше да има всичко. За момче на четиринайсет години Еви беше по-скоро развит, добре се справяше с лизането — Лиза го бе инструктирала — и струваше повече от някои по-възрастни типове не само в това отношение въпреки понякога странните си идеи.

И тя като него смяташе, че сексът не е всичко. Все по-малко се колебаеше, когато трябваше да избере между чукането и друсането; и когато Еви се появеше с малкото си пликче, с малкия си подарък в ръка, купен на цената на златото от този плъх Дани Кларанс, не можеше да се въздържи да не го прегърне, да не го притисне до себе си с обич, още повече че предпочиташе удоволствията на клитора.

Сметна за по-разумно да смени въздуха през останалата част от деня.

Облече се, докато той миеше съдовете, останали в мивката след няколко самотни вечери — ужасно скучни и изпълнени с призраци. Обичаше да прекарва нощта у Еви, на хълма, в стаята му, наред шумовете, долитащи от гората, да се унася пред пламналия хоризонт или да пълзи по килима, за да поеме още по-радикална доза.

Като помислиш, ако зависеше от нея, нямаше да си покаже носа въвн от стаята на Еви, нямаше да излиза от нея, без съжаление щеше да се откаже от всякаква свобода заради този затвор. Без колебание. Прахът. Изгледът към гората. Мастурбацията. О да, без сянка колебание. А и да си обект на истинско обожание, когато някои

харчове те принуждават да преглътнеш самолюбието си — нима това беше без значение?

Хванаха последния, практически празен автобус, когато слънцето изчезваше зад билото. Миг преди да се затворят вратите, някой скочи вътре.

— За малко да ме изгървеш, Дани — подхвърли шофьорът, като подкара по пътя към хълма.

— Гледай си пътя и не се занимавай с мен — изсмя се Дани, чието лице лъщеше, сякаш бе излязъл от фурна. — Не ми досаждай. Благодаря.

После се обърна към Еви и Габи, които се бяха настанили в дъното, и широко се усмихна, като се вкопчи в една дръжка, за да запази равновесие.

„Мамка му!“ — каза си пак Габи, като забеляза, че на всичкото отгоре е пил.

Вонеше на алкохол. Отпусна се на една седалка пред тях и дъхът му овоня целия автобус.

Със старомодната си конска опашка в стил Карл Лагерфелд и редките, залепнали за черепа му коси, с маратонките и развлечените фланелки Дани Кларанс не приличаше на преуспял бизнесмен. Коего доказваше, че не е глупав.

По същия начин рядко гледаше жена в очите.

— Ей, влюбените, как я карате? — захили се той.

Еви и без това не си падаше по него. Не очакваше кой знае какво от човек на възрастта на Ришар, който все още четеше „Плейбой“ или нещо подобно с учудваща упоритост.

— Ей, откъде идвате? — продължи Дани. — Ей, влюбените, къде се бяхте скатали?

— Хайде, Дани, що не ни оставиш на мира? — въздъхна Еви.

Въпреки че беше доста пиян, Дани Кларанс усети, че бузите му пламват като от здрав шамар.

— Не ми говори с този тон, става ли? Хич не ми харесва.

Дани смяташе, че тези хлапета му дължат, ако не приятелство, то поне уважение. Не им беше баща, но можеше да им бъде. И вярно, чукаше ги и ги снабдяваше с дрога, но не би позволил на никой да поставя под съмнение добрите чувства, които изпитваше към тях. Особено към Еви, когото познаваше от времето, когато хлапето ходеше

по къси панталонки и когото се бе опитвал да поободри през някои дни, като наминаваше да ги види с Лиза, докато Ришар се лекуваше в клиника, а Лор се вихреше под прожекторите. На него, на Дани Кларанс, му бе домъчняло за децата. И те му дължаха уважение в замяна, дори да беше пиян, дори да беше на път да им се издрайфа в лицата — че заради алкохола в кръвта, а заради обзелия го гняв.

И заради неудовлетворението, което изпитваше, задето не бе успял да изучука Габи, както възнамеряваше, след като свърши работата, неочаквано отвела го в града.

Еви несъмнено я е изучукал, мислеше той. За пореден път Еви разпределяше картите както намереше за добре. Ето че сега се беше хванал за полите на Габи и отново усложняваше нещата. Заради него тя бе все по-малко свободна, а момичета като нея не се намираха на път и под път. Красавица едва на осемнайсет години, която прекрасно знаеше какво прави. Без майтап, по-лесно бихте намерили диамант в копитото на муле. А и Лиза беше мъртва.

Автобусът мъркаше, достигнал пълната си скорост, и пронизваше гората с големите си жълти очи, когато взимаше завоите с леко просвирване на гумите — фюу-ут, — което не съответстваше на големината му. Вътре Дани злобно изгледа Еви.

— Съветвам те да си затваряш устата — каза му Габи през зъби.

— Че какво съм казал? Дори не съм си отварял устата. Да не би да имаш нещо за криене?

— Зле си си направил сметката, Дани. Грещиш, като се държиш така.

— Не, ама чуйте я. Това какво е сега, заплаха ли или сънувам?

Не се отнасяха добре с него. Би искал да им го каже, но обстоятелствата не бяха подходящи, а и определено беше пил прекалено и едва се владееше след несъстоялото се посещение у Габи. Трудно бе да се обясни защо неуспехът му придобиваше такива размери, защо пропуснатото чукане буквално го подлудяваше, но беше така. Кипеше от яд.

Достигнал бе възраст, когато самотата започва да тежи, независимо дали си го признаваш, или не, когато самотата извършва подривната си дейност и пробива и най-дебелите кожи. Нямахше определен план, нищо не замисляше, но плащаше добре на Габи, дори

много добре, без да очаква в замяна друго, освен нещата да продължават така поне през следващите двайсет години.

Габи го гледаше и очите ѝ хвърляха мълнии. Изражението на Еви беше презрително.

— Ама за какви се взимате? — изръмжа Дани. — Я се погледнете!

Габи стана.

— Наистина си ужасно досаден — каза тя.

Еви я последва и двамата застанаха на пътеката. Гледаха встрани от Дани, все едно, че не съществуваше.

— Така ли ми благодарите? — изсмя се той. — Така ли ми благодарите, задето се държа добре с вас? Задето се държа толкова добре с вас?

Дали не трябваше да им каже истината в очите, питаше се той, докато наблюдаваше силуета на Габи, който му се струваше самото съвършенство — златисти бедра без капчица тлъстина, чудесно дупе, гладки гърди и едно коте, мамка му, едно коте, истинско велурено ковчеже, мамка му, коте за пример, каквото може би никога вече нямаше да намери. Дали не трябваше да им каже какво мисли за тях? Да им дръпне един бой? Така ли смяташе да се измъкне тя? Животът не се бе оказал много щедър към него. Така и не успя да премине прага. Каквото и да правеше, си оставаше момче за всичко за местните богаташи и жените им — положение, което невинаги беше приятно. Не можеше ли поне от време на време да се порадва на малко синьо небе?

Много хора се напиваха за по-малко от това.

Еви и Габи слязоха от автобуса, преди да реши как да продължи разговора. Беше пиян и бесен и в плен на ужасна сантименталност. На свой ред изскочи от автобуса, пропусна едно стъпало и тежко се просна на асфалта, където остана да лежи, почти зашеметен, докато автобусът продължи своето равномерно нощно изкачване по хълма.

Ядосано отблъсна Еви и Габи, които се опитваха да го вдигнат, като го ругаеха, като го питаха какво прави тук, и разкъса със зъби кърпичката, която му подадоха, за да обърше кръвта от лицето си. Нека видят как се отнася към закъснялата им загриженост.

Нямаше нужда от никого. Не дължеше отчет никому. Слизаше където пожелаеше. Ако искаше да върви след тях, щеше да върви след тях. Бъркаха, като го подритваха като някое куче.

— Ама какво ти става? — нервира се Еви. — Какво всъщност правиш? Виж се! Виж си лицето! О, мамка му!

Асфалтът беше по-лош от ренде — лицето на Дани бе одрано и Еви се чувстваше раздвоен между желанието да му помогне и желанието да го зареже.

— Стига! Млъквай! — излая Дани и намери достатъчно енергия, за да се изправи на крака. — Върви на майната си!

Габи заяви, че е най-добре да не се занимават с него, че щом иска да прекара нощта в канавката, негова воля.

От долу, примерно от автоматичната бариера до дома на Еви, имаше десетина минути ходене пеш. Като стигнаха до къщата на Форвилони, които имаха гости в градината, Дани, Габи и Еви все още не бяха врагове, но натам вървяха нещата — точно както у някои племена заколват съседа си в един прекрасен ден, без нищо да предвещава това, и го правят дори днес, в зората на двайсет и първи век, по същия див и внезапен начин като някога.

Дани не искаше да се откаже. Мъкнеше се подире им и сребърните му пръстени проблясваха в тъмнината, куцукаше, залиташе, създаваше впечатлението, че е накрая на силите си, но упорстваше, не изоставаше, грухтеше, пенеше се и продължаваше да поддържа кавга, която само той желаше, без да може ясно да обясни защо.

Поне едно нещо вече беше ясно — сърдеше се на Еви. Виждаше, че гневът му се съсредоточава върху него и по-скоро щади Габи, която държеше да изчука повече от всякога — несъмнено не точно там, не по време на изкачването, на неговата Голгота, несъмнено не веднага, като се имат предвид обстоятелствата, но изобщо.

Бог знае, че се бе опитал да разубеди Еви да се интересува от нея. Бог знае, че бе казал на Еви да внимава и да стои далеч от нея, но пък, от друга страна, не искаше да им се меси. И ето, резултатът беше налице.

— Не си мисли, че всички са слепи, малкият. Не се мисли за толкова хитър — беше лайтмотивът, думите, които с малки вариации повтаряше зад гърба на Еви, докато малката им група минаваше покрай дома на Арамантис, на Беверини, на Сторер и тути кванти в съпровод на песента на щурците.

В това време Ришар Трендел трескаво препрочиташе двайсетината страници, които според него буквално се бяха изтръгнали от сърцето му. Беше осем часът вечерта.

Навън се бе стъмнило, докато той четеше текста си и се разхождаше в кабинета си, неспособен да се излегне на дивана, както правеше обикновено, за да нанесе поправки на някой сценарий или да помисли за кулминацията. Чувстваше се едновременно доволен и обезсърчен. В един момент бе убеден, че всяка дума е на мястото си, че специфичният ритъм на изреченията му е в хармония със заобикалящия го свят, в следващия вече не беше сигурен в нищо и измерваше главозамайващата сложност и практически неизбежния провал на начинание, което би успяло само ако се наричаше... — мамка му, не се сецаше за никакво име.

И все пак трябваше да успее — или да изчезне.

Не можеше да става и дума да поиска мнението на баща си. Роз не си падаше по литературата и не би различила писателя от ръчната количка. Колкото до Лор... С Лор имаха много неприятности в момента, за да се реши да я попита. Имаше ли изобщо надежда да получи обективното ѝ мнение? Макар и с неохота, налагаше се да признае, че няма представа докъде са стигнали отношенията им. Дълго време вярваше, че някоя нощ тя ще го заколи, докато спи, за да му отмъсти за изпитанията, на които я бе подложил, и фактът, че досега не го беше направила, не доказваше нищо. Струваше му се, че тази сянка все още се рее над главата му, все едно дали я бе заслужил — успехът можеше да го поразии не по-малко от провала. Мислеше си, че е по-добре да не създава у Лор неприятното усещане, че иска да възкръсне от пепелта си, да не буди заспалия дракон.

Изключителният успех, който бе имал преди години, принадлежеше към друга епоха. Тогава не беше толкова добър, колкото твърдяха. Не си правеше илюзии. Стилът му не беше чак толкова блестящ. Но бе на прав път и знаеше, че ако работи здраво, ще постигне целта си.

Не стана така. Внезапно се бе уплашил и не стана така. Намали скоростта и предпочете собственоръчно да потопи кораба си, отколкото да се катери към върха на колене, да заплати със здравето си щастието да легне в гроба сред цветя и сълзи.

Днес вече не мислеше за писателството по този начин. Не че му изглеждаше като някаква синекурна длъжност, съвсем не. Но едва ли носеше повече страдание от всичко друго. Едва ли щеше да го съсипе повече от брака или бащинството, или от написването на един от тези тъпи сценарии, които предлагаше на разни кретени, абонирани за Ротари клуб или за баровете и тоалетните на луксозните хотели.

Което не значеше, че съжالياва за избора си. Никой не го беше принуждавал. Хвана го шубе и си плати за това, така че се смяташе в правото си да се върне на местопрестъплението като свободен човек. И какво се получаваше? Трудно е да се каже. Не се чувстваше способен да прецени дали е свършен, или не, дали бе загубил всичко, или не. Нима беше окончателно деградирал? Тъмнината го заобикаляше отвсякъде, въпреки фигурите на баща му и майка му в дневната, на хвърлей камък от кабинета му и въпреки лунния сърп, на чиято светлина прелитаха нощните птици и който покриваше градината с фин пласт сребриста прах. Светът беше тъмен, но съществуваше онова момиче Габи Гарлич — тя можеше да му даде интересуващото го мнение, единственото, което си струваше да знае.

Колкото повече размишляваше, толкова повече решението се налагаше от само себе си. Нямахше защо да търси другаде. Нуждаеше се от външно мнение. Защо да не е мнението на осемнайсетгодишна девойка, която се бе оказала прозорлива, а и много приятна за компания?

Тя беше необходимият му човек. Тя беше човекът, който трябваше да прочете написаното и да му каже, да му каже откровено струва ли нещо, да му каже откровено дали все още кръвта тече във вените му, или се е превърнал в призрак на самия себе си, в свое противно отражение.

Седна на канапето и рязко пое дъх. Защото точно в този миг Габи се появи на градинската врата. Изумително. Съвпадение ли беше това? Знак? За съжаление не беше сама. Как бе успявал да не я забелязва, докато Лиза беше жива? Истинска мистерия.

В момента изглеждаше раздразнена. Еви вървеше след нея с ръце в джобовете и мрачно гледаше гърба ѝ. Още един въпрос: какво прави тя със сина ми? Какво прави с този хлапак? Не намираше смислен отговор. Истината бе, че не му пукаше, че му се налагаше да се справя

с друг вид ситуация, от първостепенна важност, така че всичко останало слабо го интересуваше.

Държеше в ръката си двайсетте написани страници — те трябваше да решат дали Ришар Трендел не се е продал напълно и окончателно, дотолкова, че Бог да му е отнел дарбата, благодарение на която някога можеше да сътвори една качествена страница за по-малко от двайсет и четири часа, между изгрев и залез-слънце. Двайсет страници, които нямаше търпение да покаже на Габи Гарлич, чийто строен силует в момента минаваше през градината с решителна крачка.

Ришар се готвеше да излезе от бунгалото — от този бивш гимнастически салон, превърнат във фабрика за сапунки за телевизията, произвеждани чрез четирийсет часа писане седмично и нито минута повече, — когато забеляза Дани Кларанс, който вървеше подир двамата с не особено стабилна походка.

Значи човек, който живееше сам в гората, също си има причини да се напие, помисли Ришар и се усмихна. Излезе от бунгалото и тръгна към посетителите, които както му се стори, не бяха в най-добро разположение на духа.

Като начало срещна безкрайно дълбокия поглед на девойката — по-дълбок, отколкото по време на изумителната им среща, след което огледа лицето на сина си, бледността му, стиснатите му ноздри, мрачния му вид. Колкото до Дани Кларанс, около него танцуваха пламъците на ада.

Ришар прихна.

— Я гледай! Ама какво става?

После се обърна към Дани, който се клатушкеше на място.

— Хей, Дани, защо имам чувството, че здравата си се наквасил? Или греша?

В забележката му нямаше агресивност. Нямаше причина да се държи неприятно с човек, когото смяташе за свестен, малко див и малко откачен, но относително приличен. Дани Кларанс никога не бе причинявал грижи на общността и още по-малко на Тренделови, които се гордееха с това, че поддържат добри отношения с въпросния аутсайдер, за когото доста хора се пикаха дали яде с пръсти, дали се мие, гол ли спи, дали не е проислямист или пък привърженик на аналния секс. Тези плашещи въпроси позволяваха на Тренделови да

покажат при необходимост, че са широко скроени и имат модерни идеи, също като даренията, които правеха на „Грийнпийс“ или на „Лекари без граница“, или на някое училище в Руанда.

— Този тъпанар ни преследва! Представяш ли си! Дори не знае какво говори! Защо не иде да си легне?

— Кротко, синко, кротко. Дани ще отиде да си легне, когато пожелае.

— Върви на майната си, Ришар. Не се меси.

— Ясно, пиян си. На мен лично това не ми пречи. Знам колко е трудно понякога да гледаш на живота с трезво око. Така че, стига да не ми повръщаш на моравата, Дани, нямам нищо против. Вземи един шезлонг и си почини пет минути, преди да си тръгнеш. Само гледай да не си прещипеш пръстите.

— Майната му на сина ти! Майната ти и на теб!

— Родителите ми са тук. Андре и Роз. И на тях ли майната им? Какво има, Дани? С какво си се нагълтал? Защо се вдетиняваш?

— Дани погледна към шезлонгите, които бяха поне на петнайсет метра от него, и се отправи натам като боксьор, който се връща в ъгъла си с насинени очи.

— Трябва ли да стоим тук? — нетърпеливо каза Габи. — Трябва ли да го слушаме?

— За Бога, Габи, нямам нищо против теб — проплака Дани и протегна ръка към нея. — Знаеш това. Не се прави, че не знаеш.

— Тогава какво? Какво искаш от него? — подхвърли тя.

— Ама че скапаняк! — изръмжа Еви. — Да се маха оттук! Да ни остави намира!

— Не с тоя тон, момченце! Внимавай какво говориш, само това мога да те посъветвам. Не ме предизвиквай, приятелче!

— Дани, струваш ми се много нервен.

— Ти там, млъквай. Говоря на сина ти. Така че затваряй си устата, Ришар. Влизай си вътре.

— Внимавай, Дани. Ще те изхвърля, ако продължаваш така. Има граници, които не трябва да се преминават. Утре ще дойдеш да се извиняваш, но може би няма да искам да те изслушам. Прекалено лесно ще е.

— Чакай малко, писателче. Не можеш ли да млъкнеш? Не можеш ли да не си навираш носа в чужди работи?

Вече от няколко минути Андре наблюдаваше сцената, наполовина скрит зад керамична ваза с папируси, донесена от Роз от Йокохама и датираща отпреди земетресението от 1923-та. С властен жест бе заповядал на жена си да преустанови непресъхващото си чуруликане, с което коментираше клюките от квартала, например съмнителния произход, да не кажем направо половия произход, във всеки случай подозрителния произход на кожната болест, прихваната от семейство Кроз на Сейшелите със сигурност не от местните миди.

„Как може човек да се занимава с такива идиотщини, как може да е толкова дребнав?“ — беше се запитал Андре, докато слушаше Роз, без все пак да си заскубе косите пред подобна мистерия. Понякога се изумяваше от жена си, но отдавна беше свикнал, а и не беше на възраст, когато би могъл да се надява, че умствените възможности на съпругата му ще се подобрят, което, нека бъдем честни, не можеше да се постигне чрез лифтинг.

— Това случайно не е ли Дани Кларанс? — попита тя зад гърба му.

Той кимна и леко се усмихна. Запали си една пура. Когато бе решил да направи ремонт в къщата на сина си — повечето хора нямаше да изпаднат в криза, а щяха да целуват ръцете на баща, изръсил се с петдесет хиляди евро, — Андре искаше да повери боядисването на Дани Кларанс, за да прояви великодушие към този странен съсед, когото Ришар и семейството му неизвестно защо харесваха.

Само че както не можеш да превърнеш старата кранта в шампионка в конните надбягвания, така и Дани Кларанс не си мръдна пръста в продължение на три дни. Единственото, което направи, бе да покрие пода с найлон и да пуши цигари. Тогава Андре сподели с него, че експериментът е приключил и че може да се прибере у дома си, като внимава да не му излезе някоя пришка на крака.

Оттогава бяха минали петнайсетина години, но Андре си беше съставил окончателно мнение и естествената антипатия, която изпитваше, без ни най-малко да се стеснява, към този чешит, не бе намаляла, нито бе намаляло презрението му към индивиди, които не желаят да се включат в системата, или към глупаците, убедени, че животът е, или трябва да бъде, непрекъснат купон.

Загледа се в отражението на Роз в прозореца, забеляза цепнатата пола, която носеше и от която бедрото ѝ се показваше като острие, и се

запита дали жена му няма в най-скоро време да се появи по прозрачна нощница на вечеря. И дали, както вървят нещата, не трябва просто да я очисти. Както и да е, шегата настрана, но Андре се чудеше дали хормоните на Роз не са се напълно повредили.

Отвори прозореца, за да премахне отражението ѝ.

Стигна до кедъра в момента, когато Дани Кларанс, проснат върху един шезлонг, заповядваше на Ришар да не му се меси в работите.

— Проблем ли има, Ришар?

— Не, татко. Няма проблем.

— Чу ли го какво ти каза?

— Чух. Ще се справя, татко. Нямам нужда от помощта ти.

— Но не се притеснявай. Аз съм тук, за да ти оказвам подкрепа, когато е необходимо.

— Благодаря, няма да е необходимо. Дани ще се посъвземе и ще си тръгне. И утре е ден.

— Хлапето ти ме взима за глупак — каза Дани през зъби. — Но ще е по-добре за него да внимава. Никой в тази къща няма интерес да се заяжда с мен.

От думите му струеше злоба. Никой нямаше интерес да се заяжда с него. Никой не можеше да се постави на мястото му, най-малкото Ришар, най-малкото този бивш наркоман, намерил начин да забогатее и да създаде семейство неизвестно по какво чудо, освен по правилото, че съдбата често се усмихва на онези, които не го заслужават.

Когато чукаше Лиза, Дани си отмъщаваше съвсем мъничко за наглото преуспяване на Ришар. С удоволствие би изучкал и Лор, но там не се получи. Сега Лиза бе мъртва.

Длъжен ли беше да мълчи?

— За какво говориш? — попита Ришар намръщено.

Отвърна, че за нещо, което бе видял през една февруарска нощ на езерото. От хангара за лодки. През една нощ, когато не можеше да заспи.

Потърси с поглед Еви и очите му заблестяха, докато си спомняше за ледената февруарска нощ, през която бе наблюдавал лодката, плъзгаща се към центъра на езерото.

— Аз това не го наричам нещастен случай — каза той, без да изпуска Еви от поглед.

След смъртта на нежно обичан близък, след изчезването на обожавано същество, след празнотата, която изпълва сърцето в един толкова злокобен ден, повечето от нас имат склонност да идеализират скъпия покойник, да го превръщат в светец или светица, във възплъщение на съвършенството, колкото и да е глупаво това. Еви не падна в този капан — за разлика от Анаис, която превърна стаята си в музей, — но пък нещо подобно му се случи с Габи Гарлич. Направо подлуди майка си с култа си към това момиче. Много грижи ѝ създаде на горката Лор.

За да го вразуми, Андреас успя да убеди няколко студентки да се позанимаят с Еви срещу заплащане, преди да е изгубил всякакъв интерес към секса. Напрасно. Беше се съвсем скапал, откакто нямаше новини от Габи.

На един купон у семейство Арамантис така се беше натряскал с пунш и транксен, че се наложи Андреас дискретно да го измъкне от градината и да го заведе у тях — и да го завре с дрехите под душа, докато дядо му, за когото казваха, че вече изобщо не спи, се помотаваше по пантофи пред вратата и питаше дали всичко е наред.

Друг един път взе да си удря главата в стената на стаята си под една от снимките на Габи, не много силно, но в продължение на поне половин час според Джина, която реши, че има проблем с радиаторите — дум, дум, дум. На челото му излезе огромна яркочервена цицина, до която Лор и Андре не посмяха да се приближат, след като той грубо ги прати по дяволите с техните помади. Истината е, че за състоянието му нямаше лек.

Повечето от свободното си време прекарваше на платформата сред листата, завърнал се в изходната точка с допълнителна рана, чиято дълбочина още беше неизвестна. Междувременно бе настъпила истинската есен и понякога горе духаше доста студен вятър по мнението на Андреас, който не се боеше, че ще си счупи врата за втори път, и идваше да прави компания на бледия си приятел, и по мнението на Анаис, която, за да избяга от самотата си, решително доверяваше килограмите си на стъпалата от старо дърво.

Но мигар Еви се страхуваше да не хване хрема?

Питам се какво би станало, ако Лор не снимаше филм и ако не беше най-малкото доволна от това, че отново живееше, както непрекъснато повтаряше. Дали щеше да бъде смазана от събитията,

или направо щеше да избухне? В случая изглеждаше просто замаяна и замайването ѝ продължаваше, обливаше я като чиста и хладна вода, от която не можеше да изплува.

Еви забеляза само, че Лор си гризе ноктите. Но тъй като още не си хапеше лактите, се отказа да разговаря с нея и я остави на грижите на Ерик Дюнкала.

— Всяка сутрин — сподели той с Еви — се моля да е на линия и се притеснявам до смърт, можеш да ми вярваш. Възхищавам се от куража ѝ и се надявам да издържи. Надявам се да не рухне преди края на снимките. Разбираш ли, ако това се случи, последствията ще бъдат толкова отрицателни, че направо не ми се мисли. Би било ужасно. След цялата енергия, която влага. След това изумително завръщане. Би било сякаш цялата несправедливост на света се е стоварила отгоре ѝ. Бе било много тежко за нея.

— Но какво да направя аз? Какво искаш от мен? Като че ли мога да направя нещо... Какво? Нямам нищо общо с това, човече... Какво?

Ерик носеше чанта, която бе оставил на пода в краката си. Наведе се и извади кутия, украсена с красива златна панделка.

— Това са любимите ѝ шоколадови бонбони — обяви той и подаде кутията на Еви. — Мисля, че би трябвало да ѝ ги подариш. Много би оценила подобен жест в този момент... Ще ѝ стане много приятно от вниманието.

Този път, след верандата, Андре бе решил да пристрои спортна зала към къщата на сина си и официалният повод за гостуването му беше да наблюдава как вървят работите — а те вървяха добре, между другото, въпреки досадното присъствие на стария маниак.

Без особен ентусиазъм Ерик кимна към Андре Трендел, който надзираваше разтоварването на огледалата, предназначени да покриват вътрешните стени.

— Защото не мога да разчитам на него да разведри обстановката — въздъхна той. — Кажи ми сега — има ли някакви новини?

Не, нямаше новини. Инспектор Някой си се обаждаше всяка вечер, смъкваше си ципа, щом Лор вдигнеше телефона, и лъскаше бастуна, щом чуеше гласа ѝ, но нямаше никакви вести от Ришар, които да ѝ съобща, само се опитваше да удължи разговора.

— Щастлив съм, че мога да направя това за вас — уверяваше я той и се опитваше да улучи отвора на една книжна кесия, извадена от

кошчето за боклук.

— Много сте мил, инспекторе.

— Знаете ли, съпругът ви се е побъркал. Според мен напълно е превъртял. Нима се надява да намери нещо, което да може да се сравнява с вас? Любопитен съм да узная.

Лор мислеше, че инспекторът има дихателни проблеми, докато той беше още млад човек, който не икономисваше спермата си, и бе голям любител на зрели и известни жени, като например Къртни Лав, чиито координати така и не успя да открие. Когато затвореше, когато тишината заместеше дрезгавия му глас, Лор се оглеждаше и си даваше сметка, че е сама със свекър си, и с невероятно усилие успяваше да задуши писъка, който се надигаше в гърлото ѝ.

Една вечер той ѝ бе казал, че Ришар за пореден път го покрива с абсолютен позор, че се задушава от възмущение, и се бе извинил, че не може да говори на тази тема, после напусна масата и отиде да възстанови дишането си на вечерния вятър, който вече свиреше в клоните веднага щом слънцето залезеше. После бе седнал на тревата. Или по-скоро се бе проснал на тревата с белия си панталон. По-късно, докато си почистваше грима в стаята си, тя погледна през прозореца и видя, че не е помръднал, все едно се бе вкаменил.

Лор спеше зле, на пресекулки. За да спи добре, трябваше да поглъща такива количества сънотворни, че на сутринта ѝ беше свръх силите да се изтръгне от замайването, а да се довлече до банята си беше истински подвиг. Докато го извършваше, я чуваха да проплаква като малко момиченце, изгубило се в тъмна гора.

Беше четирийсет и осмият ден на снимките и бе цяло чудо, че още е там, че още е способна да снима, да се съсредоточава в ролята си при ситуацията, която изживяваше в реалния живот — безумна, дантевска ситуация. Ришар беше зарязал всички и се бе изпарил. Толкова невероятно, нали? Толкова неочаквано — Ришар внезапно да реши, че е изплатил дълга си и че е свободен да действа както пожелае, при положение, че тя още не бе свършила с него, не, не и след всичко, което я бе принудил да преживее, не и след всичко, което този мръсен наркоман ѝ бе причинил. Да не би да не си спомняше?

От сънотворните очите ѝ се подуваха. Всеки ден гримьорката извършваше чудеса, а продуцентът се бе съгласил един известен специалист по хранене да се занимава със здравето ѝ, да я вдига на

крака ден след ден, да прикрива следите от безсънието ѝ с чудотворни маски и кремове, съдържащи екстракт от кайсиеви костилки. Тъй или инак, Лор или не спеше и на сутринта беше изтощена, или спеше прекалено и изглеждаше като излязла от перална машина. И всичко това до голяма степен заради този жалък мръсен наркоман. „Благодаря ти — казваше му тя наум. — Още веднъж ти благодаря. Благодаря за всичко, Ришар... Не, честно, настоявам да ти благодаря за всичко.“

През някои вечери ѝ идеше да се разплаче от яд. Намираше живота си за наистина катастрофален и почти изпаднаше в паника. Иначе работата ѝ вървеше добре, пробните снимки бяха сполучливи, все повече хора я поздравяваха за участието ѝ и имаше голяма вероятност да получи награда за най-добра роля, с което отново щеше да се нареди сред най-добрите. Но тази перспектива не я очароваше толкова, колкото си бе представяла. Сега, когато целта беше близо, тя не ѝ изглеждаше ни най-малко привлекателна. Чувстваше се освободена от този безумен апетит, който измъчваше деветдесет и девет процента от актьорите на планетата и сто процента от киноактьорите.

Ерик Дюнкала имаше право да мисли, че един жест от страна на Еви може да я ощастливи, доколкото изобщо беше възможно. Сутрин го изпускаше, защото или се чувстваше като камък на дъното на кладенец след тежкия сън, или залиташе от умора. Когато чуеше кафемашината, беше вече прекалено късно. Вечер правеше всичко възможно да се освободи и да прекара известно време със сина си, но още не бе намерила начин да говори сериозно с него за всичко това, без да се смята фактът, че Андре ѝ се мотаеше из краката. Истинска напаст беше този човек.

Джудит Беверини се възползваше от сеансите им по йога, за да я навива да се отърве от стария досадник — сякаш някой в тази къща имаше нужда от спортна зала, сякаш мускули ѝ липсваха на тази къща.

— На твоето място не бих го понесла — заявяваше Джудит. — Пък и е толкова странно. Ако Роз беше тук, нямаше да е същото. А той само броди из къщата. На колко е? Бррр... На седемдесет?

Съпругът на Джудит отново бе заминал за Китай, за да постави „Лешникотрошачката“ в Нанкин, при комунистите, така че двете жени можеха да си бърбят с часове за измамната природа на мъжа, за склонността му да те лъже и да ти прави мръсно. Но това не пречеше

на Лор да си мисли, че нейният съпруг и нейните деца я бяха напуснали един по един, и тази констатация я ужасяваше.

— Би било нормално Еви да се чувства нещастен — смяташе Джудит. — Казвам „нормално“, но нищо не е нормално при повечето от тях. Как да знае човек какво му се върти из главата? Не мога да го разбера това момче. Знаеш това. Не го разбирам и никога няма да го разбера. Това е положението.

Лор не знаеше какво да мисли. След смъртта на Лиза си бе дала сметка за разстоянието, което я делеше от сина ѝ, и беше неспособна да разясни на Джудит настроенията му.

— Освен това тийнейджърите са безсърдечни — подхвана Джудит, която си лакираше ноктите на краката в рубинено червено. — Безсърдечни и безжалостни. Имай го предвид. Никога не го забравяй.

Сеансът им бе свършил и се опитваха да си отпочинат, да се отпуснат на мекия килим въпреки сериозността на положението. Бяха се приютили на спокойствие у Джудит. Големи светли облаци пълзяха по небето, разпръсваха се като топки пяна над блесналата от слънцето гора. Лор продължаваше да прави упражнения с глава за раздвижване на шийните мускули и слушаше приятелката си, която рисуваше не особено ласкателен портрет на младото поколение.

— Разбираш ли, нищо не ги интересува истински. Извън това, което става в радиус от петдесет сантиметра около тях, нищо не може да ги развълнува. Грешката, която обикновено допускаме, е да смятаме, че са способни да изпитват чувства като състрадание, щедрост, толерантност и тъй нататък. Съмнявам се, че изобщо са чували за тях. Чудовищно студени са, от мен да го знаеш. Затова не искам деца. А иначе ти е известно, че обожавам децата, луда съм по тях. Но не и по тези безчувствени животни, тези равнодушни същества, тези зомбита. Такива не искам.

Когато минаваха покрай дома ѝ, Андреас и Еви плюеха, защото мнението на Джудит за тях някак си се носеше във въздуха като облак фосфоресциращ уран, който нямаше как да не забележиш. Джудит беше малко по-млада от Лор. Но не се шегуваше — беше си вързала маточните тръби.

— Предлагат ми да подпиша нов договор — обяви Лор, докато съзерцаваше масива от сини хортензии, чиито листа падаха и чиито цветове избледняваха от другата страна на басейна. — Което значи, че

ако искам, мога да започна снимки и за друг филм. Което значи, че все още имам възможност да си завра главата в торбата и нищо да не чувам, нищо да не виждам.

— Добър ли ще е хонорарът?

Лор кимна. Да. Ужасно добър на всичкото отгоре. Аксел Мендер беше противен тип, нагла свиня, но не бе най-лошият от всички и подписваше чекове, без да са пазари. Впрочем Ерик я убеждаваше да приеме предложението на „Медиа Макс“. Защото според него Лор трябваше да продължи без прекъсване, трябваше отново да заеме пространството, да заблести в четирите края на небето, всички да приказват за нея.

— Знаеш как става — въздъхна тя. — Колко много от себе си трябва да дадеш. Не ти остава много време за други неща.

— Но в живота ти има приоритети. Кариерата ти е по-важна от всичко. Тези, които ти разправят обратното, няма да са покрай теб и да те утешават, когато стане прекалено късно. Ришар да не би да мисли за теб? Еви да не би да мисли за теб? Съжалявам. Не мислят за теб. И двамата са от един дол дренки. Точка по въпроса. Лор, ако откажеш, би било глупава саможертва.

— Да, права си... Но ти какво би направила на мое място? Смяташ ли, че съм била прекалено строга? Дали съм го потискала повече, отколкото той мен? Нямам такова чувство. Той вече не ме докосваше, забележи. Минаваха месеци, без да прояви и най-малък интерес към мен, и най-малкото желание. Колко жени биха търпели това? А бях едва на трийсет години и си мислех, че щастието е там някъде в съседство.

Джудит огледа пръстите на краката си и въздъхна. Лор поклати глава.

— Трябваше ли да прекарам дните си с плетка в ръка? Да го чакам да избере между жена си и наркотиците, при положение, че винаги избираше наркотиците? Трябваше ли да му пожертвам цялата си младост — аз, която не вярвам в прераждането?

Засмяха се.

От притеснение Лор бе отслабнала два килограма и това бе добре за разголените сцени. Легнал отгоре ѝ, младият ѝ партньор имитираше полов акт и ѝ шепнеше безкрайни комплименти на ухото. Тя, разбира се, не отговаряше, но комплиментите бяха добре дошли

сега, когато преминаваше през унили прерии, когато прекосяваше пресъхнали реки, потъваше в безмълвни долини, изкачваше обрасли с гъсталаци планини. Приемаше ги с благодарност, докато младият актьор търкаше члена си в бедрото ѝ — но Боже мой, как да му се сърди? Приемаше ги със сълзи на очи, с една идея гордост и презрение към новия удар на съдбата с подписа на Ришар.

Джудит се запита на висок глас дали би отслабнала с две кила, ако научи, че мъжът ѝ е избягал с друга жена, с някоя китайка например. Никак не беше сигурно.

В далечината се чуваха дърводелците, които работеха под зоркото око на Андре Трендел, писъкът на електрическите триони, стърженето на рендетата, потрепването на чуковете, скърцането на шлифовалките, задвижени на триста метра оттам, за да измъкнат от небитието прословутата спортна зала.

— Този тип е луд, нали?

— Да... Доста сложно е. Всъщност защо да е сложно? Не е сложно.

Лор не уточни мисълта си, защото вниманието ѝ беше привлечено от едно порше, което се изкачваше по пътя на хълма, въпреки че моделът и цветът бяха различни. Нищо не позволяваше да се отгатне дали Ришар ще се прибере, или не, нито дори дали ще се обади. Джудит бе убедена, че човек като Ришар не си отива завинаги, но откъде знаеше? Да не би да му бе гледала на кафе? Да не би да си въобразяваше, че ще я успокои с тези глупости?

Ако искаше да бъде съвсем честна, трябваше да признае, че се чувства изгубена. От една страна, кариерата ѝ — кариерата ѝ! — от друга, неумолимият разпад на семейството ѝ, изчезването му в непрозрачната мъгла. Едва сега истински съзнаваше как се е държала с тях, каква любов им е давала. Сега, когато всичко изглеждаше свършено, когато като че ли вече нямаше връщане, можеше спокойно да състави списък на грешките си, на несръчното си държане, на категоричните си оценки, на липсата на бдителност. Сега ясно се виждаше — незаинтересована, безразлична, обърната към себе си, интровертна и напълно безполезна за другите. Всичко това се заплащаше, разбира се. Всичко това един ден се заплащаше и този ден бе дошъл, казваше си тя.

Беше доста бледа. Джудит избягваше темата, но виждаше, че Лор не е във форма. Това не бе убягнало например на Венсан Делакоста, бащата на Анаис, който бе пожелал да говори с нея за Еви, тъй като мислеше, че момчето взима силен психеделичен наркотик, докато всъщност ставаше дума за неумереното му чувство към Габи Гарлич, и който я бе намерил напълно скапана и не толкова привлекателна, колкото обикновено, въпреки високите токчета.

Истината е, че злото я разяждаше отвътре. Депресията, в която все повече изпадеше, безпокоеше сериозно и свекъра ѝ, който не си гризеше чак ноктите, но беше позагубил съня си в деня, когато научи, че Ришар е напуснал дома си, зарязал жена си и сина си като последен негодник.

Цял ден бе крещял, стенал и обикалял из къщата си, после целуна Роз и със свито гърло взе първия сутрешен полет.

Разкритията на Дани Кларанс, ужасяващите и гадни обвинения, които отправяше към Ришар и които не можеха да се проверят, бяха изиграли само ролята на капката, от която прелива чашата — Ришар бе избягал по много причини, това бе истината, коя от коя по-глупава, детинска и достойна за презрение според Андре, когото това заключение не изпълваше с оптимизъм.

Този дом се бе превърнал в пустиня, нямаше никакво съмнение. Макар обикновено да бе сам и да прекарваше по-голямата част от времето си в надзираване на строителните работи, той добре виждаше, че двете същества, все още обитаващи къщата, се придвижват като слепци на ръба на пропаст и това го разболяваше. Тъй или инак, смяташе, че присъствието му е задължително, поне за да изгаси газта, да пререже въжетото или да извика „Бърза помощ“, ако се стигне дотам, така де, но всъщност се шегуваше само наполовина.

Ако не искаше и той да се побърка, трябваше да се занимава с нещо, на всяка цена да избегне бездействието, което го дебнеше на хълма през тези мрачни и изпълнени с несигурност дни. И ето че внезапно, без много да му мисли, като по чудо се бе озовал начело на строителен обект, а не беше никак лесно да надзирава шестима работници, които пушеха цигари, разговаряха по телефона с жените или любовниците си, току сядаха да си почиват, брояха гаргите, пикаеха в тоалетната, без да вдигат капака, и си разказваха идиотски вицове.

Но, Господи, каква зловеща тишина настъпваше, след като си отидеха с камионетките си! На всичкото отгоре и Джина си свършваше работата и на свой ред изчезваше, явно несклонна да се задържа на подобно нездравословно място.

Но пък и той не би могъл да ѝ предложи весела, нито дори усмихната компания след залез-слънце.

Останал сам, Андре обикаляше от стая в стая, от мазето, в което бяха струпани нещата на Лиза, до спалните, които дълго оглеждаше от прага, преди да проникне вътре. Понякога сърцето му се разбиваше и бързаше да слезе долу. В дневната откриваше следи от далечното минало — стената, покрита със снимки от славния период на Лор Трендел, красива и сияйна, тук заобиколена от децата си, там хванала под ръка мъжа си, Ришар Трендел — прочут писател, после виден наркоман, както и недостоен съпруг и баща, на когото бе останало за извършване само убийството и някое и друго хомосексуално приключение, за да получи медал.

Къде се беше укрил този изрод? Къде се криеше това животно, което упорито погазваше всички възлагани му надежди? Андре сваляше снимката и разглеждаше отблизо лицето на сина си, за да види дали по него няма някой знак, който да предизвестява бъдещите му издънки, мрака, в който щеше да ги потопи, без и за миг да се поколебае — но на трийсет години малкият мръсник приличаше на ангел и по онова благословено, макар и метеоритно кратко време Андре толкова се гордееше с него, че произнасяше името му почти с благоговение.

Хомосексуалният Ерик, агентът на горката Лор — всъщност беше съвсем просто: Андре нямаше кураж да се постави на мястото на жена, преживяла толкова изпитания в рамките само на няколко месеца, — та обратният изрусен Ерик се стремеше да задържи злокобната лодка на повърхността, като водеше хора, импровизираше симпатични малки празници, на които по негласно споразумение се говореше за друго.

И успяваше. Андре трябваше да признае, че тези типове имаха дарба в организирането на очарователни събирания, ценеше разговорите, които гостите водеха, докато поглъщаха цветните коктейли, приготвени от самия Ерик — „Хей, Ерик, това синьото е силничко, но е страхотно готино!“ Обичаше да усеща топлината, която

се разливаше във вените му, отпускането, до което водеше лекото опиянение, обичаше да гледа усмихнати лица, красиви, парфюмирани, приказливи жени, дори само за няколко часа.

— Добре, че сте тук — му бяха казали веднъж. — Би трябвало да ви благодарят за всичко, което правите. Без вас този дом щеше да е много тъжен, приятелю!

— Може ли да ви задам един въпрос? Защо просто не я е убил? Защо не е стигнал до края на логиката си?

— Като малък Ришар имаше силно развито чувство за противоречие. С Роз неведнъж сме се сблъскали с него. Не можете да си представите колко пъти ме е изкарвал от кожата. Никога не се е колебал да оскърби някого.

Когато говореше за сина си, Андре Трендел често изтриваше някоя суха и пареща сълза. Една вечер направо се разрида, докато си миеше зъбите.

Навън луната блестеше. Изсекна се в една от хартиените кърпички, които употребяваше с шепи. Крехка мъгла бе плъзнала из отново пустата градина, изоставена и от последните си обитатели — преди половин час, към четири часа сутринта, две напълно неадекватни двойки бяха прекосили алеята на зигзаг, преди да се настанят в един кабриолет, изскочил от гората.

Винаги имаше вероятност някой хитряга да му сложи хапче в чашата, да си направи този експеримент с човека с побелели коси — така както дават LCD на бабата в инвалидния стол или STP на домашния любимец — от чиста проклетия, просто, за да се посмеят на седемдесетгодишния човек, който може би ще се затъркаля по земята или пък ще се насере в гащите, защо не. Всичко беше възможно. Андреас, съученикът на Еви, беше напълно способен на такова нещо. Списъкът на белите, направени от това дете, бе главозамайващ — плъховете, пуснати в магазина в центъра на града, бяха само намек за талантите му. Впрочем имаше и не по-добри от него трийсетгодишни контета, гадни типове, за които нямаше нищо свято.

Иначе и алкохолът можеше да е в основата на огромната тъга, която го превръщаше в жалък парцал.

Може би, когато остаряваш, не само се изпускаш в гащите, а и започваш да плачеш без причина под претекст, че животът е абсурден.

Една дълга минута тихо плака, преди да се успокои.

Сега очите му бяха подути, хартиените кърпички се бяха свършили, изтри се за последен път с ръкава на закопчаната си дошията пижама.

Кукумявката, която живееше в кедъра, меко забуха. Андре си изплакна устата, мислейки за стотиците пациенти, които бяха заливали със сълзите си паркета на кабинета му в продължение на четирийсет години, но от това не му стана по-леко.

После чу шум в коридора. Отначало помисли, че младите още не са заспали и правят кой знае какво в бърлогата си — по-добре да не знае какво, — но след като се послуша, разбра, че шумът идва от стаята на Лор в другия край на коридора.

Приличаше на сумтене на едро животно, някакво дълбоко, мрачно и тревожно гъргорене, както и глухи удари, сякаш нанасяни върху звънец с омотан в плат чук — по-скоро дум, дум, отколкото *динг, динг!*

Скоро откри, че последният шум идваше от петата на снаха му, която спазмодично риташе ръба на ваната.

Лор не беше във ваната — лежеше на пода върху килимчето на златни точки, което бе покрито с нещо лепкаво, прилично на белтък. *Дум, дум!* Десният ѝ крак подритваше във въздуха и удряше ваната като зов за помощ, докато останалата част на тялото ѝ — едва облечено в нещо като, да речем, къс комбинезон, драматично повдигнат и залепнал за корема ѝ — изглежда беше загубила съзнание и се валяше в повръщаното.

— Лор? Добре ли си?

Въпросът бе да не се просне на свой ред в жлъчните течности на нещастната жена. Пфу! Ужасно вонеше на кисело. Хвърли на пода няколко кърпи, за да стъпи на сухо, тъй като беше с кожените си пантофи „Валентино“, после я хвана под мишниците, беше истинска дрипа, повдигна я и предпазливо я опря на стената до мивката. В този момент тя изглеждаше като току-що излязла от локва с течна тапиока. Жалка история.

Потупа я по бузите, но тя дори не отвори очи. Само изстена. Увери се, че засега не е необходимо да вика пожарникарите, и се изправи с гримаса заради бърбреците си.

Не трябва да се оплаква, каза си. Лор явно не бе на себе си, но това все пак не беше голямата катастрофа, от която се боеше.

След изчезването на Ришар имаше няколко разбираеми реакции — счупени мебели, две-три нервни кризи, опит за опустошаване на кабинета на Ришар и други дреболии, които не заслужаваха да бъдат споменавани и като цяло бяха желателни. Защото благодарение на тях Лор издържаше на напрежението, предпазваше се от фаталния жест, до който много хора в нейното положение биха прибегнали.

Като виждаше обградилите я сенки, Андре можеше само да я насърчава да следва този път, пътя на изразяването на чувствата. Повръщането беше едно от неудобствата в това отношение, но Андре все още не знаеше подходящ и елегантен лек за спасяване от тази лавина от неприятности — след изчезването на Ришар последната бе регресията на сина му, о, момчето наистина започваше да превърта и щеше да възникне сериозен проблем, ако не се вземеше в ръце.

Имаше с какво да се хвърли във въздуха планетата в замяна на малко въздух — Андре знаеше за какво става дума, тъй като бе виждал тази река от страдание да преминава през кабинета му с всичките трупове, с всичките очукани черепи, които влачеше, така че отвращението му от мръсотията, в която Лор се валяше, не беше дълбоко, нямаше особено значение.

Тъй или инак, Андре се поколеба. Трябваше да я докосне. Съжаляваше, че не си е сложила поне едни гащи, без впрочем да е сигурен, че би се почувствал по-добре. Трябваше ли да я насапуниса?

Ама че глупост. Глупаво бе да мисли за подобни неща. Във всички случаи щеше да направи необходимото. Със сигурност нямаше да се изниже само защото се е сблъскал с донякъде шокираща ситуация. А и в края на краищата не беше чак толкова изостанал, дори бе способен да посрещне с усмивчица дребните неприятности като тази, които животът забъркваше и сееше по пътя му.

Плесна я още няколко пъти, за да му е чиста съвестта, разтърси я, повдигна клепача ѝ, повика я. Никакъв ефект. Беше настръхнала — кожата на ръцете и бедрата ѝ приличаше на кожата на оскубано пиле. Косата ѝ се бе слепнала. Задникът ѝ бе потопен в прозрачна локва. Помръдваше леко глава. Той се наведе, прекара едната ѝ ръка върху врата си, хвана я под коленете и стискайки зъби, се изправи, молейки се да не се сецне.

После я постави във ваната. И при тази маневра гърбът му можеше да се прекърши като разяждана от червеи греда, но Андре

отърва кожата, само сърцето му се разтупа.

По пижамата му останаха лъскавите и лепкави следи от транспортирането. Не се изненада. Но не беше много приятно. Отвори прозореца. Къщата беше тиха, луната светеше над хълма, над пустите околности, над реда ели, които блестяха като саби по пътя. По този път Ришар бе отпратил преди месец на волана на своя болид, напускайки жена, къща, дете, без да даде никакво обяснение и за пореден път оставяйки на баща си да оправя бъркотиите му вместо него, да плаща сметката вместо него, да носи товара вместо него, както обикновено, както неведнъж, както отново и отново, гадният мръсник.

При тази мисъл Андре отново кипна, с наведена глава, стиснати юмруци, поклащайки се над Лор — нещастната, изглеждаше толкова безсрамна, докато тихо стенеше във ваната. После се овладя и бързо грабна една четка с дълга дръжка, с меки косми, след това откри сред разнообразните шишета и шишенца ароматизиран течен сапун.

Даде ѝ последен шанс да се съвземе и да извърши операцията без негова помощ — взе подвижния душ, пусна водата и с твърда ръка я обля от главата до краката, но с топла вода и слаба струя, за да не я нарани, защото ужасно му беше жал за това нещастно същество.

— Лор? Хайде, миличка. Хайде да се събуждаме. Обаче не, тя не се събуждаше и нищо не можеше да се направи. Едва откряна помътняло око, докато ѝ обличаше комбинезона през главата — нямаше как да го направи по друг начин, бе разгледал проблема от всички страни.

— Принуден съм да ви поизмия — заяви той и натисна помпичката на течния сапун. — Но на война като на война, нали така?

Никакъв отговор. „Течно екстази?“ — запита се той.

Всъщност нямаше значение. Не му пукаше. Хич не го беше еня. Резултатът бе налице. Покрусата се усещаше навсякъде. Навсякъде жени се просваха във ваните си и старци им помагаха. Да, така беше. Покрусата не подминаваше практически никого. Никого.

Тези мисли го разсеяха за миг от работата, която вършеше — да прекарва четка с меки косми по женско тяло, но бързо продължи, като едва докосваше гърдите и бедрата на снаха си с неудобното си сечиво. Веднага след това изплакна косите ѝ колкото може, после ръцете, раменете, колената.

Спря водата. Наостри уши.

Трябваше да я извади оттам и да я подсуши.

Добре. Погледна я, пое дълбоко дъх, отиде да постеле една хавлия на леглото, подхвана я под мишниците и я издърпа от ваната с много сумтене и пързаяне. Тя спокойно тежеше едно шейсет кила и не правеше нищо, за да му помогне да измине пътя до леглото, а шейсет кила не бяха малко за човек на неговата възраст. Изплъзваше му се от ръцете. По средата на пътя се отпусна в едно кресло, крайно затруднен от женското тяло в ръцете си, което не можеше да се хване как да е, нито от който и да е край — за миг го обзе паника.

След което дръзновено продължи пътя си, като наполовина я носеше, наполовина я влачеше, оставяйки влажни следи по мокета. Нямаше как, не можеше да се занимава с такива подробности, и без това правеше максималното, даваше всичко от себе си и ако нещо не беше в ред, ако нещо вървеше накриво, вината не бе негова.

Падна по гръб с нея на широкото легло, но веднага стана и скочи върху килимчето, сякаш го бе ударил ток. Взе от нощното шкафче едно от онези малки сърчица, пълни с шоколадов крем и горена захар, които тя обожаваше, а и той си падаше по тях.

Във всеки случай най-трудното бе направено. Огледа я с ръце на хълбоците. Вярно, не я беше спасил от ужасна смърт, но ѝ бе помогнал в труден момент и изпитваше известно задоволство. Останалото беше фасулска работа.

Уви косите ѝ в кърпа. Избърса ѝ ръцете, раменете, коленете. Тя блънуваше, произнасяше думи, които той не разбираше.

Усети за миг твърдостта на гърдите ѝ, когато прекарваше пешкира отгоре им. Напоследък Роз признаваше — на своята възраст! — че има слабост към нелепи прозрачни облекла — ето на какво я учеха в гимнастическия ѝ клуб, освен дето ѝ продаваха стероидни хормони, — обаче не можеше да се сравнява с Лор, разбира се. Самият той имаше сбръчкана кожа, гениталиите му обикновено висяха и задникът му бе омекнал.

Но най-изумителното, онова, което досега бе избягвал да поглежда, беше цепката, обезкосменият полов орган. Неизвестно защо Андре внезапно разтвори бедрата ѝ в момент, в който никой не би очаквал да направи това, и нещото се разкри пред очите му с цялото си великолепиe, като буквално го закова на място, порази го като гръм.

Андре се превърна в статуя. Сведен над нея. Замръзнал наред това, което бе възнамерявал да направи — да ѝ обърше бедрата. Да, ето какво става, когато съдбата е решила така, ето какво става, когато един мъж преминава през подобни изпитания.

Каква болка, каква тъга само го обзе. Отново усети, че очите му се пълнят със сълзи, както преди това в собствената му спалня в края на тази полята с алкохол вечер. Лор леко помръдваше, бавно излизаше на повърхността, но той не забелязваше нищо, той беше другаде, стоеше парализиран пред цепката на снаха си като вярващ пред видение — без реакция, без глас.

Кой би отгатнал дълбокото вълнение, което изпитваше в момента, кой би помислил, че в този миг Андре Трендел не си играеше на гинеколог, не си плакнеше окото, не се готвеше да направи нещо отвратително, а мислеше за краткостта на съществуването, за чудотворните тайнства, които все още го очакваха?

Не и Лор, която избра точно този момент, за да отвори очи и да види свекър си, заврял нос между краката ѝ.

Често съм забелязвал, че дори когато са напълно неадекватни, хората имат проблясъци на здрав разум, забелязвал съм го дори у истински луди хора — ако може да се нарече проблясък на здрав разум тълкуването, които Лор даде на сцената. Тя толкова широко разтвори очи, че Андре усети и на свой ред вдигна поглед.

Дълбоко в себе си се чувстваше толкова невинен, до такава степен извън всяко подозрение, че на лицето му се четеше пълно спокойствие. Чувстваше се толкова горд, че ѝ е направил услуга — и то каква! — че не долови черната ярост, която щеше да се излее върху му.

Във вид на страхотна плесница. Забележителна плесница, която Лор му зашлеви, без ни най-малко да се въздържа.

От която му секна дъхът и му запламтя бузата. Която му разби сърцето на хиляди парчета. От която го заболя така, както рядко му се бе случвало, откакто бе дошъл на този свят.

Сащисан, той сложи длан на пламналата си буза. Не му оставаше друго, освен да напусне стаята. Менгемето на срама стягаше старата му гръд и спъваше старите му треперещи крака.

Думата на Еви срещу неговата. Думата на момче от добро семейство срещу тази на аутсайдер, заселил се в гората и припечелващ за прехраната си със съмнителни средства. На кого биха повярвали?

Въпрос, изтласкан на заден план от изчезването на баща му, но останал в съзнанието му. Дани Кларанс бе повдигнал въпрос, който се опитваха да забравят — не, не да забравят, но поне да не го споменават с надеждата, че времето ще свърши работата си.

Вярно, Ришар му показва вратата, но злото бе сторено. Съмнението щеше да остане, да проблясва сред дърветата, да се разпространява като огъня в сламата, да овонява въздуха по един или друг начин. Имаше ли някаква вина за смъртта на Лиза? Не спираше да си задава този въпрос. Заради Дани Кларанс сега трябваше отново да рови в съзнанието си, да търси образи, изчезнали от паметта му. Беше ли отговорен за смъртта на Лиза? Кой би могъл да каже? Във всеки случай не и този боклук Дани.

Но какво го беше прихванало? Какво толкова му бе направил Еви, та да заслужи подобно отношение, подобна злоба?

Никой от обкръжението на Еви не знаеше. Дори Анаис, която се хвалеше, че е спечелила доверието на Дани, не можа да получи ясен отговор — Дани твърдеше, че причината била в алкохола, че вече не му понасял, но това не изглеждаше убедително.

— Доверието на четирийсетгодишен мъж? — изсмя се Андреас. — Ти чуваш ли се? Мамка му! Или си наивна, или просто си тъпа.

Анаис не отговори. Предпочиташе да го дава по-кратко през пробния период, толкова мъчително дълго очакван, толкова скъпо извоюван. Подаде джойнта на Еви, който го подаде на Мишел, без да си дръпне — тревата му причинявала сърцебиене, така твърдеше, което отчайваше Андреас, чиято единствена цел бе да разсее приятеля си, да го отвлече от фикс-идеите му.

Свечеряваше се, духаше студен вятър. От платформата, която поскърцваше сред потръпващите листа, можеха да се полюбуват на залеза, но никой от тях не се интересуваше истински от околния пейзаж. Гледаха проблясващото езеро в далечината, силуета на хангара за лодки, над чийто асфалтиран покрив с големината на пощенска марка се извиваше бял пушек — доказателство за присъствието на Дани Кларанс.

Несъмнено Ришар бе узрял да напусне дома си, несъмнено му е трябвал само повод, и все пак. И все пак вината за проблем номер едно у Тренделови беше на Дани. И беше мъчително да си го представят спокойно настанен до огнището да пуши цигара и да си бърника лодките, след като беше подпалил фитила.

Достатъчно бе да понаблюдаваш Еви две секунди, за да си дадеш сметка колко е мъчително. Хлътналите му бузи, бледата му кожа, мътният му поглед говореха за тежкото изпитание, през което преминаваше. Анаис не беше на себе си. Приликата му с Лиза бе станала поразителна. Трябваше да се въздържа, да потиска майчинските си инстинкти, когато гледаше Еви привечер, неподвижен, обърнат към хоризонта и разяждан от мъка, трябваше да си забранява да протяга ръка към него, за да не усилва собствената си болка.

Впрочем накрая бе приела, че Еви не си спомня нищо — достатъчно бе, пак казвам, да го понаблюдаваш две секунди, за да се убедиш, че е невинен — и че твърденията на Дани миришат на гадно. Този тъпанар със сигурност не е видял нищо или пък е бил толкова друсан, да, така трябва да е било, а и видимостта не беше добра през онази нощ. Анаис си спомняше валмата мъгла, виснали над горския път.

Поне, казваше си тя, що се отнася до Еви, никое момиче не ходеше подире му и това ѝ стигаше — можеше да се каже, че като се чука с Ришар Трендел, Габи върши страхотна работа.

Сега Анаис използваше пластмасовата кутия „Тъпъруеър“ с нещата на Лиза, за да крие вътре дрогата, и всички оценяваха жеста ѝ, всички признаваха, че проявява много добра воля и заслужава известно уважение, още повече че сезонът вече не ставаше за шорти. А и единствено тя поддържаше контакт с Дани, който си оставаше най-добрият ѝ снабдител и ѝ продаваше трева на прилична цена.

— Всичко, което знам, е, че се виждат в града.

— Така ли? И кой те е молил да ги следиш?

— Стига! Достатъчно! — избухна Андреас, сечейки листата с бастуна си от сребро и абанос — любимия бастун на Франк Запа.

Писнало му бе от тази история. Виждаше най-добрия си приятел, изпаднал в черно отчаяние, и това го вбесяваше, подлудяваше го, питаше се какво да направи, за да го измъкне от дупката.

Но защо продължаваше да се качва тук така упорито, с риск отново да си разбие мутрата, без да говорим за мъката, за усилието, което трябваше да полага с болния си крак — кинезитерапевтът, младеж, който връзваше косата си на кукуруигу, твърдеше, че като се има предвид напредъкът от началото на сеансите, щяха да му трябват още поне двайсет години, за да се оправи напълно, — та защо си даваше този труд?

Защо упорстваше, ако не от чисто приятелство?

Вярно е, че понякога му идеше да удуши Еви със собствените си ръце. Особено, когато ставаше дума за Габи. За образа на Габи, който тази откачалка съхраняваше в главата си. Образ на светица. На идол. На скъпоценен камък. Недосегаема богиня. Ангел на невинността. „Мамка му! — казваше си той. — Да се надяваме, че няма да започне отново! Няма да започне като по времето на шибаната си сестра!“ Но беше възможно, възможно беше, разбира се, и на Андреас това не му харесваше особено. Още повече, че не виждаше какво удоволствие може да изпитва човек, като не чука такова разтропано момиче като Габи Гарлич, подробност, която, между другото, не беше убягнала на бащата. Ришар Трендел не бе проявил същите скрупули, нито същия вкус към въздържанието като фанатичния си син.

Както и да е впрочем, Габи си живееше живота и му се щеше Еви да разбере това, да го знае, да го смели, независимо че продължаваше да противопоставя на фактите безумната си вяра, яростното си отричане — Андреас мислеше, че накрая истината ще проблесне в съзнанието на този глупак.

— Та какво казваше, Анаис?

Поне бяха успели да го накарат да слезе от дървото, което не беше проста работа. На третия ден Лор изпадна в криза, вече не издържаше и възнамеряваше да повери съдбата на сина си на грижите на частна клиника, която поемаше подобни случаи, проявявайки най-голяма дискретност. Андре Трендел беше съгласен. Баща, който напуска домашното огнище, със сигурност оскърбява сина си. И ако на всичкото отгоре отплува с приятелката му, не е чудно, че момчето се покатерва на едно дърво и отказва да мръдне оттам.

Успяха да убедят Еви, че не е добре да оставят старите долу да се вълнуват дотолкова, че да предприемат подобно действие.

Вярно е, че все още прекарваше доста време горе, че се качваше веднага след часовете — след като бе видял Габи Гарлич в някое от междучасията и изпитваше нужда от самота, за да поддържа жив пламъка, който изгаряше сърцето му и изсмукваше силите му. Настаняваше се сред клоните и се отдаваше на Бог знае какви заклинания, мрачни спомени, медитации, Бог знае какво предъвкваше там горе. Но после слизаше. За голямо облекчение на майка му и на дядо му, съюзени в тревогата, смазани от поведението му. Слизаше, щом се стъмнеше, и мълчаливо се прибираше в стаята си — което все още не им позволяваше да смятат, че са спечелили битката, но ги оставяше да си отдъхнат.

Възползвайки се от момента, когато можеше да му каже две думи насаме — двете момичета приготвиха цигарите, пликчетата и хапчетата за купона у Арамантис, — Андреас прошепна на ухото на приятеля си, че според слуховете Габи Гарлич плаща дрогата си в натура на онзи мръсник Дани. Стояха на ръба на платформата като на носа на кораб, чийто великолепен корпус пори вълните на лунната светлина, гледаха право пред себе си тъмнината, която ставаше по-гъста, и светлините на хоризонта. Чуваха патиците, които се рееха в небето, клоните, които тъжно скърцаха.

— Това са глупости — отвърна Еви с равен глас.

— Не са глупости. Така му плаща, независимо дали ти харесва, или не.

— Бих искал да знам защо всички се опитват да я очернят. Наистина бих искал да знам. Да не би да смятат, че ще си променя мнението за нея?

Никой не би успял, никой не би могъл да се похвали, че е успял — каза си Андреас, който вече бе преживял епизода с Лиза и познаваше степента на заслепение, на която бе способен Еви, когато се заинатеше, познаваше тайната му, неподозирана от никого страстна природа. Ако не желаше да види, нищо на света не можеше да му отвори очите, а ако поставя Габи Гарлич на същия пиедестал като сестра си, помисли Андреас с раздражено примирение, изгубени сме.

Все едно. Андреас постави ръка на рамото на Еви и заяви със загадъчен вид — нищо чудно, вече бе пушил, — че е техен дълг да се закрилят един друг.

По-късно, когато момичетата привършиха с подготовката — купон у семейство Араматис обикновено означаваше много артистични натури и следователно много заможни потребители на незаконни продукти, четиримата слязоха от големия червен дъб и напуснаха гората в индианска нишка, като Анаис вървеше най-отзад.

Андре Трендел вече се беше издокарал. Сега, когато беше вразумил внука си, приемаше приятелите му с всичката любезност, на която бе способен, често се спускаше към хладилника да извади сода и ги питаше как са, как върви училището.

По това време болезненият инцидент между Лор и дядото на Еви още не се бе случил, така че обстановката не беше прекалено напрегната. Несъмнено Андре с нищо не допринесе за разведряването ѝ, като започна да строи спортна зала — този нелеп жест издаваше паниката му, безсилието и объркването му, — за което никой не го бе молил. Единствената му заслуга бе, че внесе безредие и шум, без които всички спокойно биха минали. Все пак оставаше му някаква възможност да не стане непоносим за последните обитатели на тази къща.

Ришар се бе изпарил преди петнайсет дни и в известен смисъл Андре сдържаше дъха си, за да може да долови първите признаци, показващи отклонение на стрелата на болката, която излиташе толкова високо в тази долина на сълзите. Предполагаше се, че надзирава строителните работи, но всъщност наблюдаваше главно снаха си, която всеки ден отиваше на снимачната площадка и проявяваше забележителен кураж — кураж, който той и Роз много бяха хвалили при други случаи, когато беглецът беше още безотговорен наркоман, в чието лице се бе изплюл, и днес, в светлината на новото му предателство, не съжеляваше за това. Наблюдаваше и Еви, горкото момче, което вече нямаше нито баща, нито гадже — на всичкото отгоре двете неща бяха свързани, — който отказваше да се види дори с училищния психолог и не желаше да говори с членовете на семейството си.

Очарован бе да научи, че и те ще ходят на празненството — колкото до него, Марлен Араматис, майката на анорексичната госпожица, която се бе проснала на италианското канапе и за малко да събори великолепната ваза, донесена от Андре и Роз от Санкт Петербург, с великолепните фрезии *Purple rain* вътре, та Марлен

Арамантис лично му се бе обадила, за да го покани. Наистина бе очарован. И убеден, че малко отпускане ще е добре дошло за всички — да се посмеят, да се позабавляват и да мислят за нещо друго поне една вечер. А иначе заяви на Ерик Дюнкала, който току-що бе пристигнал и вече раздаваше бира, че да се предлага алкохол на малолетни и безотговорно и престъпно, така че двамата се посдърпаха, което натъжи Андре, защото в миналото с Ришар бяха страстни любители на този вид спорове и прекрасно умееха да се замерят с оскърбления, а сега сина му го нямаше.

Пак бе прекарал част от следобеда в кабинета на Ришар — възползвайки се от това, че Еви беше на училище, а Лор на снимки, за да не престъпва установените принципи, — където методично продължи да рови. Чекмеджета, етажерки, компютър, кошче за боклук. Порносайтовете и порносписанията не липсваха. Бележници, стекове с цигари, амулети, химикалки, кутии, кашу. Не че се надяваше да намери някакво обяснение. Обикновено действията на Ришар нямаха задоволителна причина. Защо да имат този път? Речници, справочници, будилник, принтер, аспириин, телефон, телефонен секретар, бележка от Александра Сторер, която се опитваше да го убеди, че е истински и блестящ писател днес, както и вчера, и че прекалено присърце взима оценката на онова момиче, класьори, факс, пепелници, алкохол, лекарства, договори, термос. Вътре в бунгалото се бе загнездило или се носеше, или вибрираше някакво чувство на горчивина и на съжаление, което не учудваше Андре — че синът му не е в ред, не беше новост за него.

По едно време седна зад бюрото и се замисли за бележката на Александра, от която ставаше ясно, че Ришар си задава въпроси за това колко струва и че това момиче — отново тази Габи Гарлич, която сега пък се правеше на литературен критик, — че това момиче му бе отнело и последната надежда.

Изглеждаше логично. Ришар беше достатъчно глупав, за да се опре на оценката на осемнайсетгодишно момиче. Което знаеше какво всъщност? Което си нямаше представа за силата си. Благовония, очила, пиличка за нокти, помада за устни, огледало, ножички, хартиени кърпички.

Все едно, Ерик Дюнкала беше хомосексуален и Андре не искаше да си разваля вечерта, като спори с този обратен на тема, която не

търпи никакъв компромис. Така че след като каза каквото имаше да казва и понеже не искаше да изглежда като вечния досадник в очите на младите, той се отдалечи и запали една пура.

Няколко часа по-късно леко залиташе покрай басейна с чаша в ръка и разсеяно слушаше някаква отчаяно вкопчила се в него жена на неговата възраст, въпреки всичко доволен, че е тук, сред тези физиономии, повечето от които все някъде бе виждал.

Всичко беше чудесно. Луната светеше, тревата блестеше, шампанското искреше, жените носеха бижута, мъжете бяха страхотни, бюфетът бе отличен, още на никого не бе призляло и обслужването, което Марлен Арамантис дискретно наблюдаваше, беше безупречно.

Всъщност имаше само една сянка на картината. Но тя не засягаше много хора, нито дори главната заинтересована, Марлен Арамантис, която твърдеше, че е недоволна, само за очи. Официално съпругът ѝ беше задържан на някакво американско летище, на което бе обявена тревога. Тези янки бяха направо непоносими. Марлен въздишаше, оплакваше отсъствието на стопанина, взираше се в небето, после молеше всички наред да се забавляват, за да ѝ се отпусне малко душата.

Изглежда, молбата ѝ бе чута. Сто и петдесетте поканени се бяха пръснали около басейна, около бюфета, из къщата, седяха на шезлонгите с пълни чаши в ръце или се кикотеха, или дъвчеха патешки хапки, надянати на бамбукови шишове, или зяпаха гърдите на жените, или се укриваха в тоалетните, където смъркаха кокаин, или започваха да разказват живота си.

Хубава като картинка, Александра Сторер обясняваше на Лор между две дайкирита, че в представата на Ришар да не може повече да пише е равносилно на смърт, а Лор я гледаше и леко поклащаше глава, мислейки си *ама как така ти знаеш за този човек повече от мен, Господи, как е възможно?* — и това ѝ се струваше толкова трагично, толкова ужасно, толкова тъжно, че очите ѝ се пълнеха със сълзи.

Но, разбира се, тя не беше единствената сред присъстващите, претърпяла поражение, отвратена от себе си или изпитваща крайна морална умора — разводите, изневерите, блудствата, предателствата, насилието, преструвките и пр. и пр. бяха всекидневие, — така че съществуваше някакво съучастничество между всички тях, нещо като братство в страданието и никой не я сочеше с пръст, никой не я нападна и Александра се направи, че гледа в друга посока.

Дайкиритата бяха смъртоносни. Еви и някои от съучениците му си сервираха направо в кухнята, за да избегнат конското, което майките им можеха да им дръпнат. Бяха половин дузина от „Брийанмон“, родителите им се мотаеха някъде наоколо и един от тях, някой си Оливие Фон Дъч, брат на близначките, твърдеше, че Ришар бил изпратил сценария си по имейла и секретарката на баща му надълго и нашироко му го разказала.

— Казах си, че това може да те заинтересува. В случай, че се наложи да прекараш уикенда с него. Тя мисли, че е наел хижа в планината. Искам да кажа, че там сигурно е супер спокойно. Можеш да се къпеш в потоците и изобщо.

Оливие бе станал много сприхав, откакто сестрите му го позоряха, като се чукаха наляво и надясно — Сесилия, по-известната, го правеше за сто евро или дори без пари. Преди няколко дни бе приела парите на Андреас, за да се позанимае с Еви, да му предложи пълна програма, само че според нея, според това, което бе видяла и чула в стаята му, това момче имаше истински проблем, това момче спокойно можеше да облече расо и сандали с картонени подметки, какво му беше, откачаше ли? Обаче въпросът не беше в това дали Еви откача, или Сесилия фон Дъч си дава сметка в какво блато затъва, както се бе опитал да ѝ разясни без никакъв ефект, а по-скоро в това да реши какво да прави с информацията за баща си.

Еви направи знак на Анаис, която кимна и раздаде — за да я оставят на мира — няколко джойнта. Ще речеш, камион на УНИЦЕФ, натоварен с чували с ориз, и сума ти протегнати ръце. Той самият глътна две хапчета лексомил. Не му се пушеше. На този етап баща му не му липсваше истински, но не бе трудно да се отгатне, че напускайки дома си, Ришар бе изиграл мръсен номер на сина си, оставяйки го в ръцете на разстроена, изпаднала в депресия и обзета от чувство за

вина майка и на напълно изкуфял и изпитващ болезнен срам от потомството си дядо.

Откакто бе получила каквото иска, а именно да бъде приета от брата на Лиза, да има собствено място до него — известно бе какво означаваше това за нея с невротичната ѝ привързаност към починалата, — Анаис бе станала доста досадна, доста натрапчива, но и изцяло предана на Еви, винаги готова да откликне на желанията му и нищо, абсолютно нищо не ценеше повече, нищо не смяташе за посправедлива награда за усилията си от моментите, в които Еви я възприемаше като своя довереница — никакъв еликсир не би ѝ се усладил повече, *no, sir*.

— Но ти знаеш какво мисля по въпроса — въздъхна тя. — Отказвам да го съдя. Отказвам да го съдя, защото смятам, че ти показва нещо. Нещо, което не искаш да видиш. Добре де, явно няма смисъл да говорим за това.

— Ти нищо не разбираш. Нищо не знаеш. Никога не си я понасяла. Винаги си разправяла всякакви глупости за нея. Ревнива си като слон, там е работата.

— Мой дълг беше да предупредя Лиза. Но се оказа безсмислено. Сега е твой ред. Като че ли не съм много убедителна, а? На всичкото отгоре имам лошия навик да бъда откровена и си плащам за това.

— Защото смесваш откровеност и истина.

— Нищо подобно.

Тази вечер всички сякаш се бяха наговорили да смъркат кокаин или да гълтат хапчета, та Анаис се оказа доста заета. Непрекъснато се явяваха нови клиенти — все по-нервни, все по-забързани, все по-нетърпеливи да се убедят, че животът им е отредил по-завидна съдба, отколкото на простосмъртните. Еви се възползва от появата на един младеж от телевизията с бяла риза — ни повече, ни по-малко Доминик Достал, истинският, единственият, който наистина създаваше впечатлението, че е започнал да изпитва страх от себе си, откакто е осъзнал своя Аз, чиято брадичка трепереше и който носеше цяла пачка банкноти в ръка, — та Еви се възползва от появата му, за да се отдалечи. Писнало му беше от Анаис.

— Ей сега идвам — подхвърли му тя, преди да се залови с Доминик Достал, който получаваше, каквото бе заслужил, и имаше трийсет и шест хиляди причини да се надрусва. Скоро от ноздрите му

щеше да рукне кръв. И впрочем, ако човек се вгледаше в присъстващите по начина, по който се вглеждаше в тях Еви, той щеше да е поразен от всеобщата пристрастеност към наркотиците и от тревожността, от несъзнателното себепрезрение, които тя прикриваше.

За щастие шумните разговори създаваха впечатление на живот, на топла глъч и неутрализираха неврастеничната отрова, която иначе би потекла от тавана впрочем Еви се намираше навън, в звездната нощ, все още мека и изпълнена с ухания, на които той не обръщаше никакво внимание, тъй като лексомилът и алкохолът започваха да го замайват. Чуваше се и музика, чуваха се смехове, хихикане, неуместно звънене на телефони.

Джудит Беверини носеше прозрачна рокля без сутиен. Тя не вярваше в изчезването, за което говореше Александра и което смяташе за направо изумително — историята за писателя, който се стопява като разтворимо хапче, задето е продал душата си на дявола или на някоя кабелна телевизия. Джудит хвърли нервен поглед към Еви.

— Виж, бъди така добър. Говоря с майка ти.

Гърдите ѝ помръдваха под блузата, така че бе напълно невъзможно да ѝ се отговори, напълно невъзможно да се започне спор с нея.

Често казано, тя му беше противна. Винаги бе усещал, че на тази мръсница мъжете не вдъхват никакви чувства — ако не се смята отвращението. Никой не я принуждаваше да се чука с всички членове на адвокатската си кантора, правеше го доброволно, обаче не пропускаше случай да си отмъсти, удряше и удряше неуморно и особено по главата на Еви и на баща му, които ѝ бяха най-близките съседи и мъчители на най-добрата ѝ приятелка. Така че, като я гледаше как си показва гърдите, как използва това жалко оръжие, направо му се повдигаше.

Освен, ако не му се повдигаше от лексомила. Трудно бе да се каже. Ослепителният образ на Габи Гарлич редовно се появяваше в главата му. Щеше му се да уведоми Джудит, че роклята ѝ е неприлична, че вони на разврат на сто метра разстояние, но думите не идваха.

Лор понечи да каже нещо, но се отказа. Чуваше се *Paint in black*. „Страхотна музика!“ — би казал Ришар, поклащайки глава в такт. Лор размени поглед със сина си. Тя продължаваше да говори за

неизбежното им сближаване, за ситуацията, която щяха да преодолеят заедно благодарение на обичта, на неуязвимата им връзка, дрън, дрън. Беше жалка.

Протегна му ръка, усмихна му се нежно — не, ама сериозно, понякога съвсем не беше на себе си тази жена, наистина, тази непозната жена. На Еви не му се мислеше за годините, които биха последвали, ако Ришар ги оставеше само двамата, за безкрайния сантиментален тормоз, на който щеше да ги подложи, и него, и себе си.

— Ела насам де — настоя тя.

Тъй като той не помръдваше, Джудит то попита какво удоволствие му доставя да се държи като грубиянин. Тази пък говореше, каквото ѝ дойде наум!

Той сви рамене. Разправяха, че като бил малък, ѝ се хвърлял на врата веднага щом се появяла. Обаче разправяха също, че по онова време светът бил по-приятен и по-сигурен и какви ли не още глупости.

Лор въздъхна. Време му беше да се разкара оттам, и то бързо, тъй като с крайчето на окото си видя, че дядо му ги наблюдава — там, до басейна, шейсетгодишната Люсет Форвил здраво го държеше за крака, но той гледаше към тях, неспокойно вдигайки вежда, като Синя каска, изпратена сред диваците.

Направи крачка встрани и се изгуби в тълпата — гостите бяха многобройни, градината обширна, човек за нула време можеше да изчезне зад гъстите храсти и да се скрие от Пиер или Пол. Заобиколи къщата, мина покрай стени, до които се бяха приютили двойки и си шепнеха в сянката на асмата.

По стълбите към кухнята сдъвка още един лексомил, после Андреас му поднесе още едно дайкири.

— Мислиш си, че си загубил вкус към секса — заяви Андреас. — Така си мислиш. Запънал си се.

— Да кажем, че се въздържам. Да кажем, че предпочитам да почакам. Какво ти бърка това?

— Разбрах — изхили се Андреас. — Ти си нейният рицар. Ти си шибаният ѝ рицар. Така ли е?

— Не знам. Не знам дали ми се приказва с умствено недоразвит.

Мълчаливо изпиха чашите си, разсеяно поглеждайки към гостите, които минаваха покрай тях, блуждаеха наоколо, въртяха се насам-натам, препъваха се по скърцащия бял чакъл или се отбиваха в

розовата градина. Ставаше късно. Под мишниците на Анаис имаше кръгове от пот. Според нея Мишел се бе качила в къщата да успокои майка си, която внезапно бе рухнала по простата причина, че мъжът ѝ бе задържан не на някакво летище, а в стаята на една секретарка, облечена в кожа, както ѝ бе докладвал наетият преди седмица детектив. И хоп! — Марлен се обля в сълзи и се прибра в стаята си.

Информацията не предизвика никакъв интерес у момчетата, които бяха толкова свикнали с тези превземки — приемани като подобие на спорт, — че те прелитаха покрай очите им с лекотата на снежинки, превръщаха се в част от пейзажа и минаваха незабелязани.

— Знае го от сутринта, там е работата. Държи се цял ден и... колко... шестнайсет, осемнайсет часа по-късно... Преди пет минути се усмихваше, а сега ще ѝ изтекат очите.

— Чакай, моля ти се, не ни занимавай с това — прекъсна я Андреас. — Не сме ти искали подробности.

— Тя не е най-лошата — промърмори Еви. — Марлен не е най-лошата от всички.

— В какъв смисъл? За чукане ли? Да не смяташ да я изчукаш?

— Не смятам да чукам когото и да било. Казах ти вече.

— Ама че разговор! — изхили се Анаис.

— Мамка му, дайте да се поразходим — каза Андреас.

Станаха и установиха, че едва се държат на краката си. Несъмнено бяха най-младите участници в купона — сестрата на Мишел спеше у една своя приятелка, — но не се справяха блестящо и като стигнаха до етаж, Андреас спешно сви към една от баните, които колекционираше семейство Арамантис.

Андреас повърна, но след това се преви на две. Проклетият му стомах. Нищо друго не можеше да се направи, освен да му се донесе една кола. Напоследък Мишел облекчаваше болките му, като търкаше ръце една в друга и после ги полагаше върху стомаха му, но Мишел беше с майка си.

Еви отвори френския прозорец, за да вкара малко свеж въздух за приятеля си, чийто стомах го мъчеше, откакто майка му, забележителната Каролин, се бе поддала на чара на Брижит, добрата Брижит. В момента двете стояха в градината с ниските си обувки, с изрязаните си нокти и афишираха самочувствието на старите гей —

двойки, но да ги предупреди не беше добра идея. Андреас щеше да го убие.

Самият той трябваше да се стяга, за да устои на погълнатите дози. Излезе на балкона, като внимаваше да не привлеча погледите, облегна се на стената и за пореден път затвори очи и се остави на образа на Габи Гарлич, който вече не искаше да го вижда, не искаше да говори с него, която го бе разпънала на кръст, но, към която все още изпитваше безгранично обожание.

Тя наистина бе единственото нещо, което имаше значение за него, несъмнено бе единствената му причина да живее, ако трябваше да се изрази с такива думи. Не беше преувеличено. Никак даже, като се има предвид всичко останало. Бе се появила в подходящия момент, в момента, когато загубата на Лиза ставаше непоносима. Какво друго да добави? Бе изпитал такова облекчение. Дали бе достоен за нея?

Долу дядо му го търсеше с поглед. Епизодът с дървото, който бе продължил три дни и две нощи, силно впечатли възрастния човек, който понякога нахлуваше в стаята му или чукаше на вратата на тоалетната, докато Еви не му каже да се разкара. Всъщност Еви не знаеше дали предпочита Андре да си отиде и да го остави сам с майка му — тя заплашваше да се превърне в бремене, което да влачи като скала по планински път. Да избираш между две гадости не беше особено въодушевяващо. Лек ветрец раздвижи завесите и премина по лицето на Андреас, който се гърчеше на пода, прилепил буза до излъскания мрамор, изкривил устни в гримаса. Колата се очакваше всеки момент. След малко щеше да се появи Анаис и Андреас щеше да седне, да си поеме дъх и отново да се посвети на пианството си.

Неприятно е, когато приятел смята, че грешиш. Когато не разбира какво искаш да кажеш. Еви клекна на балкона, така че можеше да държи под око Андреас и да наблюдава през пречките представлението долу, на моравата, а над хората да вижда гората, над гората — небето, дълбокото, звездно, безмълвно небе.

По принцип Андре Трендел не би се качил на етаж. Би се задоволил да предупреди Лор, че синът ѝ не се вижда наоколо, а тя би му казала: „Андре. Моля ви. Андре. Ако обичате. Престанете. Оставете ме на мира.“ И щом Андре си обърне гърба, би захапала юмрука си, за да не се разкрещи. Лор стоеше наблизко, до една яворова горичка, облечена в костюм на Жан-Пол Голтие. Дамските списания и

дори не дамските списания хвалеха тази жена за женската ѝ независимост, за радикалните ѝ и неконформистки схващания за двойката.

Тъй или инак, той виждаше това, което другите не виждаха, което Ерик Дюнкала и Джудит Беверини в най-добрия случай отгатваха, а именно, че някаква сянка затъмняваше блясъка на майка му, някаква сянка я преследваше и се надвесваше над рамото ѝ, откакто Ришар се бе изпарил.

Самият той беше в състояние, в което проблемите на Лор бързо изчезваха на хоризонта, ставаха толкова миниатюрни, че можеха да се видят само с далекоглед. Запали цигара, тикна я за малко в устата на Андреас, чийто нос сега се бе сплескал на земята, от което лицето му приличаше на лице на горгона, сблъскала се с бетонна стена. Питаше се какво стана с дебелианата и с колата ѝ. На другия край на балкона едно перде в охра и червено се вееше и раздвижваше въздуха. От време на време нисък облак преминаваше пред Луната.

— Това, което не чаткаш — обясни Еви през рамо, — това, което си абсолютно неспособен да схванеш, е, че не става дума за секс. Това не го разбираш, нали? И понеже не става дума за секс, нищо не ти е ясно.

Достатъчно бе да се хвърли поглед долу, за да се види какъв път не трябва да се поема. Примерите изобилстваха, но човек би казал, че освен ако не решиш да се хвърлиш от някоя скала, друга алтернатива не съществува. Във всеки случай да чукаш момичетата не беше решение. Да се принизяваш до *това* не водеше доникъде.

— Вече ти казах: чукането всички го могат. Не то ни облагородява. Не то ни прави различни от останалите.

На моменти имаше чувството, че пада в празното или че потъва в някакъв лепкав крем. Когато отново отваряше очи, звездите блестяха, нощните птици излитаха от върховете на дърветата, прекосяваха небето по права линия, а там, на другия край на балкона, пердето се издуваше, меко се вълнуваше и образуваше синусоиди. После обърна глава и видя Марлен Арамантис, която се свличаше на земята.

Леле! Еви бързо се изправи. Тя се просна на пода.

Той се приближи, наведе се над нея и каза:

— Госпожо Арамантис? Хей, хей!

Тя примигна.

— Госпожо Арамантис? Какво ви е?

Самият той стоеше на колене, за да не падне встрани. В този час на нощта някаква граница вече бе прекрачена. Малко хора се намираха все още в нормалното си състояние — повечето търчаха по моравата, плуваха в басейна, люлееха се на ниските клони, поглъщаха литри шампанско, кълчеха се в салона, опипваха се по ъглите и дори си пускаха език.

Внезапно Марлен го хвана за китката. В другата си ръка държеше кърпичка, смачкана на топка.

— Ти ли си, Еви? — прошепна тя. — Ти си, слава Богу. Много мило, че ми се притече на помощ. Толкова си сладък.

Той ѝ се усмихна.

— Ударихте ли се?

Едва ли, но се чувствала съвсем слаба. Все пак дръпна полата си надолу.

— Знаеш ли, губят ми се минути. Краката ми просто се огънаха. Боже! Защо ли те занимавам със себе си! И ти си имаш проблеми. Ама каква инвалидна команда сме двамата!

Предпочиташе шегите ѝ. Истински се боеше от сълзи или от нервна криза, с която щеше да се наложи да се справя по един или друг начин.

Помогна ѝ да стане. Усецаше се на четирийсет процента от физическия си и психическия си потенциал. Изправи я и в ръцете му се оказа парцалена кукла.

— Хей! Дръжете се за мен! — каза ѝ.

Тя се увеси на врата му. Той от своя страна я прегърна, за да ѝ попречи да се свлече отново на земята. Имаха вид на хора, които танцуват последния си блус призори, на тръгване от салон за опиум.

Колкото не можеше да търпи Джудит Беверини, за която не би си мръднал пръста, която смяташе за прокълнатия ангел на майка му, за жената, която ѝ даваше лош сексуален пример, толкова отношенията му с Марлен бяха тип-топ. Вярно, тя не избягваше физическия контакт с него, майчинските прегръдки, оказваше му внимание, понякога го изпиваше с очи, погалваше го по ръката пътъом — неща, които Лор не си позволяваше, — но тя си беше такава, Марлен Арамантис, нямаше защо да се прави от мухата слон. А и друго — нито за миг Марлен не

бе помислила, че Еви има нещо общо със смъртта на Лиза, нито за миг не му беше стоварила това бреме на раменете.

— Не ме оставяй сама. Остани с мен за минутка — прошепна тя.

— Разбира се.

— Не ме оставяй в тази ужасна яма.

Марлен избърса очите си. Притисна се до него, сякаш вървяха по ръба на пропаст, и той полека я поведе към леглото ѝ. Нощната ѝ лампа бе покрита с воал, така че в спалнята цареше спокоен полумрак.

— Особено с тези мои зачервени и подути очи — уточни тя. — Сигурно изглеждам ужасно.

Изобщо не изглеждаше ужасно. Несъмнено не притежаваше фаталната красота на Лор, нито ослепителния чар на Александра Сторер — в момента двете разговаряха под прозореца, наметнали кашмирени шалове, — но имаше правилни черти, ясен поглед и доста елегантен силует с чувствени извивки. Беше приятна и не много стара. Еви не минаваше на другия тротоар, когато я срещнеше.

— Не казваш нищо! Толкова ли е страшно? Няма да ставам за гледане поне още три дни.

Засмя се. Не се колебаеше да се надсмива над себе си. Заведе я — стискайки зъби, защото тя тежеше, а и трябваше да се бори срещу парализиращото въздействие на лексомила, — заведе я до леглото, което можеше да побере цяла армия, и там двамата си поеха дъх. Проснаха се един до друг и се загледаха в тавана.

— Да ми скрои такъв номер. Осмели се да ми скрои такъв номер — въздъхна тя. — Да ти кажа ли, те нямат спирка. Говоря за тези, чиято единствена цел е да ни накарат да страдаме.

Той поклати глава. Смътно разбираше за какво ставаше дума. Този път тя не дръпна надолу полата си, но това не беше проблем — Марлен бе разстроена, а той скапан. Зад тях пердето танцуваше и в стаята проникваше мирис на пръст.

Тя постави ръка на рамото му и заяви, че знае за Ришар.

— Не съм сигурен, че ми се ще да се върне. По-добре да си стои там, където е.

— Баща ти има ужасна нужда от признание. Това го знаем. Така е. Но все пак това момиче е доста особено.

— Достатъчно бе някой да спомене Габи Гарлич пред него, и той се потапяше в образа ѝ. Беше като океан от лъчиста белота, която го

заливаше и отнасяше. Преглътна мъчително.

— Толкова често съм си мислила за теб — подзе тя. — Питам се дали успяваш да управляваш положението, защото аз лично смятам, че това не е възможно. Че положението е неуправляемо. Но ти така добре се справяш. Честно, направо съм изумена. Такова поразително поколение сте. Би трябвало да взимам пример от теб, не мислиш ли?

Странно — лежеше по гръб с ръце, скръстени зад главата, и се виждаше как разговаря с Марлен Арамантис, но устните му не помръдваха и от гърлото му не излизаше нито звук. Тя се надигна на лакът с въпросителна усмивка на уста. Еви добре разбираше, че е объркана от мълчанието му и от липсата на реакция, но нищо не можеше да направи въпреки желанието си.

Тя се сви до него под претекст, че ѝ е студено. Потръпна, макар бузите ѝ да бяха порозовели. Хвана му ръката и я целуна.

Защо правеше това? Той не знаеше, знаеше само, че действията на ранения човек невинаги бяха разумни, така че можеше да му целува ръцете, колкото иска, това изобщо не го притесняваше.

Тя покри ръката му с целувки, целуна рамото му, целуна шията му. В същото време тихо простенваше. Притискаше се до него, гушеше се до него и глухо въздишаше, докато го покриваше с целомъдрени и нежни целувки — макар че устните ѝ бяха доста настойчиви.

Когато си даде сметка, че са тръгнали в неправилна посока — не беше усетил как е станало, кога са преминали бариерата, напротив, всичко бе протекло съвсем естествено, тя го целуваше лекичко и предпазливо, после вкара езика си в устата му, — откри също, че погълнатата отрова напълно го е извадила от строя.

Съдете сами — Марлен го бе яхнала, притискаше раменете му към леглото и бавно и решително се изправяше, устата ѝ лъщеше от слюнката след страстната целувка, а той правеше какво? А? Освен дето като последния глупак си поемаше дъх, какво правеше? Беше ли извикал, скочил до тавана, беше ли се съпротивлявал, борил с нея? Не, просто се надяваше, че някой ще го събуди, ще го разтърси, ще го зашлеви, ще го измъкне грубо от леглото и ще го засили надолу по стълбите, но нищо не помръдваше и гърдите му бяха като стегнати в менгеме.

Тя шепнеше думи, които той не разбираше, легнала отгоре му с цялата си тежест, и той бе неспособен да помръдне и още по-малко да

се противопостави на този непоносим натиск. По-точно — бе неспособен да се подчини на собствената си воля. Затова я прегърна с две ръце, докато цялото му същество го подтикваше да скочи и да се хвърли към вратата.

Тя го погали през панталона. Прошепна в ухото му *о, горкичкият ми, горкичкият ми*, докато той здраво стискаше челюсти. Челото му овлажня. Опитваше се да каже на тази жена *спрете, моля ви, спрете вече*, но думите засядаха в гърлото му и изведнъж му стана студено, усети, че се вледенява, докато тя победоносно изваждаше члена му и го стискаше в юмрука си.

От този миг нататък нещо като че ли рухна вътре в него, разтвори се някаква пукнатина, по която ледникът се плъзгаше в черната вода. За малко да затрака със зъби — трескаво, — когато половината от члена му изчезна в устата на Марлен Арамантис, която започна да го смуче, и го загледа с неописуемо изражение.

Той отметна глава встрани и отправи поглед навън, докато се случваха тези ужасни и недостойни за него събития.

Дишаше трудно. Значи това било, да деградираш. Да се чукаш с тази жена на такава висока цена, че цялата история придобиваше трагичен оттенък.

Успяваше дори да я гали по гърдите, докато погледът му се замъгляваше, и чувстваше, че започва да превърта. Всъщност всичко това беше неизмеримо тъжно, от известна гледна точка.

Беше приклецен, бе попаднал между зъбните колелета. Пъхна ръка между краката ѝ и тя се заизвива като завързана за кол коза, а той извърна глава, за да скрие изкривеното си в гримаса лице. Презираше се. Страхотно.

Тя казваше, че го усеща целия, че е щастлива, че иска да го задържи през цялата нощ, дрън-дрън, а в това време този глупак тихо плачеше.

Заваляха поройни дъждове и водата отнесе мостове, къщи, коли. Този път наистина настъпваше есен — листата изпадаха, на хълма и по улиците на града задуха студен и влажен вятър, хората напускаха терасите и преминаваха към топлите питиета.

После горе, над дъждовете, небето отново се проясни, стана по-необятно и по-чисто.

Една сутрин, побледнял, със стиснати устни, Андре Трендел обяви, че си тръгва през следващите дни, тъй като бил размислил и бил стигнал до заключението, че при настоящите обстоятелства и при този климат е по-добре за всички да се прибере у дома. Беше неделя, къщата бе спокойна, Джина поднасяше закуската и устните на Андре нервно потръпваха. Явно не бе мигнал през цялата нощ.

— Виж, Андре — започна Лор, докато накланяше чайника над чашата му, — виж, Андре, ако е заради това, което стана снощи...

— Да забравим това — прекъсна я той. — Да забравим това, което е още една проява на изолацията, на която съм подложен в този дом или поне в останалото от него.

Лор вдигна поглед и сухо попита:

— Да не би да пиете от сутринта?

Еви наблюдаваше сцената и се питаше дали закуската отиваше на кино. За което, така или иначе, не го беше грижа, тъй като и без това го ядеше мисълта за утрешното им излизане, ако Анаис го потвърдеше.

Андре мислеше, че довършителните работи ще траят още два-три дни.

— Бих искал да ги наглеждам до края, ако нямате нищо против. Ще се опитам да бъда възможно най-незабележим.

Старият кон изглеждаше смъртно ранен. Лор го покани да седне и да престане да се изкарва жертва.

— Но вие не знаете какво съм преживял. Нямам представа какъв е бил животът ми с Роз и Ришар, да, точно така, с тези двамата.

— Хайде стига, Андре, не желая да слушам. Седнете и яжте. Но не желая да слушам нищо по този въпрос. Със сигурност!

Лор се чувстваше нестабилна въпреки грижите на диетолога ѝ, който я тъпчеше с хранителни добавки и нерегистрирани тонизиращи средства. Чувстваше се така, сякаш стоеше на брега на буйна река, чието течение подриваше почвата под краката ѝ и трябваше да се бори, за да не я отнесе водата, трябваше да се бори с обземащата я паника.

От известно време знаеха, че Ришар е наблизо, че е изпратил сценария си на Робер фон Дъч в установения срок и че се крие някъде — макар инспектор Някой си да не бе успял да разбере къде точно.

Андре имаше готовност да го окове в мазето, ако го пипнеше, но кой ли друг истински желаше завръщането му?

Лор не смяташе, че това ще изкорени злото, което беше далеч по-дълбоко, отколкото причиненото от раздялата им. Същото важеше за Еви, който не държеше да разтваря някои рани — не се виждаше да разговаря за Габи Гарлич с баща си на риболов или пред огнището.

По-късно Ерик Дюнкала, Аксел Мендер и други служители на „Медиа Макс“ се събраха в салона, за да обсъдят подписването на новия договор, предложен на Лор от студиото, договор, който като че ли вълнуваше всички освен главната заинтересована — тя приемаше изключителното предложение да води този нелеп живот до следващата есен с изражение на непреодолимо безразличие. Нямаше сила да разреже всичко, нито да изтрие Ришар от паметта си.

Андре не лелееше големи надежди относно това, което щеше да последва след заминаването му. Бузата му още гореше, милиарди тънки иглички го боцкаха по лицето и по голяма част от душата му. Знаеше, че Лор също носи част от отговорността за убежките на Ришар и че някой ден ще го осъзнае. И ето, изглежда, че моментът бе настъпил.

Андре заведе Еви в спортната зала, за да съставят заедно списък на работата, която оставаше да се извърши, в случай че Лор изпадне в криза и го изгони преждевременно. Заговори с чувство за свършената работа, за свършения начин, по който пристройката се вписваше в цялостната архитектура, за зле разбраната подкрепа, която се бе опитал да предложи на майка му и на самия него от чисто благородство.

— Защото какво според теб печеля? Какви други намерения съм имал, освен да помогна? От обич, момчето ми, от добри чувства.

Погледна внука си, отвори уста, отказа се. Запали една пура. Капки дъжд се стекоха по френския прозорец.

— Не съм виновен — внезапно каза той. — Цял живот съм му сочил правилния път, а виж какво ми направи! Виж какво направи на жена си и сина си! Как бих могъл да насърчавам подобно поведение, толкова подло, толкова гнусно, помисли малко!

Еви разсеяно сви рамене. Невъзможно му бе да се съсредоточи върху тези истории, след като имаше да мисли за собствената си история и за обрата, който щеше да претърпи в най-скоро време. Андре размаха пурата си.

— Ти може би не, но майка ти така мисли. Всички така мислят. Всички си казват: вижте го този човек! Вижте как е възпитал сина си! А Бог ми е свидетел, че не съм си пестил нито времето, нито търпението, нито каквото и да било с Ришар. И какъв е резултатът? Говорят зад гърба ми, опозорен съм заради това животно. Поне ти дава пример, на който не трябва да подражаваш, все е нещо.

Чу се звук от отваряне на шампанско в салона. Андре се намуси, после разтри рамото на внука си.

— Страх ме е, че скоро може и да не видим баща ти. С неговия легендарен инат. С вкуса му към наказанието. С незрялостта му. Извинявай, но и с малодушието му. Но кой би повярвал дори за миг, кажи ми, в тази история за изпадане в немилост, за отчаяние, за шибано крушение — извинявай, извинявай, — кой би повярвал, че писането може да направи човека толкова тъп, да го убие отвътре, защото вече пишел само сценарии? Ама за кого ни взема? Да не си мисли, че ще преглътнем всички тези идиотщини като оная негова почитателка Александра Сторер? Във всеки случай, направи ми това удоволствие, момчето ми, не избирай творческа професия, не прави като тях, не се поставяй в положение да понасяш всички мъки, очакващи хората, които си мислят, че са безсмъртни и благословени от боговете, докато всъщност са прокълнати.

След сексуалната си забегка с Марлен Арамантис Еви беше непрекъснато кисел, фантазиите му за чиста и свята свръхценна връзка, във всеки случай много различна от онова, което виждаше около себе си, бяха омърсени, наранени от безволието му, от огромната тежест на веригите, приковали го към земята, и настроението му беше мрачно. Нямахше нужда и Андре да добавя своето.

— Какво има, момчето ми? Шокирах ли те? Може би ги намираш за напълно уравновесени? Напълно отговорни?

Сега широките френски прозорци блестяха от искрящи капчици, а под краката им паркетът лъщеше като летяща чиния по пладне. Спогледаха се мълчаливо, неспособни да измерят разделящото ги разстояние.

После се появи Лор. Проникна в стаята, сякаш тя не съществуваше, сякаш се намираха в свършено безинтересна памукова плантация.

Идваше да ги предупреди, че няма да се прибере за вечеря. Усмиваше се напрегнато.

Отговориха ѝ разсеяно, че ще се оправят.

— Нямах кураж да откажа — каза тя, като докосна ръката на Еви. — Не ми беше по силите, представи си.

Андре преглътна острата си реплика. По-добре бе да си мълчи, естествено, но устните направо го сърбяха. С отвращение помисли за прекрасните примери, които Ришар и тя даваха на сина си, но предпочете да се опъне върху една пейка и да вдига гири, за да се успокои.

— Това място е толкова неподходящо за разговор — оплака се тя на Еви. — Защо винаги нещо не е наред?

Отвън Аксел Мендер почука с ключовете си на прозореца, приканвайки Лор да тръгват.

По небето пробягваха облаци, духаше вятър. По земята бяха нападали тонове листа. Човек затъваше в тях до глезените в подлеса, където от преплетените черни клони се сипеха шишарки.

Еви постоя известно време на платформата, седнал по турски, най-после сам, най-после спокоен, най-после недосегаем, докато вятърът свиреше около него, рошеше косите му, прелиташе между короните на дърветата, които тихо шумоляха.

Разгледа снимките на Лиза, които бяха прибрани в пластмасовата кутия. Налагаше се здраво да ги стиска. Държеше ги с две ръце, иначе щяха да се разлетят и нямаше да може да гледа сестра си. Сестра си, в компанията на Габи Гарлич, и двете голи и изумителни, и двете неизбежни и неми.

По едно време една от снимките излетя. Изтръгна се от ръцете му и залъкатуши като бясно куче, подхваната от едно възходящо течение. Еви я проследи с поглед, странно нерешителен. Небето беше ярко бяло като вътрешността на стрида. Въздухът ухаеше. Еви пусна втора снимка — държеше я между палеца и показалеца си. Трудно му беше да се разделя с тези снимки, защото сърцето му преливаше от толкова обич към сестра му и към Габи, каквито и да бяха прегрешенията им, че краят ѝ не се виждаше, но въпреки това, въпреки това пусна трета снимка във въздуха — достатъчно бе да разтвори два пръста, — после още една и още една.

Тръгна си малко преди тъмнината да го погълне, малко след като в далечината, у Дани Кларанс, се появи миниатюрна светлинка.

Еви си спомняше за прословутата вечер, когато Дани го бе обвинил, че е бутнал Лиза от лодката, когато мъртвопияният Дани го бе обвинил пред Ришар в това отвратително деяние, спомняше си как от този момент нататък всичко бе тръгнало наопаки, всичко се бе прецакало.

Къщата беше тъмна и тиха. Лилиите белееха в многобройните вази. Обикновено, дори долу да нямаше никой, палеха поне лампите, палеха и в градината, за да покажат, че никой не е умрял у Тренделови — всички на хълма правеха така, на никого не му пукаше за сметките за тока.

Странно. Джина също оставяше да свети, когато си тръгваше. Най-смешното беше, че не забеляза нищо, когато пристигна, когато излезе от гората с ръце в джобовете, потънал в мислите си, и сега този внезапен мрак, тази почти оглушителна тишина му се струваха смайващи, пораждаха у него неприятно чувство.

Помисли си, че вероятно къщата още не беше усвоила дълбоките промени, настъпили под покрива ѝ, и затова излъчва несвързани, дори отрицателни сигнали, но в същото време погледът му бе привлечен от новата врата, която водеше към новата спортна зала, защото въпросната врата бе открената и слабата светлина, падаща от небето, посребряваше лакирания кестенов паркет.

После се чу лек шум, проскърцване, като от плахо задвижена люлка.

Еви замръзна на място. Изтри устата си, прекоси антрето и сдържайки дъха си, се отправи към вратата.

Предпазливо я побутна, разкривайки помещението на малки тревожни порции.

— Дадох си толкова зор *само заради него* — промърмори Андре, който се люлееше в края на едно въже, сляло се с тъмнината.

Беше въже за катерене, което бе обхванал с две ръце, без да отделя крака от пода.

— Построих тази зала специално за него, *за Бога!*

— Бушоните ли са изгорели?

— Не. Бушоните не са изгорели. Не мисля, че са изгорели. По-неприятно е.

Еви поклати глава, после се върна в дневната. Настани се на бара. Слушаше *Doll parts* на Къртни Лав пред чиния пиле с кърри, стоплено в микровълновата, когато Андре се материализира до десния му лакът.

— Виж, бих искал да ти помогна. Мога ли да направя нещо за теб?

— Да ми помогнеш ли? Защо? За какво да ми помогнеш?

— Не знам. Да ти помогна. Да направя нещо, та животът да ти изглежда, знам ли, по-вълнуващ, или каквото там би искал. А бе да ти помогна. Защото такава ми е ролята. Защото сме от една кръв, момчето ми.

— Ами благодаря. Но всичко е наред, нямам нужда от нищо.

— Никога не съм виждал някой, който да няма нужда от нищо. Мисля, че такава нещо не съществува. Питам се какво ви е на вас с баща ти. Толкова ли е трудно да поемете протегнатата ви ръка? Толкова ли е непоносимо?

Еви колебливо и недоумяващо прекара вилицата си по чинията, после набоде парче пиле, лапна го и бавно задъвка, втрещен пред себе си, където виждаше залепена с магнит върху хладилника картичка, изобразяваща детайл от тавана на Сикстинската капела.

— Какво и да се случи, не забравяй, че не си сам. Не бъди глупав като Ришар, моля те. Възможно е — казвам, че е възможно, но само ти ще решиш — обстановката да стане мъчителна, тук, в тази къща, за момче в твоето положение. Няма да скрия от теб, че майка ти ме безпокои, а няма смисъл да ти обяснявам, ти сигурно си наясно, че не е лесно да се живее с невротизиран човек. Какво всъщност искам да ти кажа? Искам да ти кажа, едно: не се взимай за Супермен. Ако нещата тръгнат на зло, обади ми се и аз ще скоча в първия самолет. Разбираш ли? Не се взимай за Супермен. Ние не живеем в някоя от ония изостанали страни, където хората се избиват помежду си и не знаят какво значи да се чувстваш добре или зло в кожата си, да изживяваш криза, а в цивилизована страна, където на всеки проблем може да се намери решение. Разбираш ли? Можеш ли да кимнеш, за да ми покажеш, че си разбрал?

Еви кимна. Хвърли поглед на часовника си и си каза, че Анаис скоро ще потегли.

— Питам се — подзе Андре, — питам се защо не ни по-гостуваши малко на баба ти и на мен, колкото да смениш обстановката. Да кажем, до Нова година, пък после ще видим... Какво ще кажеш?

— Ох, ами трябва да си помисля. Във всеки случай не се чувствам болен.

— Не се чувташ болен, но ако не бях аз, сега щеше да си сам в една пуста къща. И ще бъдеш сам след няколко дни. Нима намираш това за нормално? Да живееш в тази покъртителна самота? Аз не намирам. Мисля, че с баба ти и мен ще ти е по-добре.

Навън избуха кукумявка. От града сигурно имаше новини и Еви не се интересувахе от това, което му говореше старият, ама никак, защото, ако дойдеше потвърждение за купона, ако Анаис събереше необходимата информация, нещо щеше да се случи, нещо сериозно щеше да се случи.

На другия ден, рано сутринта, Еви погълна голяма чаша кафе и изпуши една цигара. Слънцето тъкмо изгряваше. Бе паднала роса, нежни капчици обсипваха тревата, утринна мъгла се стелеше над долината, по клоните и папратите пробягваха златисти отблясъци, а в съседния двор, застанал до басейна, Жорж Кроз като някой призрак мажеше тялото си с бял прах, който се сипеше около него.

Еви отново се бе събудил внезапно, но не сцената на езерото — тази изгубена в спомена му сцена, прекалено преекспонирана, прекалено неясна, за да види какво точно се случва в нея, — вече не сцената на езерото го изтръгваше от съня му, а друга сцена, в която не Лиза, а Габи вадеха от водата и я полагаха в пневматичната лодка на полицията.

Дядо му беше прав в едно: в тази къща вече нямаше никого. Като не се смята хладилникът, чийто компресор от време на време дискретно се включваше, отвсякъде струеше тишина и единствените сравнително живи неща бяха цветята, които невидима ръка поставяше във вазите — Еви никога не беше там, когато се появяваше човекът от „Фуджифлора“.

Чувстваше се като боксьор в навечерието на голям мач — напрегнат, съсредоточен, неспокоен, нетърпелив.

Майка му се бе прибрала късно, а дядо му, напълно загубил съня си, вече не ставаше рано. На малката масичка имаше няколко празни чаши и една забравена обувка — от онези, които тя бе способна да покрие с целувки или да гали като малък домашен любимец — се търкаляше в подножието на стълбите. Може би в края на краищата не бе започнала отново да пие, а по изключение беше отпразнувала подписването на договора с компанията „Медиа Макс“, която се грижеше така добре за своите актриси, особено за тези, които познаваха живота. Дълго и до късно бе разговарял с Анаис и ги беше чул, чу смехове и възклицания, а под вратата на Андре се процеждаше светлина и човек можеше да си представи стария човек оскърбен от подобно поведение, неспособен да прочете и три реда от един роман на Греъм Грийн, който обикновено харесваше.

Накрая субаруто паркира пред входа. Анаис поиска да хапне нещо, преди да тръгнат. Бе гледала прогнозата за времето и бе настроена общо взето оптимистично.

— Трябва да се прибера преди обяд — заяви тя. — Имам час при зъболекаря.

Отвори уста, за да покаже на Еви за какво става дума, но той се отдръпна с гримаса. Докато той чупеше яйца в един тиган, тя разглеждаше окачените на стената снимки на Лор. Никога нямаше да се умори да ги гледа. Лор под ръка с Ал Пачино. Лор с Ларс фон Триер. С Кери фокс, Джеймс Камерън, Мадона и тути кванти. Лор на терасата на „Грити“ или в „Коломб д’ор“, или в стая с изглед към Сентръл парк. Бе гледала тези снимки сто пъти и винаги с нестихващо удоволствие.

— Аз ще стоя встрани — каза тя, докато поглъщаше яйцата и съвестно мажеше с масло препечения хляб. — Не искам да се намесвам. Ще ида да се поразходя или да пообиколя наоколо, не се безпокой за мен. Само трябва да се приберем преди обяд.

Да се открие адресът на Ришар не беше трудно. Благодарение на услужливия Оливие фон Дъч — той нямаше нищо против някоя и друга свалка, поради което баща му отдавна го бе лишил от джобни пари и често го караше да пикае в епруветка — знаеха точно къде се крие Ришар и намериха мястото върху една карта с мащаб 1/25 000.

Анаис му бе казала:

— Не можеш да го обвиниш за всичко. В края на краищата не я е отвлякъл. Мамка му, не бъди несправедлив!

— Ще ме закараш ли, или не?

— Разбира се, че ще те закарам. Нали ти казах! Добре знаеш, че можеш да разчиташ на мен. Ще те закарам. Само че тя е отишла с баща ти съвсем доброволно... чакай, съжалявам, но е така. Никой не я е принуждавал. Така си е, откъдето и да го погледнеш.

— Точно това правя. Ти също би трябвало да го правиш. Знаеш ли, не е задължително да си толкова тъпа. Не е задължително да си толкова задръстена.

Анаис бе решила да не обръща внимание на настроението на момчето. След историята му с Марлен Арамантис — явно доста гадна в много отношения, щеше ѝ се да вярва — една голяма част от него бе станала недостъпна, ако не окончателно, то поне задълго. Еви без капка колебание се държеше неприятно и гледаше злобно хората и нещата.

Е, както и да е, такава беше цената, която трябваше да се плати, и Анаис не се пазареше. Всичко ѝ изглеждаше за предпочитане пред подземните галерии — абсолютно ужасяващи, мрачни, ледени, — където бе бродила сама през изминалите ужасни месеци като греховна душа, наранена, покрусена, поразена, почти докарана до лудост чак докато си възвърна благоволението му. Трудно би забравила всичко това. Ако Еви предпочиташе да мисли, че вината е само на баща му, че Габи е невинна, защо да му противоречи? Ако предпочиташе да вярва, че през няколкото дни, прекарани с Ришар, бедната сладурана е останала пасивна и е разтваряла крака с въздишка или мислейки за нещо друго, защо да се прави на по католичка от папата? Защо да крещи в ушите на човек, който не желае да чува?

Междувременно получи потвърждение, че Дани организира малкия си купон същата вечер, и не пропусна да забележи изпълнения с уважение поглед, който ѝ хвърли Еви, след като се сдоби с тази първокачествена информация, поглед, който още ѝ държеше топло, докато довършваше любезно приготвените от него яйца — *обожаваше*, когато той се занимаваше с нея, просто *обожаваше това*. Толкова ѝ беше хубаво, когато веднъж Лиза ѝ лакира ноктите, какъв фантастичен спомен, чуден, незабравим, макар и болезнен, но с него не бе стигнала дотам.

Съжали все пак, че Джина я нямаше, за да направи палачинки с кленов сироп.

От друга страна, зъбът я понаболяваше и тя си го представяше окъпан в захар, потопен във вана, пълна със златиста захар, и представата не я въодушевяваше.

Беше седем часът сутринта. Забеляза една задъхана лисица, седнала до живия плет. Не си падаше много по идеята да я замесят в семейна история, но винаги, когато се представеше и най-малкия случай да се доближи до Еви, и най-малката възможност да установи контакт с него, бе готова да я сграбчи, без да му мисли, да я улови в шепка като летяща пчела и толкова по-зле, ако пчелата я ужилеше, толкова по-зле, ако не печелеше почти нищо в замяна.

Бе извадила от субаруто празните кутии от бира, безплатните вестници, опаковките от кракери със сирене и бе проверила нивото на маслото. И на нея ѝ беше чоглаво.

— Това не значи, че е прав — подзе тя.

— Хубаво, радвам се. Супер. Сега съм спокоен.

Тя включи на скорост и потеглиха на север под засиялото с цветовете на дъгата небе.

Ришар се беше укрил отвъд областта на езерата, там, където вече живееха само избягали хора, прокажени или побеснели романисти, толкова отдалечено беше това място, толкова окончателно усамотено. Малко хора ходеха натам. Така че лесно можеше да се намери сезонно жилище, някоя колиба без съсед и без централно отопление, сред пейзаж от олисели планини, срещу шепа евро, хвърлени в първата срещната агенция, и на два часа път от истинския свят.

Слушаха музика, Биг Блек, Кокорози. Не говореха много. На места горите, през които минаваха, бяха обсипани с великолепни цветове, на други бяха в отвратително състояние, поразени от киселинните дъждове или унищожени от огъня, и всичко това бе много тъжно, много обезсърчаващо.

Еви затвори очи. Имаше усещането, че краката му, или по-скоро долната половина на тялото му, бяха бетонирани, че бе загубил свободата на движенията си и по някакъв начин бе прикован към съществуване, което го отвращаваше. Беше *изключително* неприятно. Можеше да се поздрави, че е изчукал Марлен Арамантис. Справил се бе успешно, няма какво. Виждаше пътя, който му оставаше да измине, за да се освободи от жалките си нагони, за да стане *достоеен*, да стане *достоеен*, д-о-с-т-о-е-н, и разстоянието изтръгваше от устата му стон.

Спряха на една бензиностанция на „Шел“, където освен бензин продаваха дърва за огрев и вълнени чорапи, изложени на витрината. Въздухът бе по-свеж, по-влажнен. От спрелите коли излизаха мъже, които се държаха за кръста.

Ако беше способен, и той би слязъл да се разтъпче.

Колкото повече се приближаваше към баща си, толкова по-чужд му се струваше той. Дори се питаше дали изобщо го бе познавал. Дали си бе представял и за миг, че този човек е способен да му скрои такъв номер, да му забие ножа до дръжката, без дори да се замисли. Анаис можеше да му намира всякакви оправдания, Ришар бе достигнал нулата, най-ниското стъпало в очите на сина си, който сега замислено следеше с поглед полета на един пепелявосив блатар над бензиностанцията с нейните флагчета и гирлянди, които се вееха на вятъра, полет, съставен от чисти форми, от свършени и величествени

кръгове, докато Анаис наливаше бензин и го гледаше в огледалото за обратно виждане.

— Безпокоиш ли се за довечера? — попита той.

— Не, нито за миг.

— Виждам ги как хукват да бягат със смъкнати панталони. Как скачат в колите си, щом усетят мириса на изгоряло.

— Нямам никакви опасения за довечера, разбра ли? Изобщо не се тревожа за довечера, ясно?

Еви я намираше за досадно, почти болезнено обидчива. Белезите по ръцете и по лицето ѝ впрочем свидетелстваха за сприхавия ѝ нрав.

Анаис седя известно време намусена и мълчалива, съсредоточена в пътя, докато субаруто упорито катереше височините и преминаваше през все по-пусти места.

Еви седеше с изправен гръб на неудобната си седалка — този модел беше поне на петнайсет години. Така както половината му тяло бе парализирано, така и половината му мозък не функционираше. Чувстваше, че някаква ужасна сила го тласка напред, но не успяваше да я идентифицира. Все едно тичаше в мъгла.

Бе изгубил Габи, всичко се бе провалило, всичко свърши внезапно и той падаше от стълбата си за втори път, падаше от своите седемдесет хиляди стъпала, падаше от светлината към тъмната страна, падаше в този *говнян* живот.

Трябваше му цяла седмица, за да се освободи от жестоката миризма, която Марлен Арамантис бе оставила върху него, по пръстите му, които приближаваше до носа си на всеки пет минути, и с гримаса се спускаше към най-близката мивка, където бясно ги търкаше. Спомняше си, че за малко да се скопи, когато тази история започна. Това несъмнено би било прекалено радикално решение, но пък имаше предимството, че обединяваше жеста с думите, решение, позволяващо да се избегнат най-опасните коловози, най-честите отклонения.

— Странно разсъждаваш — заяви Анаис предпазливо, докато изкачваха поредния баир, след като бяха преминали покрай ливади и реки и преди да навлязат отново в гората. — Толкова странно, че понякога се питам дали не се шегуваш.

Да се шегува? Да се *шегува*? Знаеше, че не трябва да се отклонява от нормата, ако иска да го взимат на сериозно. Знаеше, че

трябва да извади вазелина от шкафа, ако иска да минава за здравомислещ тъпак и да се смеси със стадото, което се съвкупяваше на тъмно, а в останалото време бродеше наоколо с овъглен мозък и рунтави ташаци.

Виждаше се как изритва от колата този жалък плужек Анаис, да кажем, на някой завой, и как ѝ премазва пръстите с вратата, за да я накара да се пусне.

— Сексът не е задължение — каза той. — Колкото и странно да ти изглежда. Сексът не е задължителен етап, *ни най-малко*.

Опита се да ѝ обясни за какво говори, докато субаруто продължаваше пътя си към бърлогата на Ришар.

Аргументът на Анаис бе, че той е само на четиринайсет години, че живее в неблагоприятна за развитието си среда, наситена с повсеместна сексуалност, от която много хора биха се отвратили и която избилстваше с лоши примери.

— Мога да разбера, че си малко замаян — заяви тя. — Че не си особено очарован от света. Разбирам, че ми говориш за откровение, за явление Богородично и прочие и съм склонна да ти вярвам. Знам какво е. Преживяла съм го. Изпитвах същото към сестра ти, преживях същото с нея.

За миг отклони очи от пътя и го загледа, питайки се дали ще се съвземе някога, дали ще преживее изпитанието, макар в момента да нямаше такива изгледи. Еви беше толкова бледен, че щеше да стане невидим, ако завалеше сняг или ако се приближеше до щанд за млечни продукти.

Еви ѝ каза да си гледа работата. Закле се, че ще издържи достатъчно дълго, за да измъкне Габи от ноктите на Дани Кларанс.

Тя тихо се изсмя.

Малко по-късно, към десет часа, стигнаха до входа на къща, от чийто комин излизаше невъзмутим пушек. Поршето на Ришар бе паркирано на няколко метра оттам, под една прозрачна стряха. Както и новата ML 430 на Александра Сторер.

— *Мамка му!* — въздъхна Анаис, след като изгаси мотора. — Мамка му, това пък сега какво значи?

Моторът пукаше, докато изстиваше. Нищо не помръдваше освен малко останалите падащи листа и димът, който се виеше към забуленото небе.

Еви отвори вратата на колата. Във въздуха се носеше силна миризма на огън от дърва. Трудно му беше да анализира какво усеща, да реши как да се държи. Обърна се към Анаис, която се поколеба за миг, после му приготви една линия за смъркане на арматурното табло.

— Забележи — каза тя, — винаги съм мислила, че някой ден майка ти ще се сблъска с този проблем. Винаги съм казвала, че баща ти няма да се подстриже за монах. Така де, писатели — жените ги обожават. Тези типове имат безспорен чар. Особено когато пишат добре.

Еви вдигна глава след силното смъркане, което запрати дрогата право в мозъка му.

— Защо не го удостоиш с награда? — изсъска той. — Защо не идеш да му поднесеш поздравленията си?

Размениха твърд и дълъг поглед и се отдадоха на мълчалив и неподвижен сблъсък, от който Еви излезе победител — прекалено много приличаше на сестра си и ако му се опънеше, Анаис би си стъпкала сърцето.

— Да натисна ли клаксона? — попита тя с угаснал глас.

Той отклони предложението. През главата му премина неочаквана мисъл — ако Анаис не бе там, дали нямаше да побегне през глава? Тънък слънчев лъч освети поляната, когато Еви се реши да излезе от субаруто, карано от това дебело момиче, ухаещо на жасмин.

— Хей — каза тя и вдигна палец — Хей, с теб съм.

Той спря по средата на пътя, след като измина двайсетина метра. Не защото се пързеляше. Вярно, земята бе покрита с дебел пласт борови иглички, но не се пързеляше. Мека светлина с цвят на старо злато заливаше гората горе на хълма на последователни талази. Към грака на гарваните, към шумоленето на листата, към ромона на невидим поток се добавяше песен на Смитс.

После вратата се отвори и на прага се появи Ришар. Видя сина си и захвана да се чеше по главата.

Срещу петстотин евро Анаис разказа на Андре Трендел всичко, с най-големи подробности. Андре беше бесен, защото сумата, която искаше да му изтръгне, беше баснословна и гротескна за момиче на нейната възраст и защото не пожела да я намали и с един цент — това

поколение бе още по-ужасно, отколкото човек можеше да си представи, казваше си той.

Всъщност информацията си струваше цената. Тя разгледа банкнотата от петстотин евро на светлината с недоверчив поглед, сякаш не друг, а Андре беше мръсникът в цялата история, после му разказа за сблъсъка между Ришар и сина му. Повтори му всичко, което бе видяла и чула. Крайно ценни сведения.

За тази цена момичето имаше истински талант на разказвач. Андре прекрасно си представяше заседналите в гърлото на момчето думи, неспособността му да произнесе каквото и да било и накрая опита му да удари баща си, опит, който безславно се бе провалил. Прекрасно си представяше различните етапи на срещата, безумното бръщолевене на Ришар по какви ли не теми, между които литературният му неуспех, умората на Еви, мъката му, чувството, че е изоставен, и онова съмнение, съживено от Дани Кларанс, и също отказът му да бъде притиснат до стената, без да може да се защити. Изглежда, че в заключение Еви се бе опитал да му удари едно кроше в брадата, но Ришар ловко го бе избягнал. След което Еви отново се хвърлил отгоре му, но само размахвал юмруци в празното, докато Ришар не го сграбчил през кръста и не го натикал насила в субаруто.

Няколко минути по-късно се наложило Анаис да спре и да го държи за колана на панталона, докато той потапял глава в ледената вода, която течала между черните и обрасли с мъх плъзгави скали. После го избърсала с една фланелка, запалила му цигара и стояла до него до момента, в който той се решил да продължи.

Всичко това беше много интересно. Дърводелците прибираха нещата си, като си подсвиркваха, а един екип от жизнерадостни млади филипинци чистеше с прахосмукачката, миеше прозорците, забърсваше гимнастическите уреди с препарат, който миришеше на спирт за горене.

— А не те ли е срам, девойко, да ми измъкваш пари, за да ме държиш в течение на тези неща? Не ти ли е неудобно?

Въздъхна и я загледа как се отдалечава със слонската си походка, но беше доволен, че са го *светнали*, както казваха младите, както и че бе довел до успешен край построяването на спортната зала, доволен, че е насочил енергията си към тази цел и така е позволил на въпросната изумителна и солидна зала да се появи на бял свят и да

придаде повече ширина на къщата, да ѝ осигури повече място под слънцето, ако можеше да използва този сантиментален израз. Сигурно беше луд да се занимава с това, сигурно то щеше да се отрази на здравето му, но той си беше такъв, човек не се променяше, никой не можеше да му изтръгне сърцето, главата — да, но не и сърцето, сърцето му бе дадено веднъж завинаги, обичаше той да казва, никой не можеше да му смени сърцето.

Небето бе забулено с бял и светъл воал и с напредването на следобедта започваше да придобива цвета на стар фаянс.

Шестото чувство на Андре му подсказваше, че нещо се готви. Когато Роз се обади да му каже, че леглото, бюрото и гардеробът за стаята на Еви най-после са пристигнали, той сподели с нея усещането си.

— Андре — простена тя, — плашиш ме.

— Да. Съжалявам. Обаче виж колко ужасяващо бяло е небето. Ако през нощта извие буря, хич няма да се изненадам.

— Тези деца! Господи! Способни са на всичко!

— Да. На кого го казваш! Но само си представи какво е изпитвало това момче. Защото, още не съм ти казал, но на всичкото отгоре Ришар е бил с жена. Да, точно така. Синът ти е бил с жена. И то с Александра Сторер. Представяш ли си?

— С Александра Сторер?

— Да, с Александра Сторер. Направо ми става лошо, като си помисля. А, Лор си идва... О, Господи! Олеле Боже! Ай-ай-ай! Изобщо не се движи по права линия, можеш да ми вярваш. За малко да падне. Не вървят на добре нещата. Да ти кажа, на моменти горкото момиче наистина откача. Хич не е добре с нервите.

— Слушай, Андре. Послушай ме поне веднъж. Да не се намесваме. Да приберем Еви и да ги оставим да се оправят.

— Какво ти става? Нямаш вече сили ли? Отказваш ли се?

Да се предадат сега, след цял един живот, какво би означавало това? Какъв смисъл би имало? Никакъв. Абсолютно никакъв. Това не би помогнало с нищо. Да не би Роз да искаше да му каже, че е направил достатъчно, че му е нужна почивка — сякаш в проблисък на проницателност бе осъзнала през какви страдания е преминал, като е създал семейство, — заслужена почивка? Да не би да се опитваше да

му спести някои мъчителни и напразни усилия? Но на коя планета живееше тя, за Бога? Кой ѝ беше промил мозъка?

Понякога подобни разсъждения го караха да усеща как старостта го сграбчва в хватката си, как се скапва и как някаква слабост се разпростира във всичките му стави — тогава привеждаше рамене.

Колкото до Лор, тя не беше изтрезнявала практически от двайсет и четири часа — не беше и спала, след като младият актьор, пламенният ѝ партньор, бе прекарал нощта в спалнята ѝ и си бе тръгнал едва призори — и успяваше да се държи на крака само чрез ужасно усилие на волята, както и благодарение на две хапчета тонедрон на закуска и още две, преди да се съсредоточи върху трийсет и второто заснемане на една сцена с разсъбличане, която се разиграваше край натъпкан с хлор басейн, където студът бе проникнал до мозъка на костите ѝ.

Преминаваше през най-лошия си период, в това нямаше никакво съмнение, физически и психически. Напускането на Ришар я беше потресло, знаеше го, и въпреки че опитваше какво ли не — работа, секс, йога, лекарства, алкохол, тя си оставаше глупаво, тъжно, яростно, неразбираемо привързана към него. Въртеше се из спалнята си, като забиваше нокти в дланите си, като си хапеше устните — е, така беше, не можеше да твърди обратното; можеше да си казва, че е жертва на проклятие или на каквото и да е друго, фактът си оставаше.

— Добре де, да не преувеличаваме — ядно казваше Джудит Беверини. — Имаш право на малко сантименталност. В края на краищата не е неприятно. Но не дотам, че да забравиш какъв супер боклук е Ришар, нали така?

Сега по бледите ѝ бузи се стичаха сълзи — мислите ѝ я бяха отнесли към Лиза. Образът на дъщеря ѝ слизаше от небето и заставаше пред нея. Винаги стигаше дотам. По-бързо или по-бавно. И всъщност нищо не се оправяше. Ерик ѝ повтаряше, че е спечелила, че отново е на коня за дълга и прекрасна езда. „На път към небосвода!“ — пророкуваше той и ѝ целуваше ръцете. Понякога тя го гледаше с широко отворени учудени очи.

За какво ѝ говореше? За какъв реванш ставаше дума?

Би искала да му се присмее, но не притежаваше способността да гледа нещата от страни. По-точно, вече не я притежаваше.

Следобедът напредваше, слънцето слезе ниско на хоризонта и сълзите на Лор проблеснаха в златисто на привечерната светлина, възхитителна светлина, топла, течна, всепроникваща, предвещаваща края на тъй зле започналия есенен ден.

Лор запали цигара. Продължи да плаче тихо, обилно, без задръжки и това бе най-доброто, което можеше да направи. Нека да е ясно.

Вдигна все пак телефона. Беше младежът, младият актьор, който се питаше дали не е съгласна да повторят.

— В един бар съм. Гледам си в кюнеца и да ти кажа ли, там е хипергорещо!

— Гледаш в какво?

— Гледам си в кюнеца. Гледам си хуя, защо?

Лор бе на път да изпусне срещата си с Еви, да провали тази единствена по рода си, чудесна, изключителна връзка, за която му бе проглушила ушите, но която си оставаше нещо мистериозно, трагически абстрактно и толкова широко, толкова сложно за осъществяване, че не знаеше откъде да започне.

Бе опитала да му говори за Габи Гарлич, за това, че въпросното момиче играеше прекалено важна роля в дома им, но бързо си даде сметка, че не това е най-късият път за светите земи.

Всичко, което човек желаше в този живот, се оказваше трудно за получаване. Да не кажем невъзможно за получаване. Яд я беше на себе си, че е толкова негативно настроена, но пък трябваше ли човек да бъде и идиот отгоре на всичко, трябваше ли да е позитивен до посиняване?

Вдигна глава, като чу скърцане на спирачки. После затваряне на врата. После в къщата влетя Ришар, застана напред дневната и изрева:

— КЪДЕ Е ТОЙ?

Той беше в избата и пълнеше с бензин флакони от шампоан *Head & Shoulders*. В един момент Анаис, която го наблюдаваше и подреждаше флаконите в чанта, заяви, че е забелязала светкавица.

— Не мисли за времето — отвърна й той.

— Просто казвам, че видях светкавица. Толкоз. Нищо повече.

— Ако е на изток, значи се отдалечава. Успокой се.

— Няма да вали — каза Андреас, който тъкмо ставаше от канапето, където с Мишел бяха прекарали дълги минути, и закопчаваше копчетата на панталона и ризата си с психеделични мотиви. — Стига си си блъскала главата, Анаис.

Тя се загледа в куция дребосък, който се опитваше да ѝ вдъхне кураж, и сви рамене. Пъхна последния флакон в сака и рязко дръпна ципа.

Двамата вдигнаха поглед, като чуха шум и гласове навън.

Докато се качваха по стълбите, Еви се обърна към Анаис, за да ѝ обясни, че никой не се опитва да я подлага на изпитание. Тя вече бе свършила отлична работа. Благодарение на нея щяха да си го върнат на Дани Кларанс, благодарение на информацията, която им бе осигурила, да, да, точно така!

Мед ѝ капеше на сърцето, на Анаис. Това момче беше лудо, но му дължеше малкото мигове на топлина, които бе имала след смъртта на Лиза. Не можеше да отрече това. Дори тази сутрин, по време на пътуването, което ги бе отвело при зловещия ѝ баща, се бе чувствала *добре*, именно *добре*, много пъти, бе усетила, че сърцето ѝ бие, например, когато преминаваха през едно дефиле и слушаха *The Black Heart Procession*, или когато мълчаливо размениха погледи, преди да потънат в гората.

Отново чуха гласове, когато прекосиха прага.

Единият глас излизаше от устата на Брижит, чието лице изразяваше едновременно силно напрежение и ужасно раздражение. Тя се свлече до стената в кухнята, като нададе ням вик, с телефона в едната ръка и дървена лъжица в другата. По апетитната миризма, която се носеше от френската чугунена тенджерка, можеше да се отгатне, че готви телешко фрикасе.

— А не! Измитаме се! Няма да се занимаваме с нея! — обяви Андреас и веднага потегли на трите си крака към изхода.

Навън притъмняваше. От гората се разнасяше мирис на влажна земя, а короните на дърветата все още пламтяха.

Качиха се на субаруто и се спуснаха до магистралата, която водеше извън града.

— Какво ѝ беше на Брижит? — въздъхна Мишел.

— Ха, вярно бе — изсмя се Андреас. — Не я попитахме. Накрая все пак каза, че от три дни Брижит и майка му неуморно се карат, но че

той отдавна не вярва на кавгите им, защото те всеки път се сдобряват. След което се наведе над кашончето със студена бира, което бе забърсал, преди Брижит да затисне вратата на хладилника с тялото си, и раздаде кутиите, докато субаруто се носеше към сумрачната вечер.

Малко преди да пристигнат у Дани, Анаис излезе от магистралата и пое по един черен път, който се изкачваше доста стръмно нагоре, после правеше широк завой, за да заобиколи урвата, в която клокочеше извор — някога, преди цяла вечност, Дани Кларанс слизаше с тях долу, когато искаха да си напълнят манерките.

От високото място, което избраха за наблюдателен пункт, се виждаше езерото — повърхността му лъщеше като черен мрамор — и неясният силует на хангара за лодки в далечината.

У Дани нямаше никой. Нямаше никой. Трябваше търпеливо да чакат. Почвата беше мека и пореста. Според сведенията на Анаис — кокошката отказваше да разкрие източниците си — организираният от Дани сеанс този път бе посветен на един фармацевт, на един зъболекар, един търговски представител на спортни обувки и един данъчен съветник, ще рече, нямаше да се сблъскат с банда въоръжени до зъби психопати. Обикновени типове, които си падаха по тънката част и бяха готови да си платят, за да изчукат някоя и друга закъсала финансово студентка. Нищо повече. Нищо, което да им създаде проблем.

Анаис и Мишел пушеха заедно, шепнеха си нещо под един голям кестен с пожълтели листа, надявайки се, че Дани и другите скоро ще се появят. За да убие времето, Андреас замеряше Еви с кестени, а Еви ги отбиваше с дръжката на една лопата. Малкият снаряд прелиташе над бараката и се приземяваше на пътя, по който с ръмжене премина последният автобус към града, осветен като луксозен аквариум. И да, вярно беше — от време на време тихи светкавици осветяваха хоризонта.

Ришар се спусна по стълбите като мълния.

Когато след по-малко от минута се върна, вече се движеше спокойно. Седна срещу Лор и заяви, че иска да поговори със сина си.

Но тя стоеше с наведена глава. При това положение бе трудно да се разбере как приема нещата.

— Дължа му обяснение — подзе Ришар.

Тя живо вдигна глава. Той очакваше да е зле настроена срещу него, да му хвърли нещо в лицето с пламнали бузи, наелектризирана, потръпваща, преди да се преобрази в чист и сух жив укор.

Тя обаче имаше толкова ужасен вид, толкова окаян, че Ришар беше потресен.

— Хей, добре ли си?

Тя отново сведе поглед, сви рамене. Той се наведе над ниската масичка, украсена с дискретно ухаещи жълти лалета *Island of Love*.

— Лор?

— Не особено — призна тя. — Честно казано, не особено.

Като се вгледа в нея по-добре, въпреки че се стъмваше — автоматичното осветление в градината току-що се бе включило, — забеляза, че тя е на края на силите си, полупияна и полунадрусана.

Ришар шумно издиша, сякаш бе направил някакво голямо усилие.

Имаше защо да се върнеш към дрогата понякога, казваше си той, би било по-добре, отколкото да живееш в тази непоносима мъка, в тази невроза на провала, която ги преследваше от години и която все повече се влошаваше. Заобиколи масата и постави ръка на рамото ѝ.

— Виждам — каза. — Виждам, че не си добре. Искаш ли да остана при теб пет минути?

Невероятно. Още малко, и щяха да се прегърнат — мен лично това би ме отвратило, — но за щастие в последния момент наблизко се появи Андре и попадна на тази невероятна картина.

Наложи му се на свой ред да седне, леко замаян от неразбираемата пасторална симфония, която се разиграваше пред очите му.

— Може ли да знам какъв вятър те е довеял? — каза той с горчивина. — Изморен ли си от пътуването?

— Андре, моля ви се. *Моля ви се!* — простена Лор.

— Татко, по дяволите, стой настрана от всичко това, ясно? *Загриваш ли?*

— Ришар, моля ти се. *О, моля ти се!* — простена Лор.

Двамата мъже размениха мрачни погледи и решиха да се тревожат мълчаливо.

Андре се наведе напред и хвана главата си с ръце. Ришар машинално погали рамото на Лор, която потръпна.

— Май си настинала — каза той.

Андре с мъка се надигна и обяви, че отива да направи портокалов сок. Пътъом запали с крак няколко халогенни лампи и в дневната сякаш стана по-топло. После включи сокоизстисквачката и се зае за работа. Все още не беше спокоен, проблемът с Еви все още не бе решен и той нямаше никакво намерение да си го зачука сам.

— Не, не, не знам къде е — заяви той, раздаваше порциите витамин С. — Добре, че повдигна въпроса. Мисля, че трябва да се позанимаем с него, ако ми позволиш да си кажа мнението.

Лор веднага се разтревожи.

— За какво... — измънка тя. — За какво говорите?

След три минути Лор, която отдавна я караше на батерии, зловещо простена и хукна към колата си, преглъщайки сълзите си. Ришар без усилие я настигна и я хвана за китките.

— Изслушай ме. *Изслушай ме.* Това е глупаво. Успокой се.

— Какво става? — обади се Андре, който бе застанал на входа. — Човек вече не може нищо да каже, така ли? А и аз не съм споменавал езерото. Споменал ли съм езерото? Никога не съм споменавал езерото.

— Добре, татко, добре. Само млъкни. Запази си...

Ришар не довърши изречението си. Сега бе негов ред да замръзне на място, да получи удар право в слънчевия възел. Лицето му бе обърнато на запад, където проблесна мощна светкавица. Той пусна Лор, която залитна, и отстъпи крачка назад, за да види по-добре това, което виждаше. Ставаше дума за нещо, паднало от небето. Някаква стабилна структура от стъкло и метал, която не беше там преди.

Пъхна ръце в джобовете си и засъзерцава сградата. После ядно се изсмя и отметна глава.

— Какво нелепо нещо, какво грозно нещо! За да ме дразниш ли правиш това?

— Позна. Винаги си бил проникателен.

— Още малко, още малко и тази къща ще стане наистина чудовищна. Предполагам, че си горд със себе си?

— Но какво искаш ти, *какво искаш?* Да умреш на петдесет години? Или? Трябва да спортуваш! Не те моля да ми благодариш. Знаем, че ме ненавиждаш.

— Какво? *Какво?*

— Би трябвало да донеса огледало. Да се видиш как глупаво изглеждаш.

Лор започна да хленчи. Беше се закачила за един храст.

Измъкнаха я оттам. Андре се възползва от случая, за да потвърди, че никога не е имал намерение да говори за фатален жест от страна на Еви и още по-малко за удавяне на момче, което плува като риба.

После намигна на Ришар.

Като подкрепяха Лор от двете страни — не ѝ стигаше, че се беше издраскала, ами и си бе навехнала глезена, та подскачаше на куц крак, — двамата я заведоха вътре.

Ришар спря в подножието на стълбището.

— Какво ще кажеш да отидеш да си полегнеш? Едва стоиш на краката си.

Все едно, че бе натиснал бутона и включил машината.

— *Не се опитвай да се отървеш от мен!* — изкрещя тя. — *Не ме изпращай в леглото само защото съм жена!*

— Хайде, Лор, бъдете разумна.

— О, вие там, затваряйте си устата!

— Чакай, моля ти се, не се опитвам да се отърва от теб. Що за идея!

— Смяташ, че не съм в състояние да потърся сина си? Където и да се намира? Смяташ, че ще стоя тук и ще си въртя палците? Аз, майка му?

— Но това е налудничаво. Как можеш да си помислиш подобно нещо? Че те изпращам в леглото, защото си жена. Лошо ми става, като слушам такива глупости.

— Тогава ми кажи истината. Кажи ми какво става.

— Нищо. Нищо не става. Андре има предчувствие и това е всичко. Нали виждаш? Предчувствие, и толкова.

— Предчувствие ли? Какво предчувствие?

Тя се обърна към Андре и го загледа с подозрение. После западаха първите капки дъжд. Огромни капки, които затракаха по стъклата на прозорците като кастанети.

За Коледа Аксел Мендер от „Медиа Макс“ бе убедил Лор да изскочи по бикини от огромна торта. Беше глупава идея и Ришар побесня, но му обясниха, че след толкова дълъг застой в кариерата жена му трябва да направи поне в началото някои малки отстъпки, да изпълни някои дребни задължения, за които дори не си заслужава да се говори.

Тъй или инак, бе великолепно утро, искрящо от сняг, тихо, сияйно и невероятно светло под ярко синьото небе. Самобръсначката бръмчеше — със звук на трион на дъното на гориста долина — по бузите на Ришар, който невъзмутимо оглеждаше околностите, водните повърхности, които проблясваха в далечината, там, където полята бяха наводнени. Изумителна гледка. Ужасяващо красива. Опипа корема си, за да провери състоянието на мускулите си. Все пак нивото на водата доста се бе снижило. Още малко и Дани Кларанс щеше да може да се качи на тавана си, помисли той.

Беше десет часът сутринта. Цареше абсолютно спокойствие. Само няколко сойки кръжаха около кедъра и се премятаха на слънцето.

Сега, когато знаеше, че никога вече няма да е писател, се чувстваше по-добре — можеше да прекара цял ден с разсеяна усмивка на уста, лениво да дописва някакъв сценарий или да търси гегове за някоя реклама, докато Лор дойдеше при него да изпие няколко чаши, ако не се прибереше много късно. В известен смисъл бе мъртъв, ако можеше да вярва на собствените си литературни теории, беше окончателно мъртъв и много неща му изглеждаха по-лесни. Сякаш вече нищо важно не можеше да му се случи. Сякаш да си мъртъв беше по-добре, отколкото да си жив.

Да се бръсне в банята беше лесно. Да гледа света беше лесно. Да живее в този дом беше лесно.

Долу заговори телефонният секретар.

— Ало, пак ли не вдигаш? Аз съм, баща ти. Никой ли не иска да вдигне? Там ли сте? Разбира се, че сте там. Но какво ви става? Да не сте болни? Ама наистина, с майка ти сме напълно разстроени. Роз вече дори не може да стане от леглото, представи си. Това ли искаше? Да не започнем новата година заедно? Това ли искаше? Да ни държиш настрана? Да ни погребеш живи? Е, благодарим ти за вниманието, което ни оказваш. Шапка ти свалям, Ришар! Шапка ти свалям! Добре го изигра, синко! Радвам се, че ръката ти не трепери!

Ришар натисна бутона за изтриване, после излезе по халат на терасата, за да види деня малко по-отблизо, докато си пие кафето. Студен въздух обхващаше прасците му, пара излизаше от устата му. Градината бе изчезнала под снега и цялата блестеше.

В крайна сметка не беше сигурен, че оценява номера на Лор. Бе се присъединил към общото мнение, но честно казано, нямаше кой знае какво желание да я види да изскача от гигантска торта. Топка сняг падна от един клон и се разсипа в златиста прах. Щеше да поговори с нея. Отново да зачекне тази тема. После внезапно примигна. Забеляза нещо странно на пътя и заслони очи с ръка.

— Хей, ало, приятели! — извика той. — Спрете. Чакайте малко!

Виждаше в контражур субаруто на Анаис, което гордо пренасяше обърнатата лодка на покрива си. Много впечатляващо. Ришар обу гумени ботуши, за да отиде да види какво става.

— Да, виждам, че нивото е спаднало — призна той, — но това не ме успокоява особено.

Искаше да узнае подробности за разстоянието, целта, продължителността на излета им и да изтръгне от тях обещания, свързани с безопасността им. Него самия всичката тази вода го потискаше и...

— Хайде стига — изръмжа Еви, без да поглежда баща си.

Ришар се изправи и ги остави да тръгнат. Това бяха първите думи, които чуваше от сина си от месец насам, откакто се бе върнал вкъщи — и на два пъти Лор бе снизходила да легне с него без особена страст, ето докъде бе стигнал, — но оценяваше явното подобрене на отношенията им, което прозираше през тези грубички думи.

Лор го поздрави за напредъка. Трябвало да постоянства. Той поклати глава. Обаче денят се очертаваше толкова натоварен, че тя нямаше време за спорове. Стана от леглото точно когато той се готвеше да седне на него и се укри в банята.

Той бе размислил. Заяви, че е размислил относно онова излагане на показ и че след зрял размисъл се връща на първата си реакция по повод на това излагане на показ, което не одобряваше.

— Значи, ако правилно те разбирам, идеята не ти харесва — каза тя.

— Мога да обясня на Мендер, че хората не са маймуни.

— Че с какво право? Да не би ти да се отнасяш с мен по друг начин? Мислиш ли, че след като двайсет години съм ти била жена, все още мога да се боя да не стана смешна?

Той се изправи — не намираше какво да отговори.

Въртя педалите като луд, вдига гири, разтяга пружини в продължение на цял час. После се появиха някакви типове и започнаха да разместват мебелите в дневната, да навиват килимите, да пълнят кашони с чинии, бельо, гирлянди, тенджери...

Лор го изпрати до града да вземе дрехите от химическото чистене и там съвсем случайно попадна на доктор Стринг, който бе дошъл да си прибере вечерния костюм и който го попита как е Еви.

— Пращи от здраве — отвърна Ришар.

Изчакаха реда си на тротоара, защото, по някаква тайнствена причина, центърът за проверка на кредитните карти не работеше и това предизвикваше задръстване на касата.

Доктор Стринг примигваше с очи на слънцето.

— Често си мисля за Еви — каза той. — Ще го поздравите ли от мен?

Ришар кимна. Заради всеизвестното съчувствие, което доктор Стринг изпитваше към юношите, към ужасната им участ, към раните, които получаваха, към всичко, което им се случваше, родителите никога не се чувстваха съвсем комфортно в негово присъствие. А фактът, че бе член на училищния съвет в „Брийанмон“, ги радваше още по-малко.

— Чух колко е бил привързан към онова момиче. Мисля, че е било важно за него. Та кажете му, че мисля за него. И ако мога да му помогна с каквото и да е, ако вие мислите, че мога да бъда полезен, да не се колебае, да дойде да се видим. Знае къде да ме намери.

— Мислите, че можете да му намерите нова годеница? — каза Ришар с гримаса.

— Не, за съжаление — призна докторът.

— Във всеки случай много е важно да му се намери някоя, която не се чука на път и под път.

Каза го и си прехапа устните. Какво го прихващаше? Наведе глава и помоли доктор Стринг да го извини за тези глупави думи.

Повървяха малко заедно в студения въздух, под лъчистото слънце, и се загледаха в един човек на отсрещния тротоар, който тичаше с едно куче — великолепно куче със сини очи.

— Или преминават рубикона и съзряват — въздъхна доктор Стринг, — или не го преминават и не е ясно какво излиза от тях. Това е труден период, през който им се налага да се сбогуват с много неща.

— Само дете не може да се преминава от една крайност в друга. Нито да се опростява проблемът, така че решението да стане абсурдно. Не е ли така? Не сте ли на това мнение?

Докторът отвори уста, после се отказа да продължава по този път в навечерието на новата година. Освен това знаеше, че ако настоява, ако продължава да разглежда въпроса разумно, рискува за пореден път да го укорят, че няма деца и говори наизуст.

— Чистотата ли? Да ви я нарисувам ли чистотата? — изсмя се Ришар.

— Не, не беше необходимо. Не беше нито времето, нито мястото да се говори за нелепата идея — фикс, която обсебваше Еви Трендел и онова бедно момиче, онази Габи Гарлич — мир на праха ѝ, — чиито последни мигове — положението на тялото не оставяше място за съмнение — не са били посветени на молитвата, нито на каквато и да е благородна задача.

— Чистотата? И какво правим с чистотата? — промърмори Ришар. — Чекия си правим с чистотата.

Извърна поглед.

Когато се прибра, бяха донесли огромната торта, структурата, в която трябваше да се напъха Лор и от която трябваше да изскочи. Едва се въздържа да не направи всичко на парчета.

Ново съобщение от баща му с леко истеричен глас: „Не можеш да се държиш така с мен, Ришар. Освен ако не искаш да ме умориш, не можеш да се държиш така с мен. *Вдигни проклетия телефон!* Припомни си колко години съм те подкрепял, как съм изпълнявал бащинския си дълг! Правил съм го, Ришар, *правил съм го!* *Вдигни шибания телефон!* Само една дума кажи, и взимаме самолета. Куфарите ни са готови. Можем да хванем обедния полет. Вие сте ни деца, вие сте *нашето семейство!* Ние сме *семейство!* *Мълчанието ти е непоносимо, чуваш ли ме? Защо, Ришар? Защо? Но какъв дявол се е вселил в тебе, да му се не знае?*“

Ришар не би могъл да каже какъв дявол се е вселил в него. Помисли си дали да не залепи капака на тортата, или да се напие до смърт. Да се напие до смърт изглеждаше най-удачното решение при настоящата ситуация. В коридора срещна Лор, която му каза:

— Знаеш ли, няма какво да се цупиш. Няма полза.

През това време, на по-малко от километър оттам, преминавайки от сянката в светлината, лодката спокойно плаваше през черния гъсталак, задвижвана от пръта, с който Анаис боравеше с учудваща лекота.

Навсякъде покритите със сняг искрящи дървета бяха стъпили във водата. Двете езера бяха изчезнали. Стотиците хектари, които се простираха на северозапад, бяха залени с вода, напълно наводнени, вече нямаше път, нямаше пътеки, нямаше животни освен птиците и шепа подплашени катерици. Дърветата проблясваха, тихи и неподвижни. От време на време Анаис даваше инструкции, за да насочат лодката между дънерите или за да избегнат увисналите клони, които препречваха пътя им, но извън тези забележки не говореха много.

С напредването израженията им ставаха все по-загрижени, все по-сериозни, все по-напрегнати. Следите от потопа, настъпил в края на ноември, ставаха съвсем отчетливи — изтръгнати дървета, полегнали дървета, изпочупени клони, покрити с изсъхнала кал клони, спуснали се по склоновете на съседните хълмове, за да заемат позиция в ниското, повличайки огромни скални късове и всичко, попаднало на пътя им. Потопът, между другото, бе причинил смъртта на осем души, което не беше малко. И седемдесет и двама други ближеха раните и синините си в болницата.

Наоколо се разнасяше миризма на гнилоч, на застояло. Трябваше да мине поне месец, за да може да се стъпи на твърдо. Но нивото доста бе спаднало през последните дни.

Бавно преминаха покрай колибата на Дани Кларанс, която бе залята до етажа и от чийто покрив отлетя една чапла. На върха на хълма се различаваше въпреки снега канарата, от която бяха дебнали завръщането на Дани до момента, в който дъждът се бе обърнал в бедствие.

Слънцето джапаше във водата, почукваше по щорите, но гледката си оставаше потискаща. Само капките, стичащи се от пръта,

който Анаис ритмично спускаше във водата, нарушаваха злокобната и напрегната тишина.

Петстотин метра по-нататък стигнаха до моста, където прииждащата вода бе изненадала Дани Кларанс и Габи Гарлич в процес на яростно чукане — според инспектора дори не бяха намерили слиповете им, — яростно чукане на задната седалка, понеже Дани Кларанс предпочиташе да бъде пръв, каприз, който им бе струвал скъпо. Най-вероятно някоя кална вълна ги бе запратила в скалите и двамата не бяха имали време дори да извикат.

Еви усети топка в гърлото си. За да не хвърлят напразно средства, градът бе решил да изчака водата да спадне, преди да вдигне автомобила, и сега лодката се плъзна над изоставения на тинята метален ковчег и продължи пътя си, а зад нея изчезна белезникавият проблясък на един опел астра с цвят на яйчена черупка.

Този път бе най-краткият. Ако бяха минали от другаде, трябваше много да заобикалят, а те искаха да свършат бързо и да се приберат преди мръкнало, включително и заради студа, който настъпваше внезапно веднага щом залезеше слънцето.

Еви размени погледи с другите трима. Би искал да може да им каже, че Габи не е далеч и че хич не му пука какво мислят по въпроса, но не изпитваше истинска потребност да го направи.

Понякога се чувстваше като риба извън водата. Сякаш беше се мятал на дъното на лодката до пълно посиняване.

— Човече, ще ти измръзнат топките, няма никакво съмнение — изсмя се Андреас, измъквайки ръката си от зелената и ледена вода.

Ще му измръзнат ли? Еви на свой ред се изсмя, вътрешно.

Стана и започна да събува панталона си, докато Анаис насочваше лодката право към хангара, някога разположен на брега на езеро, в което Лиза бе загинала при доста странни обстоятелства.

Имаше около метър вода. Откриха, че по-голямата част от покрива бе рухнала, и решиха, че това е добър знак — поне щяха да видят нещо.

Еви остана седнал, докато другите разбиваха катинара с лост. Въпреки яркото слънце студът щипеше гърба му. Не много отдавна самата мисъл да докосне водата на това езеро му беше непоносима, а ето, че сега се готвеше целият да се потопи в нея, напълно да потъне вътре. Кой може да обясни как стават тези промени, откъде се взимат

тези противоречиви нагласи, с които иначе се сблъскваме всеки ден, на които сме редовни и неуморни свидетели? Явно нищо вече не би трябвало да ни учудва.

Андреас го бе попитал дали този обрат има връзка с факта, че водите, отнесли Лиза, се бяха смесили с водите, отнесли Габи, и бе заключил, че Еви е напълно превъртял — той лично предпочитал да куца, така казваше, хиляди пъти предпочитал да куца, вместо да си поставя непостижими цели или да си усложнява живота без причина.

Вътре се поклащаха няколко лодки, но повечето бяха потънали при срутването на покрива. Пред очите им се разкри гробище на лодки, на стари водни колела, канута, сърфове. Плуващо гробище на весла, спасителни пояси, спасителни флуоресциращи жилетки, флагчета, които се отместваха от пътя им, докато напредваха към дъното на опустошения хангар.

Мишел, която беше едновременно чувствителна — бе повярвала, че свирките ѝ бяха предизвикали драма, и Еви успя да я утеши едва след като миналата седмица бе смукал катеричката ѝ в продължение на четвърт час, и милосърдна — смяташе Ришар Трендел за един от най-сексапилните мъже на земята, разгъна една голяма хавлиена кърпа и преди Еви да скочи през борда, го целуна по устата.

Той потъна в ледената вода до средата на гърдите и дъхът му секна. Андреас му хвърли впечатлен поглед.

— Човече, с теб сме! — заяви той.

Ято врабчета прекосиха небето, чуруликайки така, сякаш ги преследваше ужасен и могъщ враг.

— Мамка му, сега вече няма как — продължи Андреас. — Човече, мисли, че това ще е краят на грижите ни. Мисли за това с всички сили. Мамицата му, съдбата ни е в твоите ръце, окей?

И наистина, знам със сигурност, че от скривалището на Дани Кларанс Еви извади половин килограм надеждно опакована бяла прах, афган, екстази и успокоителни в количества, достатъчни за година време, и че още същата вечер всички се качиха на дървото, настаниха се на платформата и здравата се надрусаха, докато Ришар се питаше дали отново да не напусне жена си, а Лор дали да не се приземи върху коленете на Аксел Мендер сега, когато обратното броене бе започнало.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.